

ת"פ 15152/11/12 - מדינת ישראל נגד אלכס קאהן - ההליכים הותלו, יוהאן אבוג'דיד, גיא שחר, אייל לוי, אבי רחמים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15152-11-12 מדינת ישראל נ' קאהן ואח'

בפני כבוד השופט שמאי בקר

המאשימה

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד גיא רוסו ועו"ד דיה בן אסא,
פמת"א (פלילי)

נגד

הנאשמים

1. אלכס קאהן - ההליכים הותלו
2. יוהאן אבוג'דיד ע"י ב"כ עו"ד מוטי כץ
3. גיא שחר ע"י ב"כ עו"ד רונן רוזנבלום
4. אייל לוי ע"י ב"כ עו"ד אייל לביא
5. אבי רחמים ע"י ב"כ עו"ד תמיר סננס

הכרעת דין

בראשית הכרעת הדין אני מודיע על זיכויים של הנאשמים 2 ו- 5 מן העבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

הנאשמים 3 ו- 4 מורשעים בזאת בעבירות של סחיטה באיומים (הנאשם 3 - בשתי עבירות), והם מזוכים מיתר העבירות שיוחסו להם בכתב האישום.

רקע כללי

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם שלל עבירות: קשירת קשר לביצוע פשע (תקיפה בנסיבות מחמירות, סחיטה בכח, סחיטה באיומים), קשירת קשר לביצוע עוון (איומים, שיבוש מהלכי משפט), תקיפה בנסיבות מחמירות (בצוותא חדא), סחיטה בכח (בצוותא חדא), סחיטה באיומים (בצוותא חדא), איומים (בצוותא חדא), שיבוש מהלכי משפט (בצוותא חדא) ונסיון שיבוש מהלכי משפט (בצוותא חדא).

לנאשם 1 יוחסו עבירות נוספות, תעבורתיות, אולם הן אינן רלבנטיות לענייננו, ולו מן הטעם כי ההליכים נגד הנאשם 1 - הותלו, מפאת שעל פי הנמסר הוא עצור, אי שם באירופה, ומועד שחרורו - מי ישרונו?

2. בקליפת אגוז, הפרשה מדברת על הנאשמים 1-2 ("קאהן" ו- "אבוג'דיד", בהתאמה), אשר נסעו יחדיו ברכב מסוג פרארי ברחוב דיזנגוף בתל אביב; כתב האישום מתאר כיצד לפתע ביצע הפרארי פניית פרסה אסורה, וכתוצאה מכך ארעה תאונת-פגוש, ללא נפגעים, בינו לבין רכב שבו נהגו זוג צעירים, הלוא הם המתלוננים. נהג הפרארי היה קאהן.

המתלוננים ביקשו לקבל את פרטי הביטוח "של" הפרארי, כמקובל, אולם קאהן ואבוג'דיד הבהירו כי אין ברשותם את הפרטים, אך הם כן העבירו מידע אחר, חלופי, למתלוננים (מספר פלאפון, מספר רישוי, שהיה גלוי, מקום עבודה של אבוג'דיד), והבהירו למתלוננים כי הענין ייפתר למחרת היום. המתלוננים סירבו לאפשר לקאהן ואבוג'דיד לעזוב את המקום ללא קבלת **מלוא** הפרטים שדרשו כאמור (בדגש על פרטי ביטוח, פוליסה וכדומה), ובמקום - רחוב דיזנגוף הסואן והגועש - התגודד קהל, החלה המולה. המשטרה זומנה למקום.

3. על פי כתב האישום, קאהן לא ראה בעין יפה את העובדה שהעוברים והשבים מצלמים אותו ואת רכבו המפואר, והוא החל תוקף את המתלונן (במשיכת חולצה ולפיתת עורף). כתב האישום מספר עוד, כיצד בשלב זה -

"קשרו נאשמים 1-2 קשר עם נאשמים 3-5. במסגרת הקשר הזעיקו נאשמים 1-2 טלפונית את הנאשמים 4, 3 ו- 5 וכן אחרים, אשר זהותם אינה ידועה למאשימה וביקשו מהם להגיע במהירות למקום על מנת שיסייעו להם, בצוותא חדא, לדרוש ולהניע את המתלוננים ואזרחים נוספים, בדרכי אלימות, הפחדה, אימים וכח, למסור לרשותם את מכשיריהם הסלולאריים, וכמו כן להניע אותם למחוק את התמונות שצולמו במכשירי הטלפון הניידים.

בנוסף, ביקשו נאשמים 1 ו- 2 מנאשמים 3-5 ואחרים שיסייעו להם למלט מהמקום את החפץ הנחזה כאקדח ואת הציוד הנוסף שהיה ברכבם, בטרם בוא המשטרה למקום"

(סעיף 9 לכתב האישום).

4. כתב האישום ממשיך ומספר כיצד הגיעו לזירת האירוע הנאשמים 3-5, בלוויית אחרים, "בעלי חזות מאיימת", אשר יצאו מתוך כלי רכב מסוג קורבט, ומכלי רכב נוספים, וחברו אל קאהן ואבוג'דיד.

כתב האישום מספר כי בשלב זה -

"נאשם 2 ניגש אל רכב הפרארי והוציא מתוכו את החפץ הנחזה כאקדח והחפצים הנוספים. בסמוך לאחר מכן העבירם לידי של נאשם 4, אשר זה האחרון השליכם במהירות לתוך רכב הקורבט. נהג רכב

הקורבט, אשר זהותו אינה ידוע (הטעות במקור-ש.ב.) למאשימה, מיהר ועזב את המקום במהירות".

(סעיף 10 לכתב האישום).

5. **יוהאן אבוג'דיד (הנאשם 2):** הלה מואשם בקשירת קשר עם נאשם 3 (להלן: "גיא שחר") ונאשם 5 (להלן: "אבי רחמים"), ולפיו הזעיקו קאהן ואבוג'דיד את שחר ורחמים, טלפונית, על מנת שיגיעו למקום ויסייעו להם, בצוותא חדא, לדרוש מהמתלוננים ומהעדים למסור לרשותם את הטלפונים הניידים ולמחוק את התמונות שצולמו.

כתב האישום מוסיף, כי אבוג'דיד דאג "להעלים" מזירת האירוע אקדח, או בשפת כתב האישום וליתר דיוק - "חפץ הנחזה כאקדח". מכאן, התביעה מייחסת לאבוג'דיד ביצוע עבירה של קשירת קשר לביצוע עוון (שיבוש מהלכי משפט), כמו גם שיבוש מהלכי משפט.

לפי כתב האישום, אבוג'דיד "ניגש אל רכב הפרארי, הוציא מתוכו את החפץ הנחזה כאקדח וחפצים נוספים...", העבירם לנאשם מספר 4 (להלן: "אייל לוי") אשר לפי כתב האישום "השליכם במהירות לתוך רכב הקורבט. נהג הקורבט, אשר זהותו אינה ידועה למאשימה, מיהר ועזב את המקום במהירות".

(סעיף 10 ב' לכתב האישום).

6. **גיא שחר (הנאשם 3):** כתב האישום מייחס לשחר עבירה של קשירת קשר, במסגרתו הוזעק על ידי קאהן ואבוג'דיד, יחד עם אחרים.

על פי המאשימה, גיא שחר אכן הגיע למקום, לקריאת חבריו, ניגש למתלוננת ודרש ממנה באגרסיביות למחוק תמונות ממכשיר הטלפון הנייד שהיה ברשותה, ובהמשך ניגש אל המתלונן ותקפו בכך שחיפש על גופו בכוח את המכשיר הסלולרי השייך לו, ואף איים עליו, תוך לחישה באוזנו, כדלקמן: "אני אפוצץ לך את הפנים גם ליד השוטרים, תביא לי את הטלפון, נמחק את התמונה!".

עוד מייחס כתב האישום לשחר, כי רדף בצוותא עם קאהן אחר ב.ל. אל בית הקפה, איים על המלצרית ל.א. באומרו ל- מ.ש. "כדאי שתזיז אותה, היא חצופה, ואם היא תשאר פה, אני אהרוג אותה".

גיא שחר נכנס אל תוך בית הקפה כאשר הוא ממשיך ומנסה בדרכי איומים והפחדה להניע את ב.ל. למסור לידי את המכשיר הסלולרי.

7. **אייל לוי (הנאשם 4):** כתב האישום מספר כי לוי רקם קשר עם הנאשמים 1 ו-2, לפיו הגיע לזירת

האירוע, עם גיא שחר והנאשם 5, ועוד אחרים שזהותם אינה ידועה. כתב האישום טוען כי לוי קיבל מאבוג'דיד חפץ הנחזה כאקדח והעבירו לרכב קורבט, יחד עם חפצים נוספים. עוד נטען, כי לוי ניגש אל עבר המתלוננת ביחד עם גיא שחר, דרש ממנה באגרסיביות למחוק תמונה ממכשיר הטלפון הנייד שהיה ברשותה.

8. **אבי רחמים (הנאשם 5):** כתב האישום מייחס לרחמים כי אף הוא קשר קשר עם קאהן ואבוג'דיד, לפיו הגיע לזירת האירוע, עם גיא שחר ואייל לוי, ואחרים שזהותם אינה ידועה. אליבא דכתב האישום, רחמים ניגש אל רכבה של המתלוננת, נשען עליו, וכאשר נשאל על ידה מי הוא, השיב לה, באופן מאיים: **"מי את?"**, והמשיך להישען על רכבה, בעוד שחבריו דרשו ממנה כי תמסור לידיהם את מכשיר הטלפון הסלולארי שברשותה וכי תמחק את התמונות שצילמה.

9. הנה כי כן, המאשימה טענה כי **שחר, לוי ורחמים** פעלו כגוף אחד להשגת מטרה משותפת נוכח "הזעקתם" למקום על ידי נאשמים **קאהן ואבוג'דיד**, תוך שהם מאיימים על העדים, דורשים מהם למסור את הטלפונים הניידים שלהם בכדי למחוק את תוכן התמונות שצילמו. עוד טוענת המאשימה, כי באמצעות אותה חבורה סולקו חפצים שונים, ביניהם חפץ הנחזה כאקדח מרכבו של קאהן ומזירת האירוע, עוד טרם הגעת המשטרה למקום.

10. הצדדים סיכמו בכתב, ואת טענותיהם - אלה הצריכות להכרעת הדין - אפרוש ואנתח במסגרת פרקי הדיון וההכרעה.

ואולם, ראשית חוכמה, ובנסיבות פרשה זו - בלית ברירה ממש, אפרט להלן את עיקרי העדויות של המשתתפים הרלוונטיים - ואשר עדותם חיונית לענייננו - **בראשומון** שאירע בדיזנגוף פינת פרישמן, בתל אביב.

פרשת התביעה

בן ציון לאופר

11. העד הראשון מטעם התביעה היה מר בן ציון לאופר (להלן: **"לאופר"**).

תחת עדותו הראשית של לאופר הוגשה הודעתו במשטרה מיום 6.11.12 (ת/1) ותייעוד שיחתו למוקד 100 של המשטרה, מיום 3.11.12 שעה 22:53, ביום האירוע (ת/2).

לאופר אף צפה בשני סרטים שהקרינה התביעה, סרטים שנלקחו מבית הקפה שנמצא בסמוך למקום האירוע, והבהיר כי זיהה את עצמו ואת אשתו בתמונות.

בת/1 סיפר לאופר כיצד צעד ברחוב עם אשתו, מרים, וכאשר הגיעו לפינת הרחובות פרישמן-דיזינגוף שמע "חבטה של מכונית" והבין שאירעה תאונה בין שני רכבים. לאופר מסר כיצד הבחור הצעיר מהרכב הלבן ביקש להחליף פרטים עם נהג הפרארי, ולאופר הבחין, לשיטתו, שהאחרון סירב למסור פרטים, ומכאן - ראה את הצעיר "מתרגז". לאופר סיפר כיצד בשלב זה החל מצלם את רכב הפרארי באמצעות האייפון שלו, אף צילם את הנהג והנוסע בפרארי (הלוא הם קאהן ואבוג'דיד).

12. לאופר הסביר, כי לאחר התאונה "הגיע אוטובוס מאחור וניסה לעבור ולא צלח", ובתגובה לכך - **"...נהג הפרארי נכנס לרכב ויצא עם חצי רכב לכיוון הכביש, עשה סימן עם היד לבחור הצעיר מהרכב הלבן שהוא רוצה לעקוף אותו ולעמוד לפניו, הבחור הצעיר חשב שהוא מתכוון לברוח ואז עמד מול החזית של רכב הפרארי, רכב הפרארי חזר חזרה אחורה, נעמד קרוב למדרכה והחנה את הרכב ויצא מהרכב"**.

לאופר סיפר עוד כי צילם בתמונות את נהג הפרארי, אשר התרגז עליו ואמר לו **"למה אתה מצלם כל הזמן"**.

13. לאופר העיד כי נהג הפרארי עמד בצד, על המדרכה, והחל מטלפן, ו - **"אנשים ברחוב אמרו שבטח הוא מתקשר לחברים שלו"**.

ואמנם, כך לאופר -

"בשלב זה כבר התקשרתי למשטרה ומסרתי שיש במקום תאונת דרכים ולא מוסרים פרטים... אמרתי פה שאין נפגעים אבל מתרגזים וזה יכול להוביל לקטטה, אמרו לי שהם שולחים ניידת... פתאום הגיע רכב לבן, עמד נגד כיוון התנועה מצפון לרכבים שאנו מדברים עליהם, יצאו ממנו אנשים שנראו גברתנים, התחילו לרוץ לכיוון הקהל, התחילה מהומה, אנשים צעקו 'לרוץ, לברוח', מילים בסגנון הזה, אני מאוד נבהלתי בשלב הזה, הבנתי שהגיעו החברים שלו, אני הייתי בהיסטריה, רצתי לכיוון בית הקפה, מישהו צעק במקום 'לרוץ לבית הקפה', אני פשוט איבדתי עשתונות ונכנסתי ללחץ[1], רצתי ביחד עם אשתי לבית הקפה שלי, איני זוכר את שמו".

14. לאופר המשיך וסיפר כיצד אחת המלצריות העבירה אותו ואת אשתו למטבח, שם ישב, יחד עם אשתו, וקרא תהילים, אף לקח סכין שהיתה מונחת על הדלפק ולפי דבריו - **"היינו במצוקה בלחץ, אני לא ידעתי מה קורה בחוץ, המלצרית אומרת אל תצא, אל תצא, זה היה מפחיד"**.

בהמשך, כאשר נשאל לאופר מדוע מחק את התמונות שצילם באייפון שלו, הסביר לאופר - **"מחקתי את התמונות כי הייתי מבוהל, רציתי להוציא את זה מהזכרון שלי, זה היה למחרת אני חושב"**.

15. החוקר שאל את לאופר אם בעל הפרארי ניסה לחטוף לו את הטלפון מהידיים והוא השיב - **"הוא רק התרגז שצילמתי, הוא עשה תנועה עם היד ואמר לי למה אתה מצלם כל הזמן, הוא לא ניסה"**.

לחטוף לי את המכשיר."

16. לאופר שינה מגרסתו בהמשך, עוד בחקירתו במשטרה, והכחיש כי מאן דהוא איים עליו, או אפילו התקרב אליו, בבית הקפה; החוקר הטיח בו כי הוא אינו אומר אמת, והפנה אותו לסרטים בהם נראה גבר המבקש ממנו דבר מה לכאורה, בתוך בית הקפה, כאשר לאופר ואשתו נראים נסוגים לאחור מפני אותו גבר. לאופר אמר כי **"בפועל אינני זוכר אירוע זה בכלל"**, ובהמשך אף אמר שהיה מבוהל באותו רגע והוא כלל לא זוכר את אותו קטע.

לאופר מסר כי נכנס אל בית הקפה, לתפוס מחסה **לאחר** שכמה חברים של נהג הפרארי הגיעו למקום, לדבריו - **"רצו אנשים מתוך הרכב הלבן"**.

לאופר אמר לחוקר, כי אינו זוכר בדיוק את האירוע בו אשתו, מרים, חצצה בינו לבין הגברתן המאיים למראה (כפי שניתן לראות, בבירור, בסרט שנלקח ממצלמת בית הקפה).

17. יצוין, כי ת/1 הינה חקירה מיום 6.11.12, ולמעשה לאופר נחקר גם יום קודם לכן, ביום 5.11.12, בשעה 16:40, כפי העולה מתמליל שהוגש בהסכמה (ת/4), משם עולה תמונה דומה: לאופר מספר על כך שפחד מן האנשים שהגיעו למקום, חברים של בעל הפרארי. לאופר נשאל אם אותם חברים עשו לו משהו, והוא משיב **"לא עשו לי שום דבר, אבל ידעתי שיש לי תמונות בפלאפון... אני פחדתי שאם..."**.

החוקר לחץ על לאופר, ניסה לברר עימו אם בכל הזמן שצילם - לא ניסה מישהו לקחת מידו את הטלפון? לאופר השיב כי נהג הפרארי התרגז שהוא מצולם, ותו לא.

18. מת/2 עולה עוד, כי לאופר, בזמן אמת (בזמן שהתקשר למשטרה לדווח על האירוע), מסר על ניסיון הפרארי **לברוח** מהמקום, והוא ביקש לשלוח ניידת לשם (כך בשעה 22:53).

19. לאופר נחקר בחקירה נגדית, וסיפר כי לא ביקש להגיש תלונה (לא הבהיר מדוע). בחקירתו הנגדית לבא כוח הנאשם 2, חזר על כך כי **לא אוים**. כמו כן מסר כי **לא ראה כלי נשק באירוע**.

בהמשך העיד לאופר כי **ניתן** היה לפרש את הסיטואציה במסגרתה נהג הפרארי שאל את המתלונן מדוע הוא לא נותן לו לעבור, כניסיון לפנות את הדרך לאוטובוס, אך הדגיש כי לא ראה את נהג האוטובוס מבקש לעבור. כמו כן **מסר כי לא ראה שנהג הפרארי ברח או ניסה לברוח**, וכי הוא לא השתולל.

לשאלה מדוע החליט לצלם את המתרחש, אם ראה שאיש אינו בורח ענה:

"כי התמונה מדברת יותר מאלף מילים, רציתי לעזור לבחור ולבחורה, חשבתי שתמונות יעזרו במקרה של לזהות את הרכב ואת הנהג."

20. העד לאופר מסר כי בהמשך, כשהגיעו רכבים נוספים, ראה כמה אנשים יוצאים ומתחילים לרוץ לכיוונם שלו ושל אשתו, **אולם לא פגעו בו ולא איימו עליו.**

לאופר אישר כי לא ראה מי מאנשי הקורבט (רכב שהגיע למקום) מאיים או תוקף את המתלוננים. בהמשך מסר, כי מלצרית מבית הקפה הסמוך החביאה אותם, ואינו יכול לזהותה, משום שאינו מסתכל על נשים. בהמשך עדותו אישר לאופר כי בשום שלב, לא נהג הפרארי ולא האדם שישב לידו, לא נכנסו לתוך בית הקפה; כמו כן אישר, כי **היה שם אדם שהציג עצמו כעיתונאי**, אולם לא זכר אם פנה אליו ודיבר עימו.

מרים לאופר

21. אשתו של לאופר, מרים, העידה אחריו. תחת עדותה הראשית הוגשה, בהסכמה, הודעתה במשטרה (ת/5).

מת/5 עולה התמונה הבאה: הגב' לאופר מסרה ביוזמתה, כבר בראשית חקירתה במשטרה, כי היא לא ממש זוכרת את פרטי האירוע; לשיטתה, היתה לחוצה ומפוכדת ומכאן שאינה זוכרת פרטים הרבה.

הגב' לאופר סיפרה כי בעלי הפרארי לא רצו לתת - אחרי התאונה - פרטים "לילדים" (המתלוננים), ואף סיפרה **כיצד הפרארי חסם מעבר לאוטובוס**, וכיצד נהג הפרארי הזיז את הרכב, והבחור הצעיר, המתלונן, חסם את דרכו של הפרארי, מחשש שהנהג מתכוון לברוח מבלי להשאיר פרטים.

גב' לאופר העידה כי -

"הבחור עם הבלייזר זז קצת הצידה ונראה מתקשר ומדבר בטלפון. לאחר כמה דקות הבחנו בקבוצה של בחורים מתקרבים לאזור... הבחורים האלה הגיעו לפני המשטרה.... אני זוכרת שצעקתי צלצלו למשטרה למה אף אחד לא מצלצל למשטרה, נכנס לשמה עוד מישהו שבתחושה הוא לא לטובתנו...היינו בפינה של בית הקפה מבוהלים מאד... נשארנו שם במטבח, קראנו תהילים וחיכינו עד שהמשטרה באה ואמרה לנו לצאת. הייתי מבוהלת מהרגע שראיתי את הקבוצה מתקרבת..."

22. בחקירתה הנגדית אישרה לאופר, שוב, כי הבינה **שרכב הפרארי רוצה לעבור את רכב היונדאי כי הוא הפריע לאוטובוס**. לאופר מסרה שלא שמעה את השיחה בין יושבי רכב הפרארי ל"ילדים", אך הדגישה כי הראשונים לא מסרו פרטים; היא למדה זאת, לדבריה, מכך שלא ראתה שנתנו למתלוננים תעודת ביטוח. כמו כן השיבה לאופר בשלילה, לשאלה אם ידעה על החלפת הטלפונים בין אבוג'דיד

למתלוננת.

לשאלה אם ראתה כלי נשק השיבה לאופר - במה שנראה כתמיהה על עצם השאלה - בשלילה.

לאופר נשאלה כיצד חשה בסיטואציה, והשיבה כי היה מפחיד; סיטואציה מאוד לא נעימה מבחינתה. בהמשך אישרה לאופר כי **איש לא ניסה להכותה, והיא אף לא ראתה אף אחד אחר מכה את רעהו.**

23. כך תיארה לאופר את האווירה שנוצרה:

ש: שמעת את הביטויים והיתה אווירה עויינת כלפיהם. היתה אמפטיה כלפי הילדים.

ת: כן, היתה אמפטיה. היה שם מתח היתה אווירה לא טובה כלפי הפוגעים, ראינו אותם מצלצלים, עמדתי על המדרכה וראיתי קבוצה של אנשים מגיעה. הם צלצלו לחברים. היתה הרגשה שהם לא רצו לתת פרטים ומכאן זה הפחיד.

ש: היתה אווירה של מפיונרים?

ת: בשלב מסוים, כן...".

ענבל אגוז

24. עדת התביעה השלישית היתה ענבל אגוז, מלצרית בבית הקפה שברחוב דיזינגוף, שבסמוך אליו ארעה התאונה ולאחריה ההתקהלות, ולמעשה - כל המתואר בכתב האישום.

גם כאן, הוגשו הודעותיה של הגב' אגוז במשטרה מיום 4.11.12 (ת/6) ו- 5.11.12 (ת/7), תחת חקירתה הראשית.

25. בהודעתה הראשונה במשטרה מסרה אגוז כך:

"ראיתי בחור עם משקפי שמש ז'קט כחול מתיישב לנו באחד השולחנות ומתקשר. אחרי כמה זמן החלו להתקבץ אנשים, הגיעה פרארי לבן,בבחור עם חולצה שחורה ניסה להרביץ ל-2 הדתיים ...צעקו על הנהגת וחבר שלה...בבחור עם חולצה לבנה וקירח ... שם עלי יד ואמר "זה לא יפה שאת מתנהגת ככה, את יודעת מי אני?... המשכתי להגיד שיעזבו אותם, ואז הבחור עם המשקפיים צעק לי 'סתמי את הפה, מה את מתערבת' ושפך עלי בקבוק סודה. נבהלתי, נכנסתי לבית הקפה והניידת הגיעה."

26. וכך ענבל אגוז בהודעתה השניה במשטרה: אגוז חזרה בת/7 על עדותה מיום אתמול (ת/6), והוסיפה כי האנשים בפרארי היו "שני בחורים בעלי מבטא צרפתי כבד".

אגוז סיפרה כיצד בריון קירח לבוש בחולצת טריקו שחורה רדף אחרי בחור דתי, כך ראתה, ואותו גברתן נעמד מול הדתי ואשתו ו - "נראה היה כאילו הוא רוצה לתקוף אותם".

אגוז סיפרה עוד ש - "אמרתי לאנשים שעמדו שם שילכו שזה גועל נפש שהם בריונים על ילדים ואז הצרפתי אמר לי שהוא מסר להם את מספר הרכב ושהוא לא רוצה למסור להם ביטוח". אגוז סיפרה כיצד בחור קירח רזה הניח עליה יד, היא אמרה לו להורידה, וכך עשה, ואזי הבחור הצרפתי עם המשקפיים שפך עליה סודה שהחזיק בידו, לכיוון פניה, תוך שהוא אומר לה לסתום את הפה.

אגוז סיפרה שלא חשה בפחד או באיום ("לא כל כך"), מכיוון שהיו הרבה מאוד אנשים בחוץ וממילא כבר הגיעה משטרה.

אגוז מסרה עוד, כי הבחורה (המתלוננת) סיפרה לה כי אחד הגברתנים עם חולצה שחורה וקרחת לחש דברים באוזנו של חברה, אולם האחרון לא רצה לספר מה נלחש באוזנו, מחמת הפחד.

27. אגוז אישרה, בחקירתה הנגדית, כי הנאשם אבוג'דיד אמר לה שמסר למתלוננת את מספר הטלפון שלו.

בהמשך אישרה עוד אגוז, כי לא ראתה איש מהמעורבים בתוך בית הקפה, מלבד אחד "שנכנס לרגע ואח"כ יצא". העדה שללה כי חשבה שהם רוצים לברוח, ומסרה כי "הם לא ברחו, הם היו שם. הם לא רצו לתת פרטים פשוט".

לשאלת שיחתה עם הנאשם 2, אבוג'דיד, חזרה אגוז על כך שהלה אמר לה שנתן למתלוננת פרטים. כאשר שאל הסניגור את אגוז האם נאמר לה כי פשוט אין מוצאים את מסמכי הביטוח, שללה זאת, אך עם זאת ציינה כי "לא נכנסתי יותר מידי לפרטים מה שקרה".

28. בהמשך עדותה חזרה והדגישה אגוז, כי רצתה שלא יהיה בלגן בבית הקפה, הואיל ומבחינת ה"בוס" שלה, היא הוחזקה כאחראית המשמרת בבית הקפה; **העדה אישרה כי צעקה וקיללה את הצרפתים.** לדבריה, באותו מעמד נהג הפרארי צעק לעברה "תסתמי את הפה מה את מתערבת", ואז שפך עליה בקבוק סודה. כך סיפרה אגוז:

ש: אז מישהו ניסה להרגיע אותך?

ת: כן. עם הביטוח שהוא הסביר לי

ש: מי שם עליך יד וניסה להרגיע אתך

ת: זה היה בחור נחמד, ששם עלי יד זה מה שדיברנו קודם, שהוא אמר שהוא יביא את הפרטים.(הנאשם 2)

ש: אז נהג הפרארי לטענתך צעק לך תסתמי את הפה מה את מתערבת? את זוכרת את הביטויים המדויקים?

ת: אל תתערבי, או זה לא ענייך, משהו בסגנון, שמקומי לא כאן ולהעיר.

ש: את צעקת יש כאן 20 אנשים אתם לא נותנים פרטים, זה לא יפה וקיללת?

ת: נכון.

ש: אז תוך כדי טענתך הוא התעצבן?

ת: כן

ש: ולקח בקבוק סודה ושפך עליך?

ת: נכון.

...

ש: אחרי הסודה, התחלת לקלל, כוס אמא שלכם וכו'. לא פחדת

ת: לא, הייתי עצבנית יותר, הרגשתי מושפלת יותר מפחדנית."

לילך אריאלי

29. אחרי המלצרית אגוז עלתה אל דוכן העדים חברתה לעבודה, לילך אריאלי; גם הודעותיה שלה, אשר נמסרו במשטרה, שתיים במספר, הוגשו לתיק הראיות, בהסכמה, תחת עדותה הראשית (ת/8 ו ת/9).

בת/8 סיפרה אריאלי ש- "כמה צרפתיים אומרים שהם מזמינים את החבר'ה שלהם... ואז החלו התקהלות וצעקות..."

בת/9, עדותה הנוספת של אריאלי, סיפרה על עיתונאי שהיה במקום ("צעיר שטען שהוא עיתונאי"), אשר הבריא את הדתיים, לאופר ואשתו, לתוך המטבח של בית הקפה.

אריאלי סיפרה שאותו עיתונאי - "היה בסטרס מטורף ואמר לי לא להכניס אף אחד לבית הקפה עד שתגיע

משטרה".

אריאלי סיפרה שאחד מהבריונים ניסה להיכנס לבית הקפה, **אולם היא אמרה לו להשאיר את העניינים שלו מחוץ לעסק, ו - "אז הוא פשוט הסתובב והלך"**.

30. אריאלי סיפרה עוד שהיא **שמעה מעוברי האורח במקום**, ביחס לצרפתים, שמדובר ב"צרפוקאים".

אריאלי שללה כי אחד מהבחורים שניסה להיכנס לבית הקפה דחף אותה, הגם שלשאלה ישירה מסרה כי פירשה את התנהגותו כ - "במידה מסוימת תוקפנית".

אריאלי מסרה עוד, כי **"נראה היה לי כי הצרפוקאים מנסים לפגוע בדתיים. אני רק רוצה לציין שפעלתי לפי מה שאמר לי אותו בחור עיתונאי..."**.

אריאלי חזרה בה - בהודעתה השניה - מהודעתה מיום אתמול, לפיה פלוני דחף אותה "חזק", ואמרה כי יתכן והיתה נסערת מיד לאחר האירוע.

31. בחקירתה הנגדית עומתה העדה עם הסתירה בין עדותה הראשונה במשטרה לשנייה, ולשאלה האם השוטר שמעה את המילה "דחף" ממישהו אחר ענתה כי **"או שאמרתי זאת בהשפעת אנשים אחרים, לא דחפו אותי"**.

העדה אישרה כי התאונה היא "לא ענינה" ומתוקף היותה אחראית משמרת אך רצתה לשמור על השקט, כך שלא יהיה בלגן בבית הקפה.

אריאלי סיפרה עוד, כי היה בבית הקפה **אדם שהציג את עצמו כעיתונאי, שהיה נראה היסטרי, צעק ונתן הוראות**. היא השיבה, כי במובן מסוים הקשיבה להוראותיו של העיתונאי, כאשר הוא ביקש שתחסום את הגישה לשירותים, משום שלטענתו החביא שם את הדתיים. כמו כן סיפרה אריאלי, כי חסמה את הגישה לשירותים עם שולחנות, והיה שלב שהעיתונאי עמד בכניסה, יחד איתה, בנסיון למנוע מאנשים להיכנס.

לשאלה האם אמר לה העיתונאי שיש אקדחים בחוץ, השיבה אריאלי בשלילה.

אריאלי אישרה, במפורש, **שלא ננקטה כלפיהם אלימות**, וכך לדבריה:

"ש: אף אחד מכם לא קיבל סטירה או דחיפה. אמרת לבחור להסתובב והוא הלך"

ת: נכון, ביקשתי ממנו לצאת, היו חילופי דברים ובסופו של דבר הסתובבו והלכו, היו 2 אנשים. אחד מיושבי הרכב של הפרארי והשני הגיע בשלב מאוחר יותר."

מ"ש

32. מ"ש[2] העיד על עצמו כי לא היה אלא עובר אורח שעבר באקראי ליד בית הקפה, בן 33, עוסק בתקשורת, ביחסי ציבור.

אעצור לרגע, ואומר כבר עתה, כי עדותו של מ"ש היא קריטית בתיק דנא; **רק עליה מבססת המאשימה את הטענה כי היה "אקדח" בזירה**, ופשיטא שעובדה זו - אם אכן היה שם "אקדח" או שמא היה זה אך חזין שווא של מ"ש - היא שקובעת, במידה רבה, את אופיה וחומרתה של פרשה זו, לכאן או לכאן. על כן, בלית ברירה, אאלץ להאריך בעניינו של מ"ש, ולהלן יובאו עיקרי עדותו, ואבקש את הקוראים להזדיין בלא מעט סבלנות, על מנת לצלוח את עדותו רצופת המהמורות.

33. ו"ספויילר" נוסף, כבר כאן: חקירותיו של מ"ש במשטרה, שלוש במספר, הוגשו וסומנו ת/10- ת/12, וזאת נוכח הכרזתו כ**עד עוין** בעת עדותו הראשית בבית המשפט.

34. מ"ש החל את עדותו בחקירה ראשית בבית המשפט, וכך פתח והעיד:

"עברתי בדיזנגוף ראיתי זוג דתיים שנמצאים בתוך בית הקפה סגה פרדו, לא הבנתי מה הולך שם. עד עכשיו אני לא מבין. לפני שאני נכנס מה שהיה באירוע עצמו, חשוב לי לציין שהמשטרה באה חטפה אותי מהבית שלי, בלי הודעה מוקדמת. לקחו אותי לחקירה במשך 6 שעות בלי לעדכן אותי, הלחיצו אותי. גרמו לי לומר דברים שלא התכוונתי לומר. הבעיה המרכזית מבחינתי זו משטרת ישראל, זרקה אותי אחרי 6 שעות חקירה בלוד לכלבים. זו הגדרה מדויקת. כי להגיע לת"א מלוד בלי כלום, זה כל הכבוד למשטרת ישראל.

...

עברתי בסגה פרדו בדינגוף ראיתי זוג דתיים מתחבאים מאחורי דלפקים בינם לבין היה שולחנות עם חצץ. זוג הדתיים נראה לי לחוץ. נכנסתי לבית הקפה במטרה להבין מה קורה שם, אז הבנתי שהם בעצמם לא יודעים מה הולך שם. היה שם ויכוח על סוג של תאונת דרכים, 2 רכבים. אז היה סוג ויכוח שלא הבנתי."

35. לשאלת בית המשפט האם הדברים שמסר בחקירתו במשטרה הם אמת ענה: **"לא שיקרתי. אם שמים אותי במשך 6 שעות במקום שאני רק רוצה ללכת ממנו, אני אגיד מה שיגידו לי להגיד רק שישחררו אותי מהעול"**.

בהמשך עדותו מסר מ"ש כך -

"... מקריא... הדתיים היו בלחץ נכנסתי בריצה פנימה. שכן, שהיה סוג של ויכוח כמו שאמרתי איך שאני ראיתי את האנשים, ראיתי אותם לחוצים ומאוימים, לא שמעתי את האיום ומשהו שהיווה סכנה אלא מתוך רצון טוב ועזרה למבוגרים האלה. ביקשו ממני להזמין משטרה דחוף. הם התקשרו למשטרה והיא לא באה."

לשאלתו של התובע מה הדתיים אמרו לו, השיב כי אינו זוכר :

"המקרה קרה בנובמבר, עבר המון זמן, אני לא זוכר מה היה שם בדיוק. אני זוכר שראיתי אותם מבוהלים ואמרו לי להזמין משטרה, הזמנתי משטרה ואז בעצם בין הזמן שהמשטרה הגיעה לזמן שחיכנו, אז בעצם היה סוג של התלהמות לא משהו שאני זוכר מה בדיוק קרה שם."

בשלב זה ביקש התובע להכריז על העד כעד עוין, ברם ניתנה לו הזדמנות נוספת.

36. בתשובה לשאלה מדוע היו הדתיים מבוהלים, השיב מ"ש כי בהלתם נבעה מכך שהיו עדים לתאונה, ופירט:

"שאלת ביהמ"ש: ראית בחוץ את 2 הרכבים?"

כן, לא היו נפגעים בנפש, לא היו פצועים ולא היה דם. הם היו מבוהלים לדעתי כי כך התרשמתי ממה שמעתי וראיתי הם היו עדי לתאונה לפי מה שהבנתי הם צלמו בטלפון הנייד של הדתי את מה שהם ראו ואני לא יודע בדיוק למה הם צילמו, אני לא ידעתי הם אלה שהיו ברכב או שלא היו ברכב, בדיעבד הסתבר לי שלא. בעצם למה הם היו בתוך הקפה מבוהלים? לא יודע, כן נתנו את התחושה שנראו מאוימים ומבוהלים. לא ראיתי מישהו מאיים עליהם אני הכנסתי אותם לחלק הפנימי, כשאתה נכנס לתוך המולה אתה לא קולט את כל הסיטואציות שקורות במקביל."

בהמשך עדותו מ"ש הוסיף:

"אני מאשר שאכן היה כך הם אמרו לי שהבחור בחוץ מאיים עליהם, אני לא שמעתי. להיפך, אני לא זוכר בדיוק מי מהנוכחים שהיה מעורב מהצד הנגדי, אני רק זוכר שהוא ניסה להרגיע את הסיטואציה וגם חיכו למשטרה. אמרתי זאת במשטרה."

37. בשלב זה ביקש התובע, בשנית, להכריז על העד כעד עוין, נוכח השוני בין הודעותיו במשטרה לעדותו

בבית המשפט.

לאחר הגשת הודעותיו במשטרה, ביקש התובע מהעד לאשר את חתימתו עליהן, וכך השיב:

"ש: מציג לך ההודעה הראשונה שנגבתה ממך אתה מאשר את חתימתך?"

ת: כן. אני מאשר כי ההודעות האלה אני נתתי במשטרה וחתמתי עליהם. ברגע שמוציאים אותי בבית שלי בשעה 9 בבוקר ומוציאים אותי שוטרים ואוזקים אותי ולוקחים אותי יחד איתם, ונותנים לי לחכות בבנין שעתיים בלוד, חוקרים אותי 4 שעות, אני אגיד להם מה שהם רוצים לשמוע כדי שישחררו אותי."

38. בשלב זה התקבלה בקשת התביעה, ומ"ש הוכרז כעד עוין, הודעותיו במשטרה (10/ת-12) הוגשו, והתובע המשיך בחקירתו, מעתה - בחקירה נגדית:

"ש: נכון שראית אדם מאוחר יותר זיהית אותו כנאשם 1 ראית אותו נכנס בכוח לבית הקפה ושופך מי על מלצרית ומקלל?"

ת: כן. חשוב לי להגיד, שחלק מהעדות שנתתי כאן היא אמיתית לכל דבר. לאחר שאמרתי מה שיש לי להגיד, והחוקרים ניסו למצוץ ממני את הדם אמרתי מה שהם רוצים לשמוע, חלק מהדברים שנאמרו הם כן קרו.

שאלת ביהמ"ש: מה ראית?

ת. הדתיים היו בחלק הפנימי של בית קפה שהיה מין חוצץ של שולחנו וכסאות שהפרידו בינם לבין המקומות בבית הקפה ישבו אנשים, הכל באופן רגיל. רק החלק הפנימי שידר המון לחץ ובחוצץ היו אנשים. "

39. מ"ש אישר עוד כי הנאשם 3, שחר, בא אליו ואמר לו כי הוא רוצה את הפלאפון של הדתי (לאופר).

מיד לאחר מכן, לשאלתו של התובע האם נכון שראה אדם שתאר אותו בחולצה אפורה ושהיה לו שעון זהב ביד מקבל אקדח, חזר בו מ"ש מאמרתו במשטרה וטען כי שיקר בעניין זה, וכך השיב:

"ש: נכון שאתה ראית אדם שתיארת אותו בחולצה אפורה ושהיה לו שעון זהב ביד. ראית אותו מקבל אקדח?"

ת: כן, אני רוצה לחזור. יש חלקים כמו שאמרתי בעדות שלי, לא, לא ראיתי. אמרתי את זה, לא ראיתי.

ש: שיקרת במשטרה?

ת: כן, הכריחו אותי לשקר."

ובהמשך:

ש: אתה זיהית את נאשם 2 מעביר לנאשם 4 אקדח, אותו נאשם 4 שם את האקדח בתוך הרכב ספורט הלבן שהגיע שם

ת: נכון, אמרתי זאת. אך זו לא אמת. אמרתי זאת, כי שם היה לי 6 שעות שחטפו אותי מהבית ל 6 שעות.

ש: מה שאמרת כעת הקשר שלו למציאות הוא אפס. כל מה שהקראתי לך עכשיו זה מההודעה הראשונה שלך.

....

ש: זה נאמר מס' דקות קצרות אחרי תום האירוע, לשוטרת שהגיעה לארוע, אין לה מושג על מה מדובר, היא מגיעה לארוע תאונה. רואים אותך יושב איתה ומוסר גרסה. בשלב הזה אף אחד לא יבש אותך 6 שעות, אף אחד לא הכניס לך דברים לפה ואף אחד לא חטף אותך.

ת: מעצם הבלגן של מה שראיתי, אני לרגע חשבתי שהיה שם וגם אמרתי זאת בעדות הראשונה והשניה, ראיתי משהו מפלסטיק. גם בעדות הראשונה לא קראתי מה היא כתבה, רק חתמתי ראיתי משהו שקשור לפלסטיק. בעדות השניה שלקחו אותי ללוד שם אמרתי מה שרצו לשמוע.

ש: אתה תחת אזהרה לומר את האמת.

ת: אני מוכן ללכת למכונת אמת.

ש: איך פלסטיק שוב מסתדר. אישרת שזו חתימתך על ההודעה ש לך

ת: נכון

ש: אז אתה אומר אני מקריא...הבחור עם החולצה האפורה השעון הזהב על היד קיבל אקדח שחור ליד, הכניס לפרארי הלבנה.

ת: אני גם אמרתי, התכוונתי השעה היתה גם מאוחרת, ראיתי את הפלסטיק השחור הזה, ראיתי משהו שנכנס לאוטו הלבן, לא ראיתי אקדח ראיתי משהו פלסטיק. בפעם השניה

אמרתי אקדח. בפעם הראשונה אמרתי כמו פלסטיק."

40. חקירתו של מ"ש הופסקה, על פי החלטת בית המשפט, ונמשכה בדיון הבא, לא לפני שטען, שוב, נגד המשטרה, על כי היא מתעללת בו, ולדבריו - "... לקחו אותי לשש שעות, 'חטפו' אותי מהבית לתת עדות, הכריחו אותי להגיד מה שאמרתי רק כדי ללכת משם. אני היום... מה שקרה היום נעשה לי עוול בצורה שאני לא הולך לעבור עליה בשתיקה".

לאחר שנרשמו הדברים נמשכה עדותו הראשית של מ"ש (בחקירה נגדית על ידי התובע), כך:

"ש. בדיון הקודם למעשה החקירה שלך נעצרה באמצע, הגרסה שלך כפי שחזרת בבית המשפט, שהמשטרה התנהגה לא יפה והכניסה דברים לפיך?

ת. נכון, זו אמת ולא גרסה.

ש. אזכיר כי שבמהלך העדות שלך אמרת שחלק מהדברים היו, חלק מההודעות במשטרה היו אמת וחלקן הוכנסו אליך, לפיך?

ת. אני כבר לא זוכר.

ש. האם כל מה שאמרת בכל ההודעות ...?

ת. חלק מהדברים שאמרתי הם אמת, זה שהלכתי לדיזינגוף הוא אמת, זה שאחד מהם תפס נשק זה לא אמת. זה שהייתי בבית קפה זה אמת. זה שנקלעתי לסיטואציה שקרה בה תאונה זה אמת. להגיד שהיה נשק או משהו שיכול להביא לפגיעה בציבור זה לא אמת ולא נכון."

41. בהמשך, אישר מ"ש כי לא ראה אף אחד מאיים על זולתו. לעניין בני הזוג הדתי הדגיש מ"ש כי הוא "זוכר פיקס", כדלקמן:

"מה שאני שמעתי לא שמעתי ממי שאיימו עליו, שמעתי מאנשים בסביבה שיש מקרה ספציפי של איומים. אני לא ראיתי ולא שמעתי ולא שמעתי והבן אדם שאיימו עליו, שמעתי מהבן אדם ששונה קפה.

...

לשאלת בית המשפט: האם הלאופרים, בני הזוג החרדים, אמרו לי שהם חשים מאוימים, בלי קשר

לשאלה מי איים עליהם או מה איים עליהם- אני משיב כן. אמרו לי.

לא אמרו לי מה האיום. לא אמרו לי מי איים."

בהמשך, הציג התובע מספר קטעים מתוך סרט מצלמות האבטחה בבית הקפה. בין היתר, נראים הזוג לאופר עם הנאשם 3, שחר, כאשר המלצרית מבקשת ממנו לצאת והוא יוצא. מ"ש אישר כי טרם היה נוכח בבית הקפה באותה עת; בהמשך אישר כי כאשר הגיע לאירוע - היו הדתיים מפוחדים.

הוצג למ"ש קטע מהסרט שצולם בבית הקפה, בו הוא נראה נכנס לתמונה; מ"ש הסביר:

"ת. הערת בית המשפט: השעה 23:23 ו47 שניות והעד נכנס לתמונה.

ש. אתה נכנס ופונה לזוג ואתה...?

ת. זה כיוון דרמטי בחיי...

ש. אתה לא שואל אותם שאלה בשלב זה?

ת. אני לא עושה כלום, נכנסתי בצורה דרמטית.

ש. תסתכל שוב על ההתנהגות שלך. הגרסאות שלך בת/11 ו-10 תראה את ההתנהגות שלך, אני אומר שאתה לא שואל אותם שום שאלה אלא אתה מתדרך אותם. תשומת ליבך שמר לאופר לא מדבר איתך בכלל והגב' לאופר מהנהנת. אתה פונה ב-23:24 ו-13 שניות ומתחיל לדבר עם הצוות של המלצרים?

ת. כן, אני מבקש קפה אולי...

ש. במקום קפה אתה מקבל פלאפון של המלצרית.

ת. נכון, כי נגמרה לי הבטרייה. אנו לא במשחק כאן. אני מכבד את האירוע וחבל שאתם לא מכבדים את האירוע. הוא לא יהפוך אותי כאן לעברייך, אם מביאים אותי במשטרה בלי לעדכן אותי שאני יכול לשלם 600 ש"ח ולבוא עצמאית...".

42. לאחר מכן, ציין מ"ש כי הלאופרים אמרו לו שאיימו עליהם בסוף, אחרי שהמשטרה הגיעה; לדבריו:

"אתה אמרת שהם נראים מפוחדים, אני לא אמרתי את זה. הם לא אמרו לי שאיימו עליהם, אנשים בחוץ אמרו לי שאיימו עליהם. כאשר אמרתי קודם לבית המשפט שהלאופרים אמרו לי שאיימו עליהם, זה לא היה בשלב הראשוני הזה, אלא בסוף אחרי שהמשטרה הגיעה והיה מה שהיה והתפזרו... היה

פיזור. בשלב זה ... אפשר לראות שאני לא מדבר איתם. ראית שהם לא ענו לי אפילו, אתה בעצמך אמרת את זה."

בהמשך, פירט מ"ש, לשאלתו של התובע, כך:

"...לא, אסביר. מה שהיה, אני בכניסה שלי לבית קפה אני גר באזור, אני מתעסק ביחסי ציבור... תשובתי היא לא. המקום היחידי שבו שקרתי כדי להשתחרר, זה במשטרה ואמרתי את זה גם בעדות הקודמת. חטפו אותי מהבית ואמרתי את זה כבר 200 פעם ואני אומר זאת עכשיו בפעם השביעית. לקחו אותי משטרה מהבית בלי לעדכן אותי, חטפו אותי וזרקו אותי בלוד. בפעם שבאו אלי הביתה ולקחו אותי, בפעם הראשונה והיום היתה הפעם השניה. היה פעם אחת בבית קפה, שבאו ודיברו איתי שם, פעם שניה לקחו אותי מהבית והיום, וכשהייתי כאן בפעם הקודמת. אני רציתי ללכת משם, כל מה שהוא ביקש ממני להגיד הבנתי בדיוק לאן הוא חותר ואמרתי מה שהוא רוצה לשמוע. כשהגעתי לכאן הבנתי שאני לא מעונין לשקר ואני לא רוצה לפגוע באף אחד, ואמרתי שהיתה תאונה ואמרתי שאמרו לי שהם היו מבוהלים והיתה סיטואציה לא נעימה ולא תקינה. בסיטואציה עצמה ואני חוזר ומדגיש- אני לא ראיתי בשום שלב אף אחד מהם מאיים או מחזיק נשק, או מנסה לעשות פעולה שהיא עבריינית או פלילית... זה מה שקורה. אני רוצה לסיים עם זה בצורה הכי נכונה."

43. בהמשך העיד מ"ש כי ביקש ממלצרת טלפון כדי להתקשר לעיתונאי לגבי העבודה השוטפת שלו. לשאלת התובע בקשר להיגיון של שיחת הטלפון השיב כי הוא אדם "דרמטי"; כך דבריו של מ"ש:

"ש. אתה מצפה שבית המשפט יקבל שאתה עכשיו רואה את שני האנשים האלה עומדים בצד, ואתה יודע מה קורה איתם כי ראינו אותך מתדרך אותם ופונה אליהם ומסמן להם דברים, לכן, אתה מצפה שבית המשפט באמצע כל המהומה הזו, אתה מבקש ממלצרת טלפון כדי להתקשר לעיתונאי שלא קשור לאירוע?

ת. אתה רואה את הבן אדם שעומד כאן? למה הוא לא חלק מהאירוע? למה הוא נראה נינוח ואני לא? כי אני דרמטי בעניינים שלי ובחיים שלי וכך אני דרמטי בסרט ומולך."

44. בהמשך טען מ"ש כי הכנסת הזוג לאופר לחדרון איננה קשורה לאיומים, ולשאלת בית המשפט מדוע עשה כן, השיב כי "הם היו נראים לי מבוהלים בהתחלה, שוב, מה שאני הבנתי שרוצים לקחת להם אח"כ את הטלפון, לא יודע מי. באמת שלא. וניסיתי לעזור להם שלא יקחו להם את הטלפון. לכן הכנסתי אותם למחסן ואני מוכן להיבדק על זה במכונת אמת."

לשאלת התובע האם חוקרו של מ"ש, רס"ר ודים, הכניס לו מילים לפה, השיב: "יותר גרוע מזה", ובהמשך פירט:

ש. כשהוא רושם "לקחתי מבחורה שעמדה מאחורי הדלפק יש ביד שלה קעקועים... מאיימים על זוג דתיים..." הוא המציא?

ת. הוא לא המציא, זה מה שאמרתי לו, שקרתי לו כדי ללכת משם. זו אותה גרסה, אמרתי לו חלק מהדברים שמה שהיו שם וחלק המצאתי ואמרתי מה שהוא רצה לשמוע. כשאמרתי שהתקשרתי למשטרה - שקרתי. שקרתי כשאמרתי שהתקשרתי למשטרה.

מ"ש התעקש כי לא התקשר למשטרה, והזמין את התובע להמציא פירוט שיחות כדי להוכיח את טענתו.

התובע שאל את מ"ש מדוע הכניס את הזוג לאופר למחסן. בתחילה טען העד כי אינו זוכר, ולאחר מכן ציין כי "בגלל הטלפון, כדי שלא יגנבו להם את הטלפון".

בהמשך מסר עוד מ"ש כך:

ש. אתה מזהה את האיש הזה?

ת. מתוך אינטליגנציה בסיסית אני צריך להסתכל לנאשמים, אני מזהה, אני מצביע על הנאשם 3.

ש. אתה יודע לאן הוא הולך?

ת. לשירותים, יש שירותים שם

ש. מה לך ולו?

ת. כלום.

ש. ואתה לא עובד במקום, מה אתה מראה לו כאן, למה שלחת אותו לכיון השני, הוא הולך לשירותים אתה מטעה אותו ושולח אותו לכיון אחר, לאן?

ת. אני אגיד לך. פה זה המטבח ופה זה השירותים, הוא הלך לכאן והשירותים זה שם.

45. מ"ש שלל כי שמע אנשים מאיימים בשלב הזה, והשיב לתובע: "נראה לך שאני אם הם היו מולי אני יכול להשתלט עליהם? אם הם רוצים להיכנס הם לא יכולים לעבור אותי?", ובהמשך השיב, שוב, כי לא שמע - לא קללות ולא איומים.

46. התובע ביקש הפסקה קצרה, מטעם טכני, וכך היה, ואז ניגש העד מ"ש אל דוכן בית המשפט ואמר

דברים שהביאו את בית המשפט להעיר, לפרוטוקול, כך:

"הערת בית המשפט: בית המשפט מוצא חובה להביא לידיעת הצדדים כי מיד עם הכרזת ההפסקה הנ"ל, עוד הצדדים נמצאים באולם, וקמים לצאת, פנה העד לבית המשפט, אשר בדיוק התכוון לקום מכסאו, וביקש לדבר עמו באופן פרטי. בית המשפט הבהיר לעד כי הדבר אסור ולא ניתן, ואז אמר העד לבית המשפט: 'אני מפחד'.

בית המשפט יכול רק להפנות את העד לגורמי התביעה שבוודאי יפעלו בהתאם למקובל."

47. לאחר הדברים האלה המשיכה חקירתו הנגדית של מ"ש על ידי התביעה, לא לפני שביקש כי שמו יהא חסוי, על מנת שעבודתו לא תפגע. התביעה לא התנגדה, כך גם הנאשמים, ועל כן - בעיקר על מנת לתת לעד המפוחד (לדבריו) תחושה נוחה יותר, ועל לנסות ולהציל אמת מפיו של העד - אישרתי בקשתו, עד להחלטה אחרת.

מ"ש המשיך להעיד בחקירה נגדית, כאשר התובע מציג לו סרטון בו הוא נראה מוביל שוטר עם קסדה אל בני הזוג לאופר. מ"ש העיד:

"אני באמת ... אני לא זוכר את כל הסיטואציה... כמו שאמרתי ואני אומר שוב, היתה תאונה ומישהו רצה לקחת למבוגרים את הטלפון, אני באמת לא שמעתי אף מילים מאף צד, אני שמעתי מאנשים שהיו שם שהיו בדיוק כמוני עוברי אורח, על כך שהיו איומים ורצון לקחת את הטלפון מהם ולא הבנתי למה אפילו (נרשמה הערת הסנגורים לענין עדות מפי השמועה)".

מ"ש אישר כי בשלב בו הגיעה שוטר למקום האירוע ותחקרה אותו, לא הופעלו כלפיו אלימות או לחץ. כמו כן הסכים כי כל מה שאמר במסגרת **ת/10**, נאמר ללא הפעלת כל לחץ.

48. התובע הציג למ"ש סרטון בו נצפה אדם נוסף שנראה משוחח עימו. לשאלה מי הוא האיש השיב מ"ש כי אינו זוכר. בהמשך, אישר כי האיש אמר לו שהוא מ"פ בצבא.

בהמשך, הופנה מ"ש לתוכן אמרתו כפי שעלתה ב**ת/10**, ואישר את חלקה, על פי שאלותיו של התובע, כדלקמן:

"ש. מפנה לת/10: לאור ההסכמה שלך שהעדות ת/10 נגבתה כאן (מצביע על הסרט) - היא אמת, ולא הוכנסו דברים לפיך, נכון שראית את נאשם 1 שאותו אתה מתאר כהאיש עם המשקפיים, ראית אותו שופך על המלצרית משקה, מקלל אותה, מאיים על בחור נוסף ודוחף את המלצרית, עמוד 1 שורה 9-5, נכון שראית את זה ?

ת. כן.

ש. נכון שבני הזוג סיפרו לך על מה שהתרחש, כלומר שהם אוימו, טרם הגעתם כלומר הם אמרו לך שניסו לתקוף אותם, שורות 10-11?

ת. כן.

ש. נכון שלא רק שהם סיפרו לך שניסו לתקוף אותם הם אמרו לך שזה קרה כי הם עמדו לצד הבחורה שהייתה מעורבת בתאונה ובגלל שהם עמדו שם בצד החלו הנאשמים לאיים ולהשתולל?

ת. כן.

ש. נכון שלאחר שהסתרת את בני הזוג ויצאת החוצה, פנה אלייך נאשם 3 שראינו אותו בסרט הולך, פנה אלייך ודרש את הנייד של מר לאופר וניסית להרגיעו?

ת. כן.

ש. הוא נרגע?

ת. כן.

49. בהמשך, נשאל מ"ש האם לאחר השיחה עם הנאשם 3, ראה את נאשם 4 מקבל ליד שלו אקדח שחור ומכניס אותו לרכב פרארי לבנה (הכוונה היא לקורבט, ככל הנראה - ש.ב.) שחסמה את הכביש. מ"ש הכחיש, ואמר שראה "קופסא, משהו שחור".

התובע המשיך ועימת את מ"ש עם דברים שמסר במשטרה:

ש. אני אומר לך שלא רק שראית אותו מכניס, לטענתך, פירטת שהאקדח הוא לא אקדח טופי אלא אקדח שמכניסים את המכניס לתוך ידית האחיזה?

ת. זה דברים שנאמרו שלקחו אותי מהבית וזה לא מה שאני אמרתי. אמרתי את זה בחקירה השנייה שלי.

ש. איפה היה השירות הצבאי שלך?

ת. משטרה צבאית.

ש. ראית אקדחים ואתה יודע להבחין בין אקדח טופי לאקדח רגיל?

ת. כן.

ש. אתה יודע איך נראה ההבדל ביניהם נכון?

ת. כן.

ש. אתה יושב במשטרה ובהרגשתך טרטרו אותך, נניח, אם היו מטרטרים אותי וכבר סיפרתי שראיתי אקדח אז כאן הייתי אומר שכן ראיתי את האקדח ולא חוזר על זה, אך אתה לא רק שחוזר אלא מספר איזה סוג של אקדח?

ת. סחטו אותי.

ש. אתה מוצא לנכון להרחיב, מה הוא סוג האקדח...?

ת. זה החוקר אמר את שאמר ואמרתי לו כן והוא כתב את מה שהוא אמר.

ש. אז אם אביא את החוקר ואגיד לו שהוא אמר למור שזה לא אקדח טופי?

ת. הוא אמר מה ואני אמרתי כן.

...

ש. הוא שאל אותך את השאלה הכי פתוחה להיות לדעתי, האם הבחנת מה סוג האקדח?

ת. זה איני יכול להגיד כי אני לא מבין בסוגי אקדחים.

ש. אני מקריא לך את התשובה "הוא היה יחסית דק, גודל הקנה בינוני, זה לא היה מסוג טופי אלא מסוג שמכניסים מחסנית לתוך הידית אחיזה", אתה מסכים איתי שהתשובה מאוד מפורטת?

ת. כן.

ש. זה תשובה שלא נתת?

ת. שנתתי תחת כיוון.

ש. מז"א?

ת. לא ידעתי מה זה טופי, לא ידעתי מה זה קנה, הוא הדריך אותי והראה לי.

ש. אתה מסכים אותי שאם אתה יודע לענות לו אז אתה ראית את האקדח אחרת אתה לא יודע לענות לו על זה?

ת. ראיתי פלסטיק שחור.

ש. האם בשלוש הודעותיך במשטרה אמרת פלסטיק... לאור הערת חברי אני מתקן את השאלה ואומר לך, שבשום מקום בהודעות שלך לא דיברת על האקדח שהוא מפלסטיק, פלסטיקים אחרים דיברת אבל על האקדח שעשוי מפלסטיק לא דיברת, אישרת לי את זה נכון?

ת. כן.

ש. יותר מזה, שואל אותך החוקר, שורה 14 ת/12, העברת החפצים מהכחול ללבן (הכוונה לרכבים), באיזה שלב התרחשה ואתה מפרט משורה 15 עד 19, ואתה חוזר על איך שזה נראה בפניך ובמפורש אקדח, ההבדל בין אקדח פלסטיק לבין הביטוי במפורש פלסטיק...?

ת. אני אמרתי שזה נראה כמו פלסטיק. לא אמרתי אקדח מפלסטיק אלא משהו מפלסטיק.

ש. אני אומר לך שבהודעה שלך, ת/11, אתה מדבר אכן על איזה קופסת פלסטיק שהועברה אבל אתה מדבר גם על אקדח, ז"א ראית גם אקדח וגם קופסת פלסטיק?

ת. ראיתי רק דבר אחד שזה דבר שחור כזה.

ש. לאחר שהנאשם 3 ביקש להיכנס לקחת את המכשיר הנייד, אתה ראית בחוץ, כ-5 מטרים, את נאשם 4 מקבל ליד אקדח, ומעביר אותו ומכניס אותו לתוך הרכב הלבן?

ת. שקית.

ש. מה זה שקית? אני שואל שאלה לא קשורה בכלל, אני מקריא לך מ-ת/10 שורה 23, לפי עדותך קיבל נאשם 4 גם אקדח וגם שקית שחורה ועוד משהו קטן שחור שנראה כמו סכין או שוקר והפרארי נעלמה?

ת. הפרארי נעלמה.

ש. אתה מפחד להגיד שראית שאקדח עבר?

ת. לא.

ש. באירוע, כך אמרת לשוטרי, פחדת לצאת החוצה כי ראית את נאשם 4 מחזיק אקדח?

ת. לא אני אמרתי, המ"פ אמר.

ש. מה המ"פ אמר?

ת. גם.

ש. זה אומר שגם אתה אמרת, האם אתה מפחד כאן בבית משפט מסיבה כלשהי שלא פירטת אותה עדיין להגיד שאתה ראית את נאשם 4 בכל ההמולה הזו מקבל לידיו אקדח ומכניס אותו לתוך רכב לבן?

ת. אני לא זוכר מה ראיתי.

ש. אתה מפחד כרגע להגיד את זה?

ת. אני פחד מהסיטואציה אבל לא מהם (מצביע על הנאשמים).

...

ש. אתה מסכים איתי, שכשאתה לא בטוח לגבי איך נראה החפץ, אתה יודע להגיד שנראה כמו סכין או שוקר, הוא אפילו לא בטוח סכין או שוקר אלא נראה כמו סכין או שוקר, ושאתה יודע שזה נראה כמו ברווז ונשמע כמו ברווז, אז זה ברווז. אז כשזה אקדח אתה יודע להגיד שזה אקדח.

איפה שצריך להסתייג לא חסרות לך מילים, אתה עיתונאי, אז אם אתה אומר אקדח אז אתה יודע מה אתה אומר, מה אתה משיב על כך שיש לך את הכלים הלשוניים?

ת. מה שאני זוכר ורק על כך אני יכול להעיד, ראיתי שקית, וראיתי מן פלסטיק כזה שחור שזה נראה כמו שוקר או סכין.

ש. ולגבי האקדח?

ת. איני זוכר.

ש. אפילו לא אקדח מפלסטיק?

ת. לא.

ש. לא ראית משהו בדמות אקדח?

ת. אני לא זוכר.

50. בהמשך חקירתו הנגדית, אישר מ"ש כי הרעיון להחביא את הזוג לאופר במחסן היה שלו; כמו כן אישר כי הטלפון שביצע מהטלפון הסלולרי של המלצרית היה למטרה, וכן אישר כי ראה את הנאשם 1 שופך סודה על המלצרית. מ"ש המשיך להשיב:

"ש. נכון שראית את נאשם 4 מקבל מבחור נמוך בעל מבטא צרפתי שהיה לבוש מהודר, אקדח ושקית שחורה הדוקה וכן קופסא קשיחה מפלסטיק?

עמוד 24

ת. שקית וקופסא קשיחה כזו.

ש. את האקדח לא ראית?

ת. לא.

ש. נכון שמיד אחרי זה אתה רואה את נאשם 4 מכניס את החפצים, אלא שכן ראית לרכב הלבן והוא נמלט מהמקום?

ת. כן.

ש. נכון שהרכב הלבן בשום שלב לא יצא ממנו אף אחד?

ת. אני לא זוכר.

51. העד מ"ש עבר להעיד בחקירה נגדית, בתשובה לשאלות בא כוחו של אבוג'דיד. מ"ש הודה כי הוא עוסק ביחסי ציבור אך איננו עיתונאי, וטען כי - "אני הצגתי עצמי כעיתונאי? לא. כיחצ"ן שעובד עם עיתונאים, לא הצגתי עצמי כעיתונאי".

בהמשך, הבהיר העד, נוכח בקשתו של הסניגור לומר אמת כי **כן ראה אקדח, וגם המ"פ ראה.**

מ"ש אישר כי לא שמע איומים, וראה רק את השפיכה של הסודה ואת מה שהיה בחוץ, ואם אמר במשטרה שהיה איום, זה מה ששמע מאחרים. עוד לגבי האקדח הנטען, השיב מ"ש לשאלות הסניגור וטען כי אינו יודע ממי אותו בחור שעליו סיפר, בעל חולצה אפורה, קיבל את האקדח. כך לדבריו:

"ש. אתה מספר בהודעה זו שבחור עם חולצה אפורה שעון בצבע זהב קיבל לידי אקדח שחור, הכניס לפרארי הלבנה, שנסעה משם. (ת/10 שורות 27-28 בעמוד הראשון). השאלה ההגיונית זה ממי הוא קיבל - מסכים?

ת. כן

ש. וחברי הציג לך בחקירה שלו עוד בישיבה הקודמת, שאתה כביכול כבר בהודעה הראשונה אמרת שהוא קיבל מפלוני ואלמוני ואז חזר בו אבל המשיך באותה רוח. אני לא רואה בהודעה זו ממי הוא קיבל, אתה יודע ממי הוא קיבל?

ת. לא".

52. מ"ש אישר כי הוצגו לו 4 תמונות במשטרה, והשיב כי הוא חושב שלא הציעו לו לערוך מסדר זיהוי; בהמשך, חזר הסניגור לעניין העברת האקדח הנטען:

- י"ש. ישנו אדם אחד שהיה צריך למסור את האקדח הזה?
- ת. נכון
- ש. בהודעה השניה אתה מדבר על בחור שנסע אחרי זה בפרארי הכחולה לאחר האירוע?
- ת. אני לא זוכר הכל.... לא קראתי....
- ש. נשאלת האם תוכל לזהות את הבחור שמסר את האקדח,
- ת. אוקיי
- ש. ענית - כן. ת/11
- ת. הבחור עם החולצה האפורה ועם שעון הזהב
- ש. זה הבחור שלטענתך היום הוא קיבל את האקדח או שלא?
- ת. מה שאני והמ"פ ראינו. אני לא יכול להמשיך.... אני לא כשיר, אני לא מצליח לענות תשובות כמו שצריך. לשאלת בית המשפט: אני לא זוכר, אני לא יכול... אני באמת לא זוכר. אני זוכר רק כרגע מה שאני זוכר המולה ואת המ"פ אני זוכר שהיה עוד מישהו בחוץ חייל, את המלצרית... לא זוכר. באמת לא זוכר כרגע
- ש. ראינו את המ"פ עומד לידך ליד החוקרת. המ"פ הזה...
- ת. הוא אמר לה לשוטרת מה שהוא ראה.
- ש. המ"פ אמר לחוקרת שחקרה אותך בתוך בית הקפה שהוא ראה את האקדח?
- ת. היא בקשה ממנו להישאר אבל לדעתי הוא לא נשאר
- ש. אתה שמעת שהוא אומר לה שהוא ראה את האקדח?
- ת. כן
- ש. והחוקרת אמרה לו לסוע הביתה?
- ת. לא, היא אמרה לו להישאר לתת עדות
- ש. איפה המ"פ היה?
- ת. בפנים בתוך הבית קפה

ש. והוא ראה את האקדח שהיה על הכביש?

...

ת. המ"פ היה בתוך בית הקפה אח"כ.

ש. אתה היית איתו בחוץ?

ת. כן

ש. נכנסתם שניכם פנימה?

ת. באיזה שהוא שלב כן. בשלב של השוטרת

ש. חוץ ממנו אף אחד לא ראה?

ת. לא יודע

ש. לגבי האדם שמסר לו אתה לא יודע ולא זוכר מי זה?

ת. אני לא זוכר עכשיו מה הסיטואציה

ש. אמרת קודם בוודאות שאתה לא יודע מי מסר לו?

ת. זה נכון."

53. בהמשך חזר מ"ש שוב על כך שלא שמע איומים בזירה. מ"ש מסר כי ראה דחיפה, אולם אינו זוכר כלפי מי, ושלל כי מדובר בדחיפה של "המלצרית עם הסודה".

לשאלה מה עשתה המלצרית השיב מ"ש כי אינו זוכר, אולם זכר כי היא היתה הסטרית, ו - "כולם היו מפוחדים שם. המלצרית היתה היסטורית ומפוזרת סביר להניח. אני לא ראיתי אם היא פעלה באגרסיביות". כמו כן אישר העד מ"ש כי ראה שנשפכה עליה סודה, ושהיא "לא הסכימה לאחד מהם להכנס לבית הקפה."

54. בחקירתו הנגדית לבא כוח הנאשם 4 אישר מ"ש כי הוא היה בתוך בית הקפה בעיקר, והמ"פ היה בחוץ. לאחר מכן, הוחזר מ"ש לנושא האקדח הנטען, והנה נולדה לה גרסא נוספת בענין זה:

"ש. אני אומר לך ואני מבקש ממך תנסה לדייק. אני חוזר לענין של האקדח. ממה שאני מתחיל להתרשם ואני מבקש ממך לבחון שוב, האם תוכל לפסול אפשרות שאתה במו

עיניך לא ראית אקדח אלא המ"פ ראה חפץ והוא אמר לשוטרת שהוא ראה אקדח ואתה ניזונת מזה ואמרת לשוטרת?

ת. כן, יכול להיות.

ש. לפי מה שאתה מתאר וממה שעולה מחומר החקירה היו כמויות גדולות של אנשים ואני בטוח שלא מהמקום, אלא מהרכב היוקרתי שהיה שם. היו כמויות גדולות של אנשים באותו ערב?

ת. נכון

ש. אתה אומר שמי שקיבל את האקדח אתה מזהה אותו באמצעות חולצה אפורה ושעון זהב?

ת. זה מה שאמרתי קודם...

ש. זה לפי מה שאמרת לשוטרת.

ת. זה מה שאמרתי קודם

ש. מסכים איתי שלפחות בן אדם אחד או שניים באירוע לא ניתן לשלול שהיה עם חולצה אפורה ושעון זהב?

ת. נכון. "

55. להשלמת התמונה, יובאו להלן עיקרי גרסתו של מ"ש בחקירותיו במשטרה, ת/10- ת/12.

ת/10, כאמור לעיל, נגבה עוד במקום האירוע, ומיד בסמוך לאחריו. במסגרת חקירה זו, העיד מ"ש על נסיבות הימצאותו במקום, וסיפר כיצד סייע לזוג הדתיים להסתתר, כך:

"אני עובר אורח, עברתי בבית הקפה וראיתי זוג דתיים מתחבאים בבית קפה והמולה בתוך בית הקפה, נכנסתי לעזור לדתיים שנראו בפאניקה, הכנסתי אותם לחדר כזה כדי להגן עליהם שלא יפגעו בו, מס' אנשים שאחד מהם עם משקפי ניסה להיכנס לבית הקפה, שפך משקה וקילל את המלצרית, לא הבנתי מה קורה פחדתי שהולכים לפגוע באנשים. היה שם מהומה לא הבנתי מה היה. הדתיים סיפרו לי שרוצים לתקוף אותנו, אמרתי להם להרגע... הכנסתי אותם למשרד בטוח בבית הקפה. עד אז הבנתי שהיתה תאונה...

בגלל שהדתיים ראו את התאונה וראו שהחשודים רוצים לברוח הם נשארו עם הבחורה וכתוצאה מכך החשודים החלו להשתולל ולאיים... לפתע באה פרארי בצבע לבן, היו אולי 30 אנשים מהצד שלהם

נראו עבריינים, כשאני יצאתי החוצה בחור עם חולצה שחורה וגלח אמר לי שהוא רוצה את המכשיר נייד של הדתי ואת הפרטים. אמרתי לו שימתין להגעת ניידת. ניסיתי להרגיע אותו. ואז בחור עם חולצה אפורה עם שעון בצבע זהב על יד קיבל אקדח שחור ליד הכניס לפרארי הלבנה שחסמה את הכביש, שקית שחורה עטופה ועוד משהו קטן שחור ונראה כמו סכין או שוקר והפרארי הלבנה נעלמה. הניידת עמדה ברמזור ופתאום כולם התפזרו.

...

אחד מהם עם משקפי שמש וז'קט כחול, היה לו שרשרת יהלומים והוא נהג בפרארי הכחולה, השני חולצה שחורה טישרט, קירח, טיפה מלא, ג'ינס משופשף, שגם לו היה משהו חשוד בכיס. השלישי בחור עם חולצה אפורה קירח, שעון זהב, ג'ינס משופשף ובחור רביעי שנראה עברין עם פנס ליד העין ועיניים ירוקות, נראה בריון מזיע. מי שאיים תכלס זה הבחור עם המשקפיים והבחור עם החולצה האפורה. היה עוד בחור עם חולצה לבנה שאיים נראה טיפה מלא. הכי חשוב בחור עם עיניים ירוקות עם פנס בפנים שנראה הכי מסוכן."

56. וכך מ"ש במסגרת ת/11 - חקירה שנגבתה, לאחר מכן, במשרדי היאל"כ. בחקירה זו תיאר מ"ש את האקדח שראה - "הוא היה דק יחסית, גודל הקנה בינוני, זה לא היה מסוג טופי. הוא היה מסוג שמכניסים מחסנית לתוך ידית אחיזה". לגבי השלב בו התבצעה העברת האקדח העיד מ"ש כך:

"הדתיים היו אחרי בית קפה אחרי שהחבאתי אותם במשטח. אני כבר הייתי בחוץ, אחרי שהבחור עם המשקפיים שפך על המלצרית את הסודה. פתאום צעקו "הנה הגיעה עוד פרארי" אני מתכוון לפרארי הלבנה, ואז הבחור הנמוך שלבש חולצה שחורה והיה לו מבטא צרפתי. הוא נראה יותר צעיר מהם. הוא זה שהוציא מהרכב הכחול שקית שחורה הדוקה ומין משהו שנראה כמו שוקר חשמלי מפלסטיק, כך זה נראה בעיני, ואקדח, כמו שתיארתי קודם. במפורש אקדח. את הדברים האלה הוא העביר לבחור עם החולצה האפורה. הבחור עם החולצה האפורה זרק את זה לרכב הלבן והרכב להבלין (הלבן - ש.ב.) נסע די מהר מהמקום. נעלם. ואז המשטרה הגיעה. האוטו הלבן כבר לא היה שם... לא ירד ממנו אף אחד..."

57. והנה ת/12 - חקירה נוספת של מ"ש, אף היא נגבתה במשרדי היאל"כ; בחקירה זו חזר מ"ש על גרסתו מהחקירות הקודמות בדבר נסיבות הימצאותו במקום, והוסיף כי:

"באתי לדתיים ושאלתי אותם מה קרה והם אמרו שהבחור בחוץ מאיים עליהם ואמרתי להם שאין להם מה לדאוג כי אני איתם..."

לקחנו אני והמלצרית את הזוג דתיים ונעלנו אותם במחסן של הבית קפה... הסוללה בפלאפון שלי נגמרה ואני לקחתי מבחורה שעמדה מאחורי הדלפק פלאפון והתקשרתי מהפלאפון שלה למשטרה ... אז ניגש אלי בחור עם חולצה שחורה טישרט שרוול קצר והוא אמר לי שהוא רוצה את הטלפון של

הדתיים... אני והמלצרית דפקנו בדלת של המחסן ואז העברנו אותם למטבח... ראיתי בחור עם ג'קט בצבע כחול וחולצה מכופתרת ושרשרת ותליון יהלומים ומרכיב משקפי שמש. ראיתי אותו שופך סודה על מלצרית אחרת וזה היה מול העיניים שלי והוא פגע בה עם הסודה בגוף שלה."

בהמשך חקירתו, תאר מ"ש שוב את העברת האקדח, כדלקמן:

"ראיתי בחור עם חולצה אפורה ושעון זהב וג'ינס משופשף אני ראיתי שהבחור הזה מקבל מבחור אחר נמוך עם מבטא צרפתי ונמוך הזה הבנתי שהוא היה עם הבחור עם המשקפים והג'קט. הבחור הזה הנמוך העביר לבחור עם חולצה אפורה עם השעון הזהב שקית שחורה הדוקה בגודל כ - עשרים ס"מ וקופסא קטנה נראית מפלסטיק קשיח ואקדח בצבע ואת האקדח הבחור עם חולצה אפורה החזיק ביד עליו היה שעון ואת הדברים הוא הניח דרך החלון הימני לרכב הלבן שהגיע גם הוא למקום והרכב הלבן נסע מיד מהמקום."

לשאלה היכן עמד בעת העברת החפצים השיב - **"אני עמדתי על המדרכה מול בית הקפה והמרחק היה כחמישה צעדים שלי".**

ועוד בהמשך מסר מ"ש כך:

"הוא הוציא אותם מהרכב הכחול בוודאות, הדלת של הרכב הכחול הימנית שהיתה קרובה למדרכה נפתחה והבחור הנמוך הוציא מהסלון את הדברים והעביר לבחור עם השעון. זה היה ככה. קודם הנמוך נתן לו את השקית שכאילו עוטפת משהו מאוד הדוק ואחר כך הוא נתן את האקדח ואני ראיתי שהבחור עם השעון מחזיק אותו עם היד ישרה שעל אותו היד היה השעון והיד היתה כלפי מטה והקנה של האקדח כלפי מטה והוא העביר אותו אל הרכב הלבן ובסוף הנמוך נתן לו את הקופסא שחורה וגם אותה הבחור עם השעון העביר לרכב הלבן. הכל היה עניין של שניות..."

...

במהלך האירוע היה בבית קפה בחור שרירי נמוך קירח שטען שהוא מ"פ במילואים והוא אמר לשוטרת שהגיעה עם שיער בלונדיני שחקרה שהוא לא ראה דברים כאלה בצבא ושמישהו במהלך האירוע הרים עליו בקבוק. והבנתי שכל זה קרה בגלל שהדתיים צילמו את התאונה והבחור השמן הנמוך רק רצה את הטלפון של הדתיים."

עוד מסר מ"ש, כי בחור שמן עם ג'ינס כהה וחולצת טישרט שחורה איים לידו על המלצרית שאם הוא לא יזוז אז הוא יהרוג אותה, כי היא צעקה עליו שלא ייכנס לבית הקפה.

בסיום חקירתו זו הוצגו למ"ש צילומי המעורבים, והוא מסר מה היה חלקו של כל אחד מהם, לשיטתו, באירוע.

מר הראל דלטורה

58. עד התביעה הבא היה מר הראל דלטורה, תל אביבי בן 29, עובד בחברת הייטק.

מר דלטורה העיד, בחקירה ראשית, כי נסע ליד מקום התאונה עם חברתו לשעבר, ונוכח המהומה שראה, עצר במקום, מתוך סקרנות. עוד מסר, בפתח דבריו, כי הוא זוכר "שברירי מידע"; כך העיד:

"אני זוכר שזה היה מוצ"ש, חברה לשעבר שלי היינו ברכב של אבא שלי, שמה הלני דגן, היינו נסענו ברכב של אבא שלי, עברנו בדיזינגוף אני גרתי בפרישמן באותו זמן, וכשעברנו בדיזינגוף לכיון דרום ראינו מצד שמאל פרארי כחולה חונה בצד ומלפניה חנתה יונדאי אקסנט כסופה, זה היה ממש מזמן. היה בלאגן שלם כשאנו היינו שם. היתה מהומה, זה נראה כאילו יש קטטה או משהו. מהומה. הרבה אנשים מרוכזים באזור של הבית קפה, אני חניתי את הרכב העמדתי את הרכב ממול בית הקפה עם הפנים לכיון צפון, אני נוסע לכיון הסנטר והם לכיון צפון דיזינגוף. עצרתי מסקרנות. אני זוכר שברירי מידע, מי שנהג בפרארי זה היה בחור עם חליפה, מתיחס לנאשם 1, ואיתו היה בחור שהיה לו מבטא צרפתי, זה לא מרחק גדול זה 5 מטר כזה, לא שמעתי מה הם אומרים אבל שמעתי את המבטא. אני שמעתי שהבחור היותר נמוך דיבר.... מצביע על הנאשם 2."

59. דלטורה סיפר בהמשך כי ראה "בן אדם מבוגר חרדי שהיה איתו סיפור"; מסר כי ראה את קאהן "במגע קרוב" עם האדם הדתי והוא "סוג של ניסה לדחוף אותו". כאשר נתבקש על ידי התובע להדגים, מסר כי קשה לו להיזכר בתנועות עצמן והוא לא רוצה להגיד סתם, הניח את ידו על כתפו של התובע, ואמר כי הדבר נעשה בצורה "לא חברותית". לאחר מכן, הבחור הדתי "התנער מזה יחסית מהר" וברח פנימה לבית הקפה.

בהמשך עדותו סיפר עוד דלטורה, כי ראה את קאהן ניגש לכיוונה של המתלוננת, ו"ניסה לתפוס אותה" כאשר המתלונן מפריד בין השניים; עוד סיפר כי הניח שכשם שקאהן תפס את האדם הדתי, כך ניסה לתפוס את המתלוננת, "בצורה לא חברותית". דלטורה ציין, כי קאהן היה "כל הזמן בטלפון" ולאחר זמן מה הגיעו הרבה רכבים למקום, אחד מהם היה קורבט.

בהמשך עדותו הראשית תאר דלטורה כי התקשר פעמיים למשטרה, וראה את המתלוננים מותקפים בכך שהנאשם 4, לוי, "דיבר איתם בתקיפות"; כך לדבריו:

"ש. כשהתקשרת למשטרה.

ת. התקשרתי פעמיים, פעם אחת לפני שהגיעו שוטרים ואחרי כמה דקות הגיעו יסמניקים והשתלטו על הדברים. אני זוכר שחברה שלי ואני ראינו את הזוג המותקף לכאורה יושב בתוך הרכב, לשאלת בית המשפט: אני ראיתי אותם מותקפים. הבחורה והחבר שלה, ישבו בתוך הרכב, הבחורה היתה ליד הכיסא של הנהג והבחור לידה והדלת היתה פתוחה והיה בחור שהתכופף ונראה שהוא מדבר איתה.

ש. מי הבחור?

ת. מורה בראשו על הבחור שם (שורה ראשונה, שמאל שלי- הנאשם 4). הוא דיבר איתם בתקיפות, לא הרים יד.

ש. מה עוד ראית?

ת. ראיתי עוד בחור שעומד ליד הרכב, מסתכל לצדדים...".

60. מר דלטורה העיד, כי "לאחר שהחבר'ה התרחקו משם", חברתו דגן סיפרה לו שניגשה למתלוננת שישבה ברכב, והציעה לה את מספר הטלפון שלה משום שנראתה לה מפוחדת. הוא הוסיף כי אף הוא ראה שהמתלוננת מפוחדת, ויחס זאת ל"שיחה הקשה" עם הבחור שהתכופף לרכב.

העד סיפר שאף הוא פחד, והסביר מדוע:

ש. מה קרה בהמשך?

ת. אני רציתי להגיד לשוטר במקום מה ראיתי אבל פחדתי והתקשרתי שוב למוקד 100

ש. למה פחדת?

ת. כי זה מהסיטואציות שאתה רואה בסרטים.

ש. תפרט

ת. זה נראה ... היתה מהומה גדולה, הגיעו אנשים...

ש. אתה אומר לשופט שפחדת, אתה בחור רציני למה שתפחד?

ת. כי כמו שהבחורה והבחור ההוא באוטו נראו מפוחדים מאיום שנראה לי באותו רגע, לשאלת בית המשפט - היתה אוירה מפחידה

ש. ממי פחדת?

ת. ראיתי שהגיעו הרבה אנשים שלא היו קודם בזירה... זה די ברור, לא?...".

61. בחקירתו הנגדית לבא כוחו של אבוג'דיד חזר דלטורה על דבריו בעדותו הראשית, ואישר כי לא ראה מכות.

הסניגור התמקד בשאלה האינטראקציה שהיה עד לה דלטורה, בין האדם הדתי לבין קאהן. דלטורה שלל כי ראה את האדם החרדי מצלם. לשאלה כיצד הבין שקאהן הפעיל כוח, מסר כי "לולא כן החרדי לא היה עושה מעשה של השתחררות מידיו (מנער בכתפיו)".

בהמשך הדגיש דלטורה כי אף אחד לא מנע מהחרדי להתרחק מהמקום, הוא השתחרר בכוחות עצמו, והנאשם 1 לא רדף אחריו.

העד עומת עם העובדה כי בחקירתו השנייה במשטרה מסר שראה את קאהן דוחף את החרדי, וזאת בניגוד לגרסתו הראשונית במשטרה, לפיה ראה את הנאשם 1 "מחבק" את החרדי, וגם בניגוד לגרסתו בבית המשפט. הוא השיב כי אינו זוכר, ולדבריו:

"ש. למה בעדות שניה אותה חוקרת שיש לנו איתה מספר בעיות, אתה אומר ראיתי אותו דוחף את החרדי?"

ת. לא יודע. לשאלת בית המשפט: אני מבין את ההבדל, אבל אני לא זוכר. זה דינמיקה ששואלים אותך שאלות. אני לא יודע. אני זכרתי את האירוע כמו שאמרתי, יכול להיות שבעוד שנה אזכור את זה אחרת".

בהמשך חקירתו הנגדית השיב דלטורה בשלילה, לכשנשאל אם ראה אקדח או סכין במקום.

62. דלטורה נשאל לפשר אימרתו במשטרה לפיה אותו אדם עם ז'קט או חליפה ניסה לבוא במגע עם הבחורה הצעירה, וכי "הוא בוודאות נגע בבחורה ולא זוכר איפה בדיוק"; העד השיב:

"ש. נעבור לבחורה הצעירה שבאוטו. אתה אומר - ראיתי שאותו אדם עם הז'קט/ חליפה מנסה לבוא במגע עם בחורה צעירה שהיתה במקום, הוא התקדם לעברה ונראה לי שניסה לתפוס אותה ביד או במקום אחר, לא בדיוק זוכר" ואז זה ברור לי שזה תשובה לשאלה, "הוא בוודאות נגע בבחורה ולא זוכר איפה בדיוק". זה מתאר את הסיטואציה?"

ת. אם אתה שואל אותי עכשיו יש לי פלאש-בק בראש, שהבחורה הצעירה ויש את הבחור עם החליפה ויש את הבחור חוצץ. אם אתם מנסים לתפוס אותי איפה נגע בה - אני לא זוכר. אני גם לא זוכר אז. אני לא זכרתי גם אז. אני בטוח שמה שכתוב שם אז הזכרון

שלי היה יותר טרי

ש. ואתה אומר כאן צמוד לאירוע, "נראה לי שהוא ניסה לתפוס אותה ביד או במקום אחר, אני לא בדיוק זוכר, הוא נגע בבחורה בוודאות ולא זוכר איפה בדיוק". זה לא תיאור של תקיפה, אלא של דין ודברים, של אדם אם אתה רואה מ-15 מטר שאני רב עם מישהו אני יכול לעשות כזה דבר ואתה אומר "זה נראה לי".

ת. אני לא מסכים עם הדבר הזה. אם זה הגיע למצב שהם עומדים במרחק כמעט צמוד והחבר חוצץ ביניהם... אז".

בסוף חקירתו הנגדית מסר העד דלטורה כי לא שמע את השיח בין קאהן למתלונן. כמו כן אישר דלטורה כי לא שמע דברי איום.

גבריאלה דקאלו - דור

63. עדת התביעה הבאה היתה הגברת גבריאלה דקאלו-דור, סטודנטית למדעי הרוח באוניברסיטת תל אביב, אשר מסרה את עדותה בבית המשפט. לדבריה, היא צפתה במתרחש משולחן בבית הקפה בו ישבה עם חברתה קרין לוי. כך העידה:

"אני וחברתי קארין לוי, הגענו לבית הקפה בעשר וחצי בערב ישבנו בחוץ בשורה השניה שורות של השולחנות במדרכה, בערך עשר דקות או רבע שעה אחרי זה היתה תאונת דרכים, מכונית ספורט כחולה הגיעה מצפון לדרום, לכיון הסנטר, ואז עשתה יו טרן ונכנסה במכונית לבנה, ושתי המכוניות נעצרו מול בית הקפה.

...בערך 2.5-3 מטר מאיפה שאני ישבתי. התאונה היתה 3 מטר מאיפה שישבתי. זה היה קרוב לכביש. מה שראיתי שזוג הצעירים ישב במכונית יצא החוצה, יצא מהמכונית הכחולה אדם, דברו ביניהם הזוג הצעיר ביקש פרטים וביקש לקבל פרטים מבעל המכונית הכחולה והוא סירב. אני מזהה את בעל המכונית - הנאשם 1. אני זוכרת שבמכונית הכחולה היה עוד בן אדם, זכרתי שזו היתה אישה... אבל אני לא בטוחה, אחרי עוד כמה נסיונות של הזוג הצעיר להגיב לבעל המכונית הכחולה שיתן להם את הפרטים ויגמרו ענין ובעל המכונית המשיך לסרב, אני שמעתי אותו אומר שהוא לא מוכן, וכל שפת הגוף שלו אמרה סירוב, והם המשיכו לדרוש ממנו את זה ולהגיד לו מה אתה עושה ענין, אפשר לסגור את זה מול הביטוח וללא מענה מהצד השני. בזמן זה בעל המכונית הכחולה דיבר בטלפון, כמה דקות אח"כ הגיעה מכונית לבנה מכונית בהירה שהגיעה וחסמה את המכונית הלבנה של הזוג הצעיר, כך שאם יש מכונית כחולה ומכונית לבנה. היא חנתה על הכביש לחסום ביחד עם שתי המכוניות האחרות וחסמה את הלבנה. מתוך המכונית הנוספת יצאו 3-4 גברים לא זוכרת כמה, הם יצאו מהמכונית השאירו אותה שם והלכו לכיון המכונית הכחולה ועמדו ביחד עם בעל המכונית הכחולה מול הזוג

הצעיר. האישה מהזוג הצעיר שאלה את הנאשם את בעל המכונית הכחולה האם הוא הביא את החברים שלו, והתפתח עוד איום במהלכו בעל המכונית הכחולה תפס את האיש הצעיר בצווארון וניער אותו, ברגע זה היה שם מבין העדים שהיו ברחוב גבר מבוגר נראה בן 60, ששלף את הטלפון החכם שלו וניסה לצלם, מתוך הקבוצה של החברים של בעל המכונית הכחולה הגיע מישהו וניסה לחטוף לגבר המבוגר את הטלפון שלו, והוא והגבר המבוגר והאישה שהיתה איתו שנראתה באותו גיל ודתיה גם, שני דתיים... הגבר והאישה ברחו לתוך הבית קפה, בכניסה לבית הקפה ...".

64. בהמשך עדותה מסרה דקאלו-דור כי הבחינה באותו "מישהו" מתקדם לעבר הגבר המבוגר, צועק לעברו "מה אתה מצלם" "או משהו בסגנון הזה" כאשר ציינה כי התוכן של הדברים היה מאיים, כך הנימה והטון, וכי הוא ניסה לחטוף לו את הטלפון הנייד בתנועות אגרסיביות.

דקאלו דור סיפרה כי "בכניסה לבית הקפה, האיש היותר צעיר הצליח לתפוס בזרועו של הגבר המבוגר יותר, ושם הפרידו ביניהם אנשים ששמרו על הכניסה של בית הקפה, והאיש הצעיר יותר אמר שהוא בסה"כ רוצה לדבר, התכוונתי מהחברים של בעל המכונית האיש שרדף אחרי... אני רוצה לציין בהקשר זה שהוא לא נרגע ברגע שהוא נכנס לבית הקפה, היו צריכים לעצור אותו מלהמשיך ללכת אחרי החרדי. עצרו אותו שני גברים שעמדו בכניסה לבית הקפה והסתכלו על המנורה, הם הצטרכו להדוף אותו."

עוד ציינה העדה, כי בית הקפה שקוף (מן הסתם - קירותיו וחלונותיו - ש.ב.), והיא ראתה את זוג החרדים נכנסים לחדר האחורי של בית הקפה שהוא מוביל לשירותים ולמטבח ולא ראתה אותם יוצאים משם עד אחרי שהמשטרה הגיעה.

בהמשך סיפרה דקאלו-דור: "פחות או יותר כמה דקות אח"כ, הגיעה מכונית נוספת מכיוון דיזנגוף סנטר וחסמה את המכונית הכחולה, מכונית בצבע גם בהיר שלישית, ומשם יצאו עוד כשלושה - ארבעה גברים, שגם הצטרפו לחבורה הגדולה של בעל המכונית הכחולה, ראיתי מבין האנשים שיצאו מהמכונית הזו מישהו שמשחק עם חפץ ארוך בצורה מאיימת ומבריק, לא ראיתי במדויק אם זה היה סכין (מראה באצבעותיה כ-25 ס"מ), משחק בחפץ באמצע הרחוב, היה לבוש בשחור, הוא עשה את זה לעיני כולם".

65. דקאלו-דור הוסיפה, כי היו עוד ניסיונות מצד הזוג הצעיר "לגמור את זה" ו"זה לא עבד להם". בנסיבות אלה יצאה מלצרית מבית הקפה, שאמרה "למה אתם עושים את זה, למה אתם לא מתנהגים כמו גברים ומסיימים את זה וזהו". העדה ציינה כי לטעמה המלצרית היתה אמיצה מאוד, ובהתאם היא "זכתה" לקללות גסות מצד הבריונים; כך דקאלו-דור:

"...ויצאה מלצרית מבית הקפה שכבר התעצבנה ואמרה להם למה אתם עושים את זה, למה אתם לא

מתנהגים כמו גברים ומסיימים את זה וזהו, אני מאשרת שהמלצרית אמיצה מאוד לשאלת בימ"ש, הם קיללו אותה בקללות מיניות גסות במיוחד בתגובה, איימו עליה במעשים מיניים גסים במיוחד.

קראו לה שרמוטה, בת זונה, ואיימו שהם יזיינו אותה. באותו רגע אחרי שהם החליפו דברים, היא ענתה להם ולא נשארה חייבת, פתחה פה עליהם, לא זוכרת מה בדיוק אמרה אבל היא לא ברחה משם באותו רגע אלא כמה שניות אחר כך כי הם הטיחו לה את הסודה בפנים. היא פרצה בבכי מאוד חזק וצעקה על כל היושבים בבית הקפה ומי שעמדו והסתכלו על מה שקרה שאיזה "אמיצים" הם, אנחנו מי שישב בבית הקפה, שאנחנו לא עושים שום דבר והיא צדקה".

בהמשך תיארה העדה סיטואציה במסגרתה החבורה הפרידה בין המתלוננים, והתאספה סביב המתלונן:

"כמה דקות אחר כך החבורה הגדולה של בעל המכונית הכחולה וחבריו חזרו לאיים על הזוג הצעיר, הפרידו בין האישה והגבר וסגרו על הגבר, אני לא יכלתי לראות מה קורה כבר. הם התאספו סביב הגבר הצעיר ודחפו אותה הצידה כדי שהיא לא תוכל לראות כי ככה זה היה סגור ברמה כזאת שאנחנו גם לא יכולנו לראות כלום. היו משם קולות מאוד תקיפים וזה היה ברור שנימת הקול הייתה מאוד תקיפה, לא יכולתי לראות מכות פרופר, אחרי שהתפזר העיגול סביב הגבר האישה הצעירה הייתה צריכה לעזור לו לקום ולהגיע למכונית, מכאן הנחתי שהוא קיבל מכות, הגם שלא ראיתי אותם."

בסיום חקירתה הראשית מסרה דקאלו-דור כי התקשרה שלוש פעמים למשטרה.

66. בחקירתה הנגדית אישרה העדה כי ישבה עם חברתה קארין באותו שולחן, ושתייהן ראו את אותו דבר. כמו כן אישרה כי דיברה עם חברה לפני ואחרי עדותה.

העדה שללה כי נתנו למתלוננים את מספר הטלפון של מי שיש ליד הנהג, וכאשר נמסר לה שעדים אחרים מוסרים שמספר הטלפון כן ניתן ענתה כי "לא שאני זוכרת". בהמשך שללה גם כי שמעה שנהג הפרארי ביקש מהמתלונן שיתן לו לעבור כי הוא חוסם את הכביש.

הסניגור הציע לעדה, כי היא נכנסה להיסטריה, ולכן מילה אחת ממה שהיא אומרת איננה אמת. היא ענתה - "אני חושבת שזו תזה לא מוצדקת ולא הגיונית".

בהמשך חקירתה מסרה כי התקשרה שלוש פעמים למשטרה, והודיעה להם לפני שיהיו מכות, כי חששה שיהיו מכות.

בהמשך עדותה חזרה על גרסתה בעניין חצי הגורן סביב המתלונן, כפי שעלה בעדותה הראשית:

"זה לא מה שהיה, היו את החברים של בעל המכונית הכחולה שהקיפו את הגבר הצעיר וחסמו את הדרך של האישה הצעירה אליו, ולא יכולתי לראות האם יש שיחה בפנים או לא בכלל שהיו שם כמה וכמה גברים שעמדו וחסמו לי את טווח הראייה, לא היה מעגל סביב האישה. היה חצי גורן סביב הבחור הצעיר, וזה כדי שהבחורה לא תגיע אליו."

67. העדה דקאלו-דור חזרה על דבריה בעדותה הראשית בקשר להתנהלות מול המלצרית, ולשאלה מדוע המלצרית עצמה לא סיפרה כי קיללו אותה, מסרה: "מה שיש לי להגיד זה מה שאני זוכרת, שהיו קללות מיניות וקשות כלפיה, וקללות מצידה כלפיהם, פחות קשות".

לעניין חפצים שיכול וראתה, מסרה העדה כי ראתה "חפץ" אולם הדגישה כי באופן וודאי אינה יכולה להגיד מה ראתה. כך לדבריה:

- ש. שאלו אותך האם את ראית חפצים שהועברו מרכב לרכב?
- ת. כן שאלו אותי, השבתי שלא ראיתי.
- ש. שאלו אותך האם היו במקום חפצים נוספים כגון סכינים, אלות וכו' והתשובה שלך היא לא?
- ת. אני אמרתי לא כי אני לא יכולה להגיד אם החפץ הזה שראיתי שסיפרתי לכם קודם הוא אכן היה סכין.
- ש. את מבינה את האחריות של העדות שלך בבימ"ש?
- ת. כן.
- ש. האם את ראית חפץ שאת יכולה להגיד שהיה אקדח או סכין או משהו אחר?
- ת. באופן וודאי איני יכולה להגיד שהיה שם אף אחד מהדברים שאמרתי.
- ש. בהודעה שלך האחרונה ששמענו את הווריאנטים של קול, את החלק הראשון מי אמר את או משהו אחר?
- ת. אני דיברתי בהתחלה, הגברת המבוגרת לקחה ממני את הטלפון ואז החזירה לי אותו.
- ש. בחלק שאת משתמשת בביטוי אקדחים וסכינים זה לא קולך?
- ת. אני מאשרת, זה לא קולי."

עומרי קלדרון

68. עדותו הראשית של מר קלדרון, סטודנט להנדסה בן 27, היתה למעשה הודעתו במשטרה מיום 5.11.12 (ת/14).

מחקירתו במשטרה עולה כי קלדרון היה עד רק לחלקו הראשון של האירוע, טרם הגעת הרכבים הנוספים. לדבריו, הגיע לאזור דיזנגוף לבלות עם חברים, וכאשר ישב על ספסל הבחין "ברכב מסוג פרארי בצבע תכלת עושה פרסה במקום אסור".

בהמשך העיד קלדרון כך:

"... אני מבחין כי רכב מסוג יונדאי אקסנט מנסה לבלום ופוגע ברכב הפרארי. רכב היונדאי המשיך בנסיעה קצרה ונעצר בצד הדרך באמצע הצומת, שני הגברים יצאו מהרכב ובדקו את מידת הנזק שנגרם לרכב, כעבור שתי דקות הם שוב נכנסו לרכב והתקדמו לעבר היונדאי, נעצרו מאחורי היונדאי כאשר בזמן הזה הרכב מונע. מהרכב יוצאים שני גברים, אחד לבוש ז'קט כחול כהה, משקפי שמש, נעלי שפיץ, שני נמוך יותר, לבוש חולצה מכופתרת שחורה... הבחור והבחורה ניגשים אליהם בכוונה להחליף פרטים... ראיתי שהבחור שנהג, נראה מחויך ומבסוט, כאילו לא אכפת לו מכלום, לעומת זאת הבחור השני הנמוך שישב לידו ברכב היה נראה מאוד לחוץ ומתוח, אני שמעתי אותו אומר לחבורה צילמת את הרכב, אני נוסע מפה שהמשטרה תחפש אותי. הבחור הנמוך נשמע אומר לנהג שיכנס לרכב ובוא ניסע... מכונית הפרארי מנסה להשתלב בכביש בכוונה לעזוב את המקום, כאשר בזמן הזה, הבחור שיצא מהיונדאי עומד מול החזית של הרכב של הפרארי בכוונה למנוע מרכב הפרארי לעזוב, כאשר אני שומע את הגז של רכב הפרארי, כאילו הנהג מאיים לדרוס את הבחור של היונדאי, הנהג לחץ על דוושת הגז מס' פעמים על מנת להפחיד את הבחור מהיונדאי שעמד מול חזית הפרארי... כמו כן בזמן הזה הבנתי בגבר ואשה דתייה במקום כאשר הגבר הדתי מצלם בטלפון את הרכב הפרארי... בשלב זה אני מבחין בנהג.. הולך לכיוון הבחור מהיונדאי ותופס אותו מאחורה ומצמיד אותו ומושך אותו בחוזקה עם היד שלו לכיוון הגוף שלו.. הבחור מהיונדאי השתחרר מהר בעזרת הגוף שלו."

עוד בהמשך חקירתו במשטרה מסר קלדרון כי הבחין בבחור הנמוך מחפש דבר מה ברכב הפרארי:

"...אני רואה שהבחור הנמוך נכנס לרכב הפרארי בחצי גוף, כאשר הדלת פתוחה ונראה מחפש משהו בתוך התאים של הרכב, זה היה בערך חצי דקה, וחזר לעמוד על המדרכה ולדבר עם הבחור עם הז'קט הכחול. לאחר מכן אני עזבתי למספר דקות, על מנת להתפנות לשירותים, כשחזרתי הכל נראה אותו דבר, שני הגברים מהפרארי עמדו על המדרכה, והגבר והבחורה היו בקרבת היונדאי, כאשר כל הזמן הזה, זוג הדתיים נמצאים בקרבת מקום, האשה הדתייה מדברת עם הבחורה מהיונדאי והגבר הדתי עם הטלפון ביד. אחרי שראיתי ששום דבר לא מתפתח, כל הצדדים מחכים למשטרה שתגיע, פניתי לבחורה

מהיונדאי ואמרתי לה שאם היא צריכה עזרה, והשארתי לה את הנייד שלי ועזבתי את המקום".

69. בהמשך, לשאלת החוקר האם היה עד לאלימות בין הצדדים מסר: "חוץ מהמקרה שהנהג של הפרארי תפס בחזקה את הבחור של היונדאי לא היו עוד מקרים שקשורים לאלימות".

את דבריו חתם בכך שהוא "מקווה שהם ישלמו על זה", והכוונה ל"צמד הפרארי".

70. בחקירתו הנגדית בבית המשפט העיד קלדרון, כי לא היה עד לתקיפה או ניסיון תקיפה כלפי החרדי, והאלימות היחידה שהיה עד לה היתה נגד המתלונן, כפיר.

לשאלת הסניגור, הדגיש העד כי פנה למתלוננת מלמן והציע לסייע לה, וכוונתו בכך היתה ביחס להיותו עד לתאונה; כך העיד:

"ש. לא ראית משהו מתפתח, פנית לבחורה של היונדאי ואמרתי שאם היא צריכה עזרה השארתי לה את הנייד שלך, אתה התכוונת שאתה עד לתאונה?"

ת. כן. לתאונה."

בהמשך חקירתו הנגדית חזר קלדרון על גרסתו שעלתה במסגרת חקירתו במשטרה, והוסיף, בתשובה לשאלות הסניגור, כי לא ראה כי את תא המטען של הפרארי נפתח, וכי היה במקום כ-15-20 דקות.

רגינה קן דרור

71. עדת תביעה נוספת היתה הגב' רגינה קן דרור, אשר העידה בחקירה ראשית בבית המשפט, שלאחריה הוגשו בהסכמה חקירותיה במשטרה - ת/26, ת/27.

מת/26 עולה כי באותו ערב עבדה כאחראית משמרת בבית הקפה, והבחינה בשתי מכוניות עוצרות בסמוך לבית הקפה, כאשר מחוץ לרכב עמדו "ילדים" - בחור ובחורה, ולידם גבר בגיל כ-40, וסביבם אנשים נוספים. העדה סיפרה, כי היא - "זוכרת זוג דתיים יחסית מבוגרים, 50 פלוס, ראיתי את האישה הדתיה תופסת את בעלה, מושכת אותו לכיוון בית הקפה וצועקת שיתרחק מהם, אין לי מושג ממי יתרחק, ואחר כך ראיתי שמישהו ניסה לתקוף את הבחור הדתי, ראיתי דמות הולכת לכיוון של הגבר הדתי סוג של תנוע(ה) חדה לכיוון הגבר הדתי ואז אישה שהייתה עם הגבר הדתי משכה אותו באותו רגע והם נכנסו לבית הקפה, שם היו הרבה אנשים, לא יכולתי לראות מי תקף אותם."

בהמשך סיפרה כי הדתיים סיפרו שניסו לחטוף להם את הפלאפון כי ניסו לצלם את שאירע; כמו כן סיפרה, שהיא, ביחד עם עובדות נוספות בבית הקפה, החביאו אותם בשירותים, וכאשר הגיע גבר לחפשם, אמרו לו שהכניסה לשירותים מבחוח, ומיד לאחר מכן הבריחו את הזוג למטבח.

העדה סיפרה עוד, כי הכל היה מלווה באווירה של פחד "שעוד דקה יהרגו מישהו", ואישרה כי לקחה את הטלפון מאחת הלוקחות שהתקשרו למשטרה, והאיצה בהם להגיע.

72. בעדותה הראשית בבית המשפט, חזרה קן דרור על עיקרי גרסתה כפי שנמסרה במסגרת ת/26, מסרה שראתה את הסיטואציה "און אנד אוף", אולם השמיטה את טענתה הראשונית לפיה ראתה מישהו מנסה לתקוף את האדם הדתי; כך לדבריה:

"אני עובדת בקפה סגה פרדו משנת 2008 ואני עדיין שם. באותו ערב זה היה משמרת שאני הייתי אחראית משמרת, בין לבין אני יוצאת מהבר, רואה מה הולך בחוץ, ראינו שתי מכוניות עומדות בפרישמן, אנחנו על פרישמן דיזינגוף, נכנסתי פנימה ויצאתי והמכוניות עמדו ממש מחוץ לבית הקפה. היתה מכונית אחת בהירה שהיו בה בחור ובחורה צעירים ומאחור היתה מכונית כהה יותר, מפוארת יחסית, שהיה שם בחור עם משקפי שמש, הוא לבש זקט כהה, מכנסים כהות וחולצה כהה עם פסים. ראינו שהם מדברים מתווכחים, הזוג היה נסער, הזוג הצעיר, אני ניגשתי לבחורה היא היתה נראית ממש מפוחדת ומבוהלת, הבאתי לה מים, וחזרתי פנימה לבית הקפה, אחכ היתה התקהלות של אנשים שם וראיתי את הסיטואציה און אנד אוף, נכנסתי ויצאתי, היה זוג של דתיים גבר ואישה בערך בשנות ה-50-60, שמעתי את האישה צועקת בקול ומבקשת מהבעל שיתרחק משם ומושכת אותו לכיון הבית קפה, היא ספרה לי שהם ניסו לצלם את האירוע וניסו לקחת מהם את הטלפון. הכנסנו אותם והחבאנו אותם בשירותים. אני והבנות שעבדו המלצריות וערמנו שולחנות שלא יהיה מעבר לשירותים. אחכ נכנס מישהו לחפש אותם, בחור קירח עם שיער קצוץ, מלא במבנה גוף, שאל איפה אם ראינו מישהו נכנס ואיפה השירותים אמרנו שהכניסה היא מסביב, והוצאנו אותם מהשירותים והכנסנו אותו למטבח. יש לנו דלת מעבר. יש חלון שקוף ואמרתי להם שיתכופפו במעבר בחלון שלא יהיה אפשר לראות אותם מבחוץ. הלוקחות היו בהיסטריה נכנסו פנימה, התקשרנו אני והעובדים כמה פעמים למשטרה והלוקחות צלצלו, עד שהגיעה המשטרה ורק אחכ השוטר אמר לדתיים שהם יכולים לצאת...

...

ש. את ראית משהו שנעשה או משהו שגרם להם להיכנס לבית הקפה?

ת. ראיתי בחוץ גבר הולך לכיוונם אבל לא ראיתי מעבר לזה ואני לא יודעת אם זה מה שהוביל אותם לבית הקפה

ש. למה הצעת להם להתחבא בשירותים?

ת. כי הגברת אמרה שהם ניסו לחטוף את הטלפון ונראו מאוד מפוחדים אז כדי שלא

יחטפו להם את הטלפון ושלא תהיה תגרה, אז החבאנו אותם".

73. בסוף עדותה הראשית מספרת העדה קן דרור כי חשה תחושת פחד, ולאחר סיום עבודתה ביקשה מחברה שילווח אותה לתחנת האוטובוס, משום שחששה שמישהו יעקוב אחריה.

בחקירתה הנגדית אישרה כי היה בבית הקפה **אדם שהציג עצמו כעיתונאי**. מסרה כי הוא דאג לדתיים. העדה לא זכרה האם הוא עשה מעשים פיזיים, אבל ידעה לספר כי שאל אם הכל בסדר.

העדה נשאלה לגבי הזיהוי שנערך במסגרת ת/28, כך העידה:

"ש. אני מקריא מההודעה שלך לגבי הבחור בתמונה 2, זה הנהג של הפרארי, הוא עמד כל הזמן ליד המכונית, לא ראיתי אותו עושה משהו ספציפי. לא דיבר עם הילדים. זה מה שאמרת. זה נכון או לא?

ת. כן.

...

ש. אני רואה שבמשטרה לא הציגו לך שום תמונה של האדם הזה. נכון?

ת. לא נראה לי. לא. אני מסתכלת בתמונות שהציגו לי, אתה צודק

ש. ולא שאלו אותך שום שאלה מה הוא עשה

ת. נכון

ש. מאידך, שאלו אותך לא מה שמעת, אלא אם ראית חפץ מועבר כל שהוא במכוניות. נכון?

ת. כן מאשרת. השבתי בשלילה וסיפרתי רק מה שמעתי ולא מה ראיתי.

ש. שאלו אותך אם ראית סכינים או אלות וכיוצ"ב?

ת. נכון. לא ראיתי".

הלני דגן

74. עדת התביעה הבאה היתה הלני דגן, שמסרה את גרסתה בבית המשפט. בחקירתה הראשית העידה כי הגיעה עם חברה לשעבר, הראל דלטורה, לרחוב דיזנגוף בתל אביב, ולאור העובדה שראו "מכונית

נוצצת" עצרו כדי לצלמה. בתחילה, סיפרה, רק צילמו את הרכב, אולם אז הבינה שקורה משהו לא נעים, "תאונה וויכוחים".

דגן העידה כי המתלוננת סיפרה לה, בעודה בוכיה והיסטרית, כי קרתה תאונה, והיא ביקשה פרטים, והבחור סרב לתת לה.

לשאלה האם צפתה באינטראקציה בין המתלוננת לאנשים נוספים שהיו באיזור, השיבה:

- ת.** ראיתי איומים ודחיפות ובחור חבר של הבחורה ניסה להגן עליה. הבחור הצרפתי עם המשקפיים, משקפי שמש, ניסה לדחוף אותה.
- ש.** בהודעה שלך היית מאוד ספציפית, תנסי להיזכר באותה אנטרקציה בין הבחורה לנהג?
- ת.** הוא כל פעם איים עליה ודחף אותה איזה 3 פעמים וצעק עליה, כאשר החבר שלה ניסה להגן עליה ולהדוף אותה עם הגוף שלו להגן עליה
- ש.** מה הוא הצליח לעשות האיש עם המשקפי שמש?
- ת.** הוא נגע בה פעם אחת.
- ש.** איך הוא נגע בה?
- ת.** הוא ניסה להרביץ לה.
- ש.** אמרת לנו שהוא הצליח ליצור מגע, מה זה נגע?
- ת.** זה דחף אותה.
- ש.** דחף אותה זה לא נגע.
- ת.** אז הוא דחף אותה.
- ש.** כשראית את זה מה עשית?
- ת.** כשראיתי את זה הלכתי לשאול אותה אם הכל בסדר, אני זוכרת שעברתי והיא אמרה שהיא מפחדת ובכתה, ויותר מאוחר שאלתי אותה אם הכל בסדר.
- ש.** מה עשה אותו האיש שדחף, בהמשך, אחרי אותה דחיפה?
- ת.** הוא המשיך לעמוד ולדבר הרבה זמן בטלפון. הוא והחבר הקטן שלו. הם דיברו הרבה

בטלפון. ולאחר זמן מה הגיעה חמולה של רכבים יוקרתיים למקום."

העדה פירשה, כי כוונתה במילה "חמולה" היא שני רכבים, אשר לאחד מהם נכנסה בטעות כי סברה שזה רכבה של חברה.

75. בהמשך עדותה מסרה דגן כי "היה בחור דתי עם זקן שניסה לצלם את האירוע והבחור הצרפתי דחף אותו וניסה לקחת ממנו את הטלפון אך למרות זאת המשיך לצלם". לשאלה האם היתה אינטראקציה נוספת שראתה, השיבה:

"ת. בחור קירח שאיים על הזוג, היה מישהו שעמד מקדימה, הגיעו שוטרים גדולים, כדי לפזר את האירוע, והיה בחור עם טי שרט שעמד שהשוטרים לא רואים, שבחור קירח עמד ככה על החלון של החברה והיה לו תנועות מאיימות, כאלה (עושה "נו נו נו" עם היד), אחרי זה הלכתי לבחורה, ושאלתי האם היא בסדר ואמרה לי שלא, שאיימו עליה והיא ממש רוצה לעוף משם."

בהמשך העידה דגן כי ראתה מלצרית שנזפה באנשי החבורה, והיא לא זוכרת שקרה משהו בעניין זה.

לשאלה כיצד הרגישה באירוע, השיבה כי חשה שמדובר בסיטואציה מאוד מאיימת, וכי - "זה נמשך כמה שעות, לא זוכרת כמה, זה נמשך זמן מה, זהו". עוד סיפרה, כי המתלוננת בכתה כל הזמן.

76. התובע שאל שוב את העדה, האם ראתה עוד אינטראקציה בין המתלוננת למישהו נוסף מהחבורה, השיבה:

"ת. היה מישהו שנשען על הרכב הרבה והיא אמרה לו למה הוא נשען על הרכב, שיקום, משהו כזה, זה היה לפני שהיא בכתה, באמצע הבכי שלה היא אמרה לאחד מהחמולה שלא להישען על הרכב שלה.

ש. ומה הוא עשה?

ת. הוא התמהמה קלות וקם..."

77. בחקירתה הנגדית לב"כ נאשם 2 אישרה העדה דגן כי לא שמעה דברי איום, אבל ראתה "שפת גוף", ובחורה בוכה בתוך רכב.

לשאלה האם ראתה ששפכו מים על אותה מלצרית שהוזכרה בעדותה הראשית, מסרה כי לא ראתה ולא שמעה

על כך. כמו כן אישרה כי לא שמעה את המלצרית צועקת.

בהמשך חקירתה הנגדית השיבה דגן בשלילה לשאלה האם "הגמד", בלשונה שלה (אבוג'דיד), עשה משהו, והוסיפה כי "הוא רק דיבר בטלפון, זו הדרך שלי היתה לזכור". העדה השיבה בשלילה, אף מסרה שהיא מופתעת, וזאת - בתגובה לשאלת הסניגור האם ידעה כי "הגמד" נתן למתלוננת את מספר הטלפון שלו, ואף היא חייגה אליו.

לשאלה באיזה שלב נבהלה מהאירוע ענתה:

"ש. אחרי הפרשה או למחרת בבוקר נתפסת לבהלה כי קראת בעיתונים דברים מסוימים?

ת. כן.

ש. זה מה שהבהיל אותך מה שקראת בעיתון למחרת?

ת. מה שהבהיל אותי? אני לא נבהלתי אלא פשוט ריחמתי עליה. הבחורה בוכה. על הבהלה? כשהוא התחיל להדוף אותה אני נבהלתי, ראיתי שמתחילים להיות דברים אלימים וכמות ענקית של שוטרים אני נבהלתי."

קרין לוי

78. העדה הבאה, קרין לוי, עובדת בתחום בריאות הנפש במפעל לשיקום אנשים שסובלים מחרדות נפשיות, נחקרה בחקירה נגדית בבית המשפט, והודעתה במשטרה הוגשה בהסכמה חלף עדותה הראשית (ת/29).

מת/29 עולה, כי העדה ישבה בבית הקפה סגפרדו במוצ"ש, יחד עם חברתה גבי, וצפתה במה שהתרחש **לאחר** התאונה, שאותה לא ראתה; כך העדה לוי:

"... היה נראה שיש מתח בין שני הגברים לזוג, בעיקר בין הנהג של הרכב המפואר לבין הבחורה, הם התעצבנו סביב מה שקרה לאוטו, מאיפה שאני יושבתי לא ראיתי שקרה משהו מיוחד לאוטו. לא היה נראה שהם מחליפים פרטים להיפך הם אמרו שהם מחכים למשטרה. שני הרכבים חסמו את התנועה. הבחור מהרכב המפואר היה תוקפני הוא כעס על משהו, בגלל שהוא היה מאוחר חשבתי שהוא זה שפגע ברכב של הזוג. באיזה שהוא שלב התפתח ויכוח בין הבחורה לנהג של הרכב השני, ועוברי אורח

התערבו והוא התקרב אליה בצורה תוקפנית כאילו הוא הולך לתקוף אותה, הוא התקרב אליה עם כוונה לתקוף, לשאלתך הוא לא תקף, באיזה שהוא שלב שהוא התקרב כדי לתקוף את הבחורה, איש זקן דתי ואשתו שהיו שם, הוציא מצלמה כדי לצלם, ואז הנהג של מכונית הספורט קלט אותו והתעצבן על זה ואז הזקן ואשתו נמלטו לבית הקפה. בשלב הזה ... עוד אנשים התקשרו למשטרה כמה וכמה פעמים, המשטרה לא הגיעה וחששנו שיהיה משהו יותר אלים ויותר מסוכן. למה חששנו כי כמה דקות לאחר מכן הגיע עוד רכב ספורט מפואר צבע לבן וחנה מלפני הרכב של הזוג, ויצאו ממנו הרבה חברים של נהג הרכב המפואר, החברים האלה רצו להיכנס לבית הקפה ולתקוף את הזקן. הצורה שהם יצאו ישר מהרכב ורצו להכנס לבית הקפה, היתה תוקפנית ומאיימת, והיה ברור שהם רוצים לפגוע בזקן... לא נאמר משהו מפורש על ידם... אבל על פי שפת הגוף היה מאוד ברור שזה מה שהם רוצים, לתקוף את הזקן, שפת גוף מאיימת ותוקפנית... אני לא יודעת להצביע על משהו ספציפי שניסה לפגוע בזוג הזקנים, כי היתה המולה של אנשים...".

79. העדה לוי התייחסה בחקירתה גם לאינטראקציה בין המעורבים עם המלצרית, כדלקמן:

"... באיזשהו שלב, יצאה אחת מעובדות בית הקפה, היא התחילה לדבר עם הנהג של הרכב המפואר ואמרה לו שמה שהוא עושה זה לא בסדר, היא באה להגן על הזקנים ועל כל הסיטואציה, הוא באיזה שהוא שלב שפך עליה משקה, ואני חשבתי שמזל שזה רק זה ולא משהו אחר. בשלב הזה אני .. נכנסו פנימה כי נבהלנו, ישבנו איזה ארבעים דקות ואף רכב משטרה לא הגיע."

המשיכה גב' לוי וסיפרה, כי לגבי זוג הזקנים, "בהתחלה המלצרים הכניסו אותם פנימה וסגרו את הדלת של הבית קפה ועמדו בכניסה ולאחר מכן הכניסו אותם לאחור נראה לי למטבח."

בהמשך חקירתה מסרה לוי, כי כאשר הגיעו החברים של נהג המכונית המפוארת הם הלכו לכיוון בית הקפה בעקבות הזוג הזקן. לוי שללה כי ראתה משהו תוקף או מאיים על הזוג הצעיר, ומסרה כי הם היו "יותר עסוקים עם הזקן". לשאלה מתי התפזרה החבורה, השיבה העדה כי כאשר המשטרה הגיעה כולם עדיין היו שם. לוי מסרה כי לא ראתה חפצים מועברים מרכב לרכב. לשאלה האם ראתה סכינים ענתה:

"לא ראיתי, אבל שמעתי שלאחד מהם יש סכין, או לנהג או לחבריו."

לוי אישרה כי לא שמעה איומים באירוע.

80. בחקירתה הנגדית אישרה לוי כי הדברים שמסרה במסגרת חקירתה במשטרה הם אמת, כמו כן אישרה כי ישבה עם חברתה גבי כל האירוע והן צפו בו יחדיו.

השוטר רס"ר מרון

81. באמצעות עד התביעה מרון הוגשו מסמכים לתיק בית המשפט **ת/58-60**, שעניינם, בהתאמה, מזכר שערך העד "תרשים סגהפרדו", אחד ממחשב והשני בכתב, מזכר שיחה שערך עם אזרח בשם מיכאל שוורץ ואלבום תמונות. כמו כן הוגשה הודעת הנאשם אבוג'דיד מיום 5.11.12 שעה 15.04, והתמליל הקשור אליה- סומנו **ת/61, ת/62** בהתאמה.

82. בחקירתו הנגדית מסר מרון כי הממונים על החקירה היו אלי אהרוני וערן מלכה, שלהם הוא מדווח על כל פעולה שהוא מבצע. לשאלת הסניגור בקשר לנסיבות הגעת אבוג'דיד לתחנת המשטרה מסר השוטר מרון כי אינו זוכר.

בהמשך חקירתו הנגדית, אישר השוטר מרון כי חקר את אבוג'דיד בקשר לטענה כי מסר איזה תיק ואולי היה בו אקדח. בעניין זה **אישר החוקר מרון, כי הנאשם מסר לו שם וטלפון של אחד, עמית, לו טען כי מסר את התיק. מרון אישר כי אותו עמית לא נחקר, והודה למעשה כי למרות שלשיטתו היה מקום לחקור את עמית, הדבר לא נעשה.** כך השיב לשאלות הסניגור בעניין זה:

"ש. הוא אמר לך למי הוא מסר את התיק, לבחור בשם עמית, אמר לך תאר לך את התיק, אמר מסרתי לבחור בשם עמית. אבל בעמוד 4 שורה 96, הוא גם נתן לך את הטלפון של עמית. אז לא מדובר על עמית ערסילאי. האם עמית נחקר?

ת. אני לא חקרתי אותו.

ש. לא ראיתי בכל התיק שום מזכר או פעולה שמישהו ניסה לברר באמת מה קורה עם אותו עמית?

ת. אני לא מחליט מי נחקר ומי לא.

ש. לא נראה לך, אתם עוצרים בן אדם בגלל חשד שהתברר שהוא מופרך לגבי העברת תיק עם אקדח, בא נחקר ואומר זה האדם שלקח לי את התיק, זה מספר הטלפון שלו מתחנן להיבדק בפוליגרף...

שאלת ב.ה.- נראה לך סביר או מתבקש בנסיבות של העברת תיק עם אקדח לכאורה לאחד בשם עמית לחקור אותו?

ת. כן, יכול להיות

ש. אתה שואל בעמוד 4 שאלות, למה עמית הגיע, מה הפרטים שלו מה לבש.. לדעתי אלה שאלות ענייניות אבל כאשר נותנים לך את המספר שלו אתה לא עושה כלום. אתה

עוצר אותו, זה נראה לך צורת חקירה הגיונית?

- ת. אולי אדוני לא יודע מה הליך החקירה, מי שעוצר הוא הקצין, לא אני. אני מעביר את החקירה לממונה. מה עלה בדו"ח והוא מחליט. כשעולה פרט במהלך חקירה אני לא מבצע את הפעולה במהלך החקירה. אני לא יכול לענות לך למה אף אחד לא מתקשר.
- ש. האם הפנית למישהו או אמרת למישהו? האם הפנית לממונה על החקירה?
- ת. החקירה איך שהיא אני מעביר לממונה על החקירה. לשאלת בית המשפט, סביר בעיני בהחלט היה להתקשר לאותו עמית או להמליץ שמישהו יעשה כן."

אלי אהרוני - קצין חקירות

83. עד זה סיפר כי באותה עת היה קצין חקירות ביחידה למאבק בפשיעה כלכלית, וכיום במרחב שרון. תפקידו - קצין חקירות וטיפול בהארכות מעצרים, תחת פיקודו של הראש צוות.

84. בחקירתו הנגדית הבהיר הקצין אהרוני כי אמנם הוא קצין חקירות, אך לא היה הממונה על החקירה בתיק.

לשאלות בנוגע למשמעות העובדה כי תוצאת בדיקת "פרופרינט" היתה שלילית התקשה ליתן תשובות, וציין שאם לא רואים סימן על העור אז הוא מניח כי לא היה מגע עם מתכת, אך הדגיש כי הוא סבור שיש להפנות שאלות אלה לאנשי מקצוע, וזהו איננו תחום עיסוקו.

גל שלו

85. עדת תביעה נוספת, גל שלו, מסרה את גרסתה בחקירתה במשטרה שהוגשה בהסכמה וסומנה **ת/65**-**ת/66**, ואזי נחקרה חקירה נגדית קצרה בבית המשפט.

העדה סיפרה כי היתה אחראית משמרת בבית הקפה, ועבדה בבאר, כך שראתה את ההתרחשויות רק מתוך בית הקפה; לדבריה: "... ואז עובדת אחרת בשם רגינה הביאה 2 דתיים גבר ואשה מבוגרים להתחבא בתוך המטבח, הם פחדו, הם צעקו עלי להתקשר למשטרה ואז התקשרתי למשטרה מהבית קפה... ואז אחד מהחמולה... צעק בכניסה לבית הקפה איפה הדוס ואז לילך שעובדת בקפה ניסתה להדוף אותו והיו צרחות ואנשים התערבו, המלצרים שמו שולחנות אחד על השני כדי למנוע התקרבות למטבח להגן על הדתיים...".

בהמשך חקירתה הדגישה גל שלו, כי היא נשארה לאורך כל האירוע בתוך בית הקפה כדי לתת שירות לאנשים, ומסרה שמות המלצרים שהיו בחוץ וראו את ההתרחשויות. העדה הוסיפה כי שמעה שאנשים אמרו "שהעבירו אקדח לפרארי הלבנה ושקית שחורה ושוקר", ברם אישרה כי רק שמעה את הדברים ולא ראתה דבר מהם.

86. לשאלה אם לא יצאה העדה כדי לראות מה קורה, "בשטח", השיבה: "לא, רוב הזמן הייתי במטבח טיפולתי באפייה, פעם אחת יצאתי החוצה ואז ראיתי את ההוא הגדול שאמרתי לך קודם שהוא דוחף את לילך, אח"כ אמרו לי לראות מה קורה עם הדתיים, נכנסתי למטבח ראיתי שהם בסדר וזהו המשכתי לעבוד, לא ראיתי יותר מזה. הטווח שראיתי לא כלל את האנשים הם היו בצדדים".

במסגרת ת/66 העידה גל שלו כי היא מזהה בתמונות שהוצגו לה, באופן וודאי, "את החשוד מס' 2 אלכס קאהן. הוא יצא מהפרארי, הוא התחיל את הויכוח עם הילד... הוא היה אחראי על הכל. בשלב מסוים הוא צרח איפה הדתי, הוא חיפש את הדתי... חוץ ממנו אני לא מזהה מישהו בתצלום".

87. בחקירתה הנגדית בבית המשפט הוסיפה העדה שלו פרטים נוספים, אולם לאחר מכן אישרה כי ראתה את האירוע באופן חלקי, ורוב עדותה נסמכת על דברים שאמרו לה; כך ענתה לשאלות הסניגור:

ש. את גם במשטרה בעצם שמעת שמועות מאחרים, את לא ראית למעשה כלום. שמעת מאחרים?

ת. ראיתי חלקית, רוב העדות שלי זה דברים שבאו ואמרו לי.

...

ש. היו שמועות שהתגלגלו על אקדחים. שמעת על זה?

ת. שמעתי

ש. ראית את האקדח?

ת. לא."

אלון כפיר - המתלונן

88. אלון כפיר, אחד משני המתלוננים בתיק, הנוסע ברכב היונדאי, מסר עדותו בבית המשפט. בחקירתו הראשית העיד, כי נסע במוצאי שבת בשעה 22:00 עם אנה חברתו לפאב "ג'קסון" בתל אביב, ברכב

היונדאי שלה. בעודם נוסעים ברכוב דיזנגוף התנגשו ברכב מסוג פרארי, כך לדבריו:

"נסענו ברכב, צומת דיזנגוף פרישמן נסענו מכיון דרום לנמל תל אביב, וראיתי פרארי מפרססת. אנה נסתה לבלום, ונתקלנו בפרארי. פגענו בדלת של הפרארי. בצד שליד הנהג צד ימין של האוטו. יצאנו לבדוק מה קורה, ראינו שהרכב לא נפגע יותר מדי בקשנו להחליף פרטים."

בהמשך מסר כפיר גם את הדברים הבאים:

"... אמרו שאין להם פרטים ונבוא לה-מון בתל אביב ונחליף פרטים. והם יעזרו לנו לטפל בענין אז עוד טרם ראיתי אם יש פגיעה ברכב שלנו. ואז הם נכנסו חזרה לרכב, בדיוק לפני שבאתי להיכנס לרכב מישו אמר שנוזל לנו שמן מהאוטו. אז ראיתי שאכן נוזל. עמדתי מול הפרארי ואמרתי להם אני צריך פרטים לדעת איך לתקן את הרכב. הם היו ברכב, אלכס נהג ויוהאן ישב לידו, אני עמדתי מלפני הרכב הפרארי, היונדאי היתה לפני, עמדתי מול הפרארי, על מנת שלא יסע, כי חשבתי שהוא ינסה לברוח לי. הוא רצה ללכת...

...

...אחרי שהוא הבין שאני לא מתכוון לזוז ואנשים רואים אותי במצוקה הוא אלכס, יצא מהרכב, בא לתפוס לי את החולצה במותן ואז שם את ידו על עורפי, תוך כדי שאני הולך כמה צעדים אחורה ואומר לו אני לא מכיר אותך ולא יודע מי אתה, אני רק רוצה את פרטי הרכב וזהו... תפס את החולצה שלי ובא לשים את היד שלו ככה ואני הלכתי אחורה תוך כדי שלא יהיה משהו לא נעים..."

89. בשלב זה, העיד כפיר כי חברתו מלמן התקשרה למשטרה, והוא מצידו הבחין כי קאהן ואבוג'יד "עשו הרבה טלפונים". כמו כן, מסר כי הניח שיושבי בית הקפה הסמוך מתקשרים אף הם למשטרה, והבחין באנשים רבים שעמדו בצד וצילמו, ובמיוחד הבחין ב "בחור דתי בן כ 60 יחד עם אשתו שצילם את האירוע מהתחלה ועד הסוף עם הטלפון שלו".

בהמשך מסר כפיר כי בעוד המתלוננים עומדים בין רכב הפרארי ליונדאי, הגיעו שני רכבים- קורבט לבנה, ופורט מונדאו שחורה, ומן הרכבים יצאו אנשים נוספים אשר "הקיפו" אותם, כהאי לישנא:

"...ואז ראיתי בצד השני של הכביש רכב שחור מסוג פורד מונדאו שחוצה את הכביש, היה ביניהם קשר עין, תוך שתי דקות הגיעו שני רכבים. הרכב הראשון קורבט לבנה, והשני פורד מונדאו שחורה. אחת החנתה לפנינו השברולט, והפורד מאחורינו. השברולט לפני היונדאי והפורד מאחורי הפרארי... יצאו משני הרכבים הרבה אנשים, בערך 10, פרקו מהרכבים, ואני ואנה עומדים בין הפרארי ליונדאי, יצאו 10 אנשים בערך, שהקיפו אותי ואת אנה, ופשוט יצרו סוג של לחץ שהרגשנו מאוד מאויימים..."

כפיר הבהיר כי באותו מעמד ניסה קאהן לחטוף ממלמן את הטלפון הנייד שלה, באמצעות שליחת ידו, והוא אמר לקאהן ש - "לא יגע בה", ולקח בעצמו את הטלפון מחברתו. אז, החל דין ודברים עם שחר, במהלכם איים עליו האחרון. כך עדותו של כפיר:

"...באותו זמן גיא בא ואמר לי תביא את הפלאפון אם לא אני אפוצץ אותך ליד השוטרים... אמר לי תביא את הטלפון אם לא אני אפוצץ אותך גם ליד השוטרים. לא היו עדיין שוטרים. הוא חשב שימצא אצלי משהו בפלאפון, אמרתי לו אין לי אני רק צריך את פרטי הביטוח של הרכב..."

כפיר העיד, כי תוך כדי הדברים האלה, הגיעה מלצרית מבית הקפה הסמוך, "אחוזת אימה", והחלה לצעוק "מי אתם חושבים שאתם, מי אתם, ועוד בלב תל אביב". כפיר ציין כי אינו זוכר במדויק את תוכן דבריה של המלצרית, אולם זכר ומסר כי המלצרית הותקפה על ידי קאהן, כך:

"...אלכס שתה אז סודה ושפך עליה את הסודה. היא חזרה לבית קפה שעבדה בו..."

90. כפיר ציין בהמשך, כי תוך כדי ההמולה, שמע "ברקע" את הדברים "פתח את הבגאז' ותעביר את הדברים", כאשר מסר שאינו יודע מי אמר את הדברים, וזה לא נשמע "בטווח הקרוב אליו".

לאחר מכן, הבחין כפיר בבחור הדתי נמלט לכיוון בית הקפה משום שניסו לחטוף לו את הטלפון, כאשר אלכס ו"כל השאר" דולקים בעקבותיו. נשאר רק אדם ליד היונדאי שנשען על האוטו, אשר זז לאחר בקשתה של מלמן, וכדבריו:

"...הוא פשוט היה שם, נשען על האוטו, אני ואנה המשכנו להיות שם, כולם רצו לבית קפה... לי לא, אך אנה אמרה לו מי אתה ומה אתה, תזוז לי בבקשה מהרכב. הוא זז..."

לדבריו של כפיר, מיד לאחר מכן הבחין ב"צ'קלקה" (אורותיה הכחולים של ניידת המשטרה) מעבר לרמזור שמכיוונו באו, ותוך כמה שניות עזבו השברולט והפורד את המקום. עוד מסר, כי בהגיע השוטרים, מלמן מסרה להם מה קרה, ואילו הוא נשאר ליד הרכב. תוך דקותיים הגיעו שוטרים-אופנועים ש"פיזרו את ההפגנה" של עוברי האורח, והמסך ירד על זירת הפשע.

91. לקראת סיום עדותו הראשית הציג התובע למתלונן תמונות של הנאשמים, ושאל אודות חלקו של כל אחד מהם; כך כפיר:

"בתמונה הראשונה היה לוי אייל, לא החלפתי אותו מילה, אני זוכר רק שהוא היה במקום, במעגל של האנשים, שהיה ברדיוס נורא קטן. הוא לא איים עלי, כך אני משיב לשאלת בית משפט. קאהן אלכס,

אותו בחור עם הפרארי, זה שתפס לי בחולצה ובעורף, וזה ששפך סודה על המלצרית. שחר גיא זה זה שאמר לי באוזן אם לא תביא את הפלאפון אפוצץ אותך גם ליד השוטרים, וזהו. רחמים אבי זה אותו בחור שנשען על הרכב וזו לכשהתבקש".

בסוף עדותו הראשית אישר כפיר כי אמר את הדברים המנויים במסגרת ת/18 - שיחה עם מוקד 100 למשטרה, במהלכם ביקש כי יגיעו שוטרים למקום כי, בין היתר, הבן אדם "דרס אותו והלך".

92. בחקירתו הנגדית לבא כוחו של אבוג'דיד חזר כפיר על דבריו לפיהם עמדו אנשים במקום וצילמו, והוסיף כי - "היו נוסעים בכביש שהתלהבו מהפרארי והיו כאלה שצילמו את המאורע של האנשים שלא רוצים להחליף פרטים.. צילמו אותנו ואת הויכוחים והאינטראקציה ...".

בהמשך מסר כי הנזק שנגרם לרכבו הוא ברדיאטור, בשווי 3,000 ₪. אשר לקבלת מספר הטלפון מאבוג'דיד, חזר כפיר על דבריו בחקירתו הראשית כי **קיבל ממנו את מספר הטלפון, ואף הוסיף כי אבוג'דיד ומלמן התקשרו אחד לשני, וכך נעשה "ברוח טובה"**. כן אישר עוד כפיר, כי **רשם לפניו את מספר הרישוי של הפרארי**.

כאשר עומת כפיר עם שיחת הטלפון שערך למוקד המשטרה אישר כי לא נדרס, חרף אימרתו.

כפיר אישר עוד, כי חשב שיושבי הפרארי הם תיירים, שלא יהיה לו קשר איתם בהמשך, מפאת היותם תיירים בארץ, והוא לא רצה שהם יברחו. אולם בהמשך העיד כפיר יותר מכך, בזו הלשון:

"ש. אתה מכיר את המקרה של לי זיתוני?"

ת. בגלל זה כל הסיפור. ברגע שהיו איתי שני דוברי צרפתית עם פרארי חשבתי שזה שני תיירים צרפתים כמו ההם מפרשת לי זיתוני. זה אומר שהם פוגעים ובורחים".

כפיר אישר להגנה, כי עצר את מכונית הפרארי "בלי סמכות".

בהקשר לחששו של כפיר כי יושבי רכב הפרארי יימלטו, הוא עומת עם עדותו של לאופר, שמסר כי אוטובוס שהיה מאחורי רכב הפרארי ביקש לעבור, וכך ענה:

"... אכן מר לאופר העיד שאני חשבתי שהוא הולך לברוח. אני לא ראיתי אוטובוס. אני רוצה להזכיר שמר לאופר עמד עם פנים לכביש, ואני עמדתי עם הגב לכביש".

כפיר שב ותיאר את הסיטואציה במסגרתה יצא קאהן מרכב הפרארי, כאשר הוא עצבני:

"הוא בא להגיד לי משהו באוזן, לא חשבתי שהוא הולך לתת לי אגרוף או משהו כזה, הוא התחיל להגיד משהו ואני הלכתי אחורה כאשר ידו על צווארי על מנת להחליץ".

עוד מסר כפיר כי לא איום על ידי קאהן, אך חש מאוים.

כפיר מסר שלא מוכר לו השם לוקסנבורג, סוכן הביטוח, וכי הוא היה זוכר את השם הזה.

93. לקראת סוף חקירתו זו שב ותאר כפיר את התנהלותו של אבוג'דיד, כפי שמסר בחקירתו הראשית - אישר כי למעשה הוא לא היה חייב לו דבר, כי הוא נהג בנחמדות ואף ניסה להרגיע את מלמן; כך כפיר:

"ש. מה יוהאן עשה עוד?"

ת. ניסה לעזור לי ולאנה עם תהליך התאונה, שהכל יתנהל בסדר כדי שנחליף פרטים. הוא ניסה להרגיע אותנו שהכל בסדר."

המתלונן אף התייחס בשנית לאינטראקציה בין המלצרית לקאהן, וחזר על דבריו שנאמרו בחקירתו הראשית.

בחקירתו הנגדית לבא כוח הנאשם 3 חזר על עיקרי עדותו בקשר להשתלשלות האירועים. כמו כן הסביר כי ידע לכנות את "גיא" (שחר) שאיים עליו, בשמו, על פי תמונה שהוצגה לו במשטרה:

"כי כשהייתי בפעם הראשונה ביחב"ל הראו לי את התמונות שלהם, ומשם אני יודע שקוראים לו גיא, אלה התמונות שקיימות בתיק, כל תמונה עם השם."

אנה מלמן - המתלוננת

94. אנה מלמן, המתלוננת, היא בת זוגו לשעבר של אלון כפיר, והיא מסרה את גרסתה בבית המשפט, ובחקירתה הראשית העידה כך:

"נסענו מכיון קינג גורג לרמת גן, נהגתי בסביבות 50 קמ"ש נסענו לדיזינגוף ואז ראיתי רכב שעושה פרסה, לי יש ירוק נתקעתי ברכב, פגעתי בו ליד הדלת של הנוסע. עצרתי בצד הוא עצר מאחורי, יצאתי מהרכב התעצבנתי ונבהלתי, ביקשתי את הפרטים של הביטוח מיוהאן (מצביעה), בהתחלה הנהג לא יצא מהרכב, יוהאן כן יצא ובקשתי את הפרטים של הביטוח הוא אמר שאין לו את פרטי הביטוח איתו ושהוא צריך ללכת."

הוא אמר שהוא צריך ללכת, אמרתי אבל אני צריכה את פרטי הביטוח ואמר לי אני אתן לך את מספר הטלפון שלי, אמר כולם מכירים אותי אני הבעלים של ה-מון, בלה בלה בלה, כשבית המשפט מבקש פירוט של האמור, אני מבהירה כי הוא אמר אני הבעלים של ה-מון, כולם מכירים אותי, אני אתן לך את המספר טלפון שלי, מחר נדבר על הכל."

כשנשאלה איך הגיבה לדבריו של יוהאן אמרה:

"אמרתי לו, לא הבנתי הייתי בשוק, לא זוכרת מה עניתי לו, אמרתי לו - לא, אני רוצה עכשיו את הפרטי ביטוח, אני לא מכירה אותך ולא סומכת עליך. הוא לא הביא לי אותם. הלכתי לבדוק את הרכב, הרכב שלי התחיל לנזול, אמרתי לו או שאתה מביא לי את הפרטים או שאני מתקשרת למשטרה. אז אלכס יצא מהרכב. הוא היה מחויך וצחק, לא אמר שום מילה."

95. בהמשך מסרה מלמן כי אבוג'דיד אמר לה שהיא יכולה להתקשר למשטרה, אך הוא חייב ללכת. לאחר מכן, העידה מלמן, נכנסו קאהן ואבוג'דיד לפרארי, והיא עמדה ביחד עם כפיר מול הרכב, כאשר קאהן "שם גז, התקדם קצת לעברנו עשה כזה וום וום.."; לשאלה מה עשתה לאחר מכן, השיבה -

"ש. איפה עמדת יחסית אליו?"

ת. כמטר או שניים

ש. מה הרגשתי?

ת. מאוימת, מה הרגשתי?

ש. מה עשית אחרי זה?

לשאלת בית המשפט, זזתי קצת אחורה. זזתי הצידה, אח"כ יצאו מהרכבים, כנראה שהם נשארו, והתחילו לדבר בטלפון. בינתיים התאספו הרבה אנשים מסביב.

לשאלת בית המשפט לא שמעתי שום דבר על לוקסמבורג.

ש. מה את עשית אז?

ת. התחלתי לצלם את המספר של הרכב, ואת מה שקורה. שמתי וידיאו והתחלתי לצלם."

מלמן אישרה כי ת/68 הוא הסרטון שצילמה.

96. מלמן המשיכה עדותה הראשית, וסיפרה מה קרה לאחר שקאהן ואבוג'דיד יצאו מהרכב:

"אז אלכס ראה את הגבר הדתי מצלם, התחיל להתנפל עליו ללכת איתו מכות, העדים הפרידו ביניהם, הוא ניסה לחטוף לי את הטלפון והביא לי מכה ביד, (אלכס), לא קיבל אותו, לא הצליח לחטוף אותו כי זזתי אחורה, ואלון בא להגן עלי, הוא לא נגע בו אבל ניסה ליצור חיץ. תפס את אלון בגרון, מדגימה בידה על תפיסה ביד אחת, הוא כאילו חנק אותו מאחורה".

לשאלה מה אבוג'דיד בזמן הזה, ענתה מלמן כי הוא היה בטלפון, "הוא לא עשה דבר, לא הזיק ולא איים".

בד בבד סיפרה מלמן כי הגיעו למקום שברולט קורבט לבנה, ופורד מונדאו שחורה, מהן יצאו "איזה 15 איש" שהגיעו והקיפו אותם בעיגול, כאשר ביניהם "שני אלה" (הצביעה על נאשמים 3,4 ומציינת שמות אייל וגיא), ואחד אחר נשען על רכבה; וכך העידה:

ת. תוך כדי אנו מתקשרים למשטרה הרבה פעמים, תוך זמן קצר הגיעו שתי מכוניות,

ש. איזה?

ת. שברולט קורבט לבנה ופורד מונדאו שחורה. אני ואלון היינו על הרכב שלי, נשענו עליו, וסביר להניח שיצאו מהרכבים, הרבה אנשים, היו איזה 15 איש שהגיעו והקיפו אותנו בעיגול אותי ואת אלון, ביניהם היו שני אלו (מצביעה על נאשמים 3,4 ומציינת שמות אייל וגיא), ואחד נשען על הרכב שלי, הוא לא כאן,

ש. מה זאת אומרת אחד?

ת. הוא נשען ומקשיב.

ש. מאיפה הוא בא?

ת. הוא היה אחד מהחבר'ה. שאלתי אותו מי אתה והוא ענה לי מי את, בקשתי ממנו לזוז מהרכב שלי והוא לא זז

ש. איך הוא דיבר אליך?

ת. הוא לא היה נחמד. הוא היה שאלתי אותו מי אתה אתה יכול בבקשה לזוז, שאל אותי מי את, היה תוקפני ומאיים. הוא היה סוג של מאיים.

...

ש. ומה קורה אז?

ת. היה את המעגל הזה, בינתיים אני רואה את החבר'ה האלה, אומרים לי תעזבי, את מגזימה, אפשר לסגור את זה בלי משטרה, תביאי את הטלפון שלך ותמחקי את התמונות

שצלמת.

...

ש. איך הדברים נאמרו לך?

ת. הרגשתי מאוימת.

ש. מי אמר לך את הדברים האלו?

ת. מצד ימין. (מצביעה על אייל לוי). אמר לי את מגזימה את מגזימה תמחקי את התמונות מהטלפון, והבחור השמאלי (מצביעה על גיא שחר) אלון עמד לידי והוא נגע לו בכיסים, ואז לחש לאלון משהו באוזן. לא שמעתי מה הוא לחש, אלון אחכ אמר לי.

ש. מה הוא אמר לך?

ת. 'תביא את הטלפון או שאני מפוצץ אותך מכות מול השוטרים גם'. בהמשך היה איזה 5 דקות שכל החבורה הזו עומדת עלי, צועקים עלי וצורחים עלי יש בלאגן מטורף אני לא רואה דבר חוץ מכמה ס"מ ממני, תוך שניה כולם התפזרו חוץ מהשלושה היושבת לפני ואלכס (הנאשמים)

ש. שאלת ב.ה. - למה הם לא ברחו?

ת. לא יודעת".

97. לשאלה אם הבחינה מלמן בעוד מעשים שעשה הנאשם 3, השיבה כי הוא צעק על הבחור הדתי שיביא לו את הטלפון, ורץ אחריו לכיוון בית הקפה. בקשר לנאשם 1, חזרה מלמן על דבריה ומסרה כי הוא ניסה לקחת את הטלפון, התנפל על הבחור הדתי ועל כפיר, ושפך סודה על המלצרית:

"ש. הצבעת קודם על הנאשם 3, מי שאיים על אלון. את זוכרת עוד דברים שהוא עשה?

ת. הוא צעק על הבחור הדתי. הוא ביקש מהבחור הדתי להביא את הטלפון והצילומים שהוא צילם, הדתי צילם הרבה דברים. הוא רץ אחריו

ש. לאיזה כיוון?

ת. לכיוון הקפה. המסעדה. זה מה שהוא אמר לאלון וזה מה שאלון אמר לי. הבחור הדתי רץ ממנו והוא רץ אחריו. (הנאשם 3)

ש. זוכרת עוד דברים שהיו עם הנאשם 1 אלכס?

ת. עוד משהו שאמרתי לא. הוא ניסה לקחת את הטלפון והתנפל על הבחור הדתי ועל

אלון ושפך סודה על המלצרית. היא יצאה מבית הקפה והתחילה לנזוף בו למה אתה עושה את זה, לך לשכונות שלך. היא אמרה אנחנו במרכז ת"א, איך אתה מעז להתנהג ככה במרכז ת"א, והוא שפך עליה בקבוק סודה".

98. בסיום חקירתה הראשית השיבה מלמן לשאלתו (המדריכה) של התובע, כיצד הרגישה לאורך האירוע כי: "הרגשתי מפחיד, זה היה מפחיד, הייתי מאוימת, לא הגשתי בטוחה בכלל".

99. בחקירתה הנגדית הכחישה מלמן כי נהג אוטובוס סימן לרכב הפרארי לזוז הצידה, ונהג הפרארי סימן לו שהוא רוצה לעבור:

"...ש. אחרי הפרארי היה אוטובוס?

ת. לא זוכרת

ש. את זוכרת שנהג האוטובוס, ואני אומר לך דברים שסיפר הדתי, שהפרארי ביקש לעבור כי נהג האוטובוס חסם את הכביש, ונהג האוטובוס אמר לו תזוז הצידה ונהג הפרארי עשה לו סימן שהוא רוצה לעבור?

ת. לא היה.

ש. בסופו של דבר היה ויכוח כן פרטים לא פרטים ואף אחד לא עזב את המקום 40 דקות

ת. נכון

ש. מוזר, לא?

ת. חיכיתי 40 דקות למשטרה

ש. את חיכית למשטרה 40 דקות אבל אף אחד מהנאשמים האחרים שלא רצה לתת לך את הפרטים, לא רק שהוא לא ברח אלא נשאר 40 דקות, לא נראה לך מוזר?

ת. לא יודעת... אבל באה תגבורת והיא הלכה. באו אנשים והלכו.

ש. אלון סיפר לנו, להבדיל ממך, שהאוטו עמד בניוטרל, והוא סיפר שהוא לחץ על הגז ביונטרל, אלון סיפר שהאוטו לא התקדם ואף אחד לא ניסה לדרוס אותו אלא שהאוטו היה בניוטרל והוא שם גז?

ת. מה שאני זוכרת, מה שאמרתי".

100. העדה הדגישה, כי בעל הרארי יכול היה להימלט מהמקום, אך לא עשה כן; לדבריה:

ש. ואז הוא יצא החוצה בעל הרארי, הוא יכול היה לפני שהגיעו החברה, לקחת את האוטו ולברוח?

ת. אני מסכימה שהוא יכול היה לברוח, אך לא עשה כן.

ש. לפי החוק להבנתי הוא לא היה צריך להישאר. אתם החלטתם שלא תתנו לא לסוע.

ת. הוא יכל לסוע. אני חושבת שאני לא מספיק מאיימת עליו שאוכל לעמוד שם ובגללי הוא לא יסע. אמנם עמדתי לפני הרארי אבל הוא יכל היה לעשות רוורס ולעקוף אותנו ולברוח בקלות. אבל לא עשה זאת".

בהמשך חזרה מלמן על כך שאבוג'דיד נתן לה את מספר הטלפון שלו וניסה להרגיעה, בטון רגיל ולא מאיים:

ש. את משתמשת בביטוי שהאדון יוהאן ניסה להרגיע אותך. זה נכון או לא? ואמר לנו אלון גם.

ת. הוא ניסה להרגיע אותי כדי לתת לי את המספר שלו שאצור איתו קשר אבל זה לא הרגיע אותי כי לא הכרתי אותו. אני לא זוכרת למה היתה הכוונה כשאמרתי הוא ניסה להרגיע אותי. היתה כוונה לזה שהוא ניסה להרגיע אותי בזה שאין לו ביטוח אך נתן לי את המס' של הטלפון.

ש. הוא אמר לך איפה אפשר למצא אותו?

ת. כן, הוא אמר לי שהוא בעל ה- מון

ש. האם ניסית לדבר, לא ראיתי בהודעה שלך שניסית לדבר עם אלכס?

ת. לא. פשוט כי ניסיתי לדבר איתו, הוא פשוט לא הגיב כדי שאדבר איתו, הוא חיך יצא הסתובב, תקף איים

ש. ועשה טלפונים?

ת. כן. מלא טלפונים.

ש. אמר לך יוהאן שנסדר את העניינים מחר בבוקר?

ת. כן, מחר

ש. היה ניסיון, עובדתית אנו יודעים בתוך התיק שהיו צלצולים לסוכן הביטוח ב 23.30 בלילה במקום? לכן אמר שבבוקר יסדרו את זה.

ת. הוא לא להגיד לי על כך.

ש. האם שמעת מיוהאן איזה טון מאיים כל שהוא?

ת. לא

ש. טון אפילו? ההיפך - הוא היה ידידותי?

ת. לא ידידותי, הוא היה רגיל".

101. המתלוננת מלמן נתבקשה על ידי בא כוחו של אבוג'דיד לתאר את העימות בין קאהן לבין לאופר, וכך העידה:

"ש. את ראית סיפרת כאן שאלו אותו לגבי הנאשם 1, ראית אותו בעימות פיזי עם בן ציון לאופר, הדתי?

ת. כן

ש. את בטוחה?

ת. כן.

ש. אף אחד חוץ ממך לא ראה את זה, כולל לאופר עצמו?

ת. אני ראיתי. הוא בא לחטוף לו את הטלפון.

ש. יש הבדל בין לבוא ולחטוף את הטלפון לבין לדחוף או להכות אותו?

ת. הוא בא לחטוף את הטלפון בכוח. אני לא זוכר בדיוק איך זה היה אבל הוא בא לחטוף לו את טלפון

ש. איפה בגוף ראית אותו נוגע בלאופר?

ת. לא זוכרת. זה היה עימות, ניסיון של לקחת את הטלפון והפרידו ביניהם

ש. מי הפריד?

ת. אחד העדים שם. לא זוכרת".

102. בחקירה הנגדית לבא כוחו של רחמים, הנאשם 5, נשאלה מלמן ביחס אליו, ואמרה:

ש. מקריא מההודעה השניה שלך עמוד 2 שורה 28, "שאלתי אותו מי אתה, הוא ענה לי בטון לא סמפטי וענה לי מי את?"

ת. כן

ש. כל הזמן אלון היה לידך?

ת. הוא היה לידי, כן, אבל הוא הרבה אנשים מסביב

ש. את אף פעם בכל אחת מההודעות אמרת שזה היה בטון מאיים?

ת. אוקיי. אבל זה היה רשום.

ש. אמרת טון לא סימפטי

ת. לא אמרתי שהוא היה מאיים. אמרתי שהוא לא היה סימפטי ולא נחמד, לא אמרתי שהוא היה אלים או מאיים".

103. התביעה הכריזה "אלו עדיו".

104. ההגנה מצאה להגיש בקשה שלא להשיב אשמה, וביום 4.1.15 דחיתי, בהחלטה מנומקת, את בקשתה. קבעתי, באותה ההחלטה, כי נוכח ההלכה הפסוקה לפיה די - בתום פרשת התביעה - אפילו בראיות דלות ובסיסיות התומכות בכתב האישום, ולאור העובדה כי אין שוקלים מהימנותם של עדים באותו השלב - כי יש לדחות את הבקשה שלא להשיב אשמה.

פרשת הגנה

יוהאן אבוג'דיד

105. הודעותיו של הנאשם 2 במשטרה הוגשו וסומנו ת/30, ת/61, ת/62.

106. במסגרת ת/61 מסר אבוג'דיד כי לאחר התאונה -

"אני ואלכס יצאנו מהאוטו, אני בדקתי את הצד שלי, אלכס שאל את האנשים מהרכב השני אם הכל

בסדר, הם אמרו שהכל בסדר, ואני בדקתי את האוטו שלו, היה מכה קטן, הם הלכו למקום שלהם ואנחנו נכנסו לרכב שלנו, הבחורה הנהגת חזרה אלינו מהצד שלי, ואמרה שהיא רוצה להחליף פרטים, החלון ברכב היה פתוח, יצאתי מהרכב שאלתי מה המספר שלה, היא נתנה לי את המספר והתקשרתי אליה מהטלפון שלי שיהיה לה את הטלפון שלי, אמרתי לה גם לרשום את המספר רכב... אנשים שהיו על המדרכה אמרו לנהגת וחבר שלה אל תביאי להם ללכת הם צרפתיים הם הולכים לברוח, אמרתי שאנחנו לא הולכים לברוח לשום מקום, שאני גם פה בארץ שלוש עשרה שנים, ואני לא הולך לעזוב את הארץ בכל מחיר...

אמרתי לה שיש לי ביטוח על האוטו אבל לא פה עלינו אבל יש לה את הפרטים שלי ובואי

נדבר מחר, אני זוכר שאמרו שהזמינו משטרה, נראה זה הזוג שאמרו, אמרתי טוב בסדר

מחכים למשטרה, חברים של אלכס הגיע שמה, אני לא יודע איך הם הגיעו. קודם כל הם

הגיעו לעזור בעברית וניסו להרגיע את הסיפור... עוד פעם דיברתי עם הבחורה אמרתי לה

לא קרה שום דבר, שאנחנו החלפנו פרטים ומחר הולכים לטפל בזה, וגם אייל עמד לידי

באותו זמן וגם אמרה לה שהכל בסדר אנחנו הולכים לטפל איתה בתאונה. בלי צעקות בלי

קללות ובטוח בלי איומים".

107. אבוג'דיד הוסיף כי: "איתמר היה שם כי אני התקשרתי אליו אחרי תאונה ושאלתי אותו אם להזמין גרר, אז הוא בא לשם שוטר רשם את הפרטים שלו, ואיתמר לקח את הרכב, שאלתי את השוטרים אם אני יכול ללכת אמרו לי כן. אני לא ראיתי איומים ולא תקיפות".

אבוג'דיד מסר כי הוא חבר של קאהן, וכשהיתה התאונה הם היו בדרכם לביתו בפולג בנתניה.

בהמשך השיב אבוג'דיד לשאלת החוקר, כי לאחר התאונה שוחח בטלפון עם חברתו, לספר לה שעשה תאונה. לשאלה האם העביר חפצים כלשהם מהרכב המעורב בתאונה למישהו אחר השיב - "אני זוכר שלקחתי טלפון שלי באוטו וזהו אני לא זוכר".

בשלב זה ביקש אבוג'דיד לשוחח עם עורך דינו. לאחר היוועצות עם עורך הדין, המשיך אבוג'דיד להשיב לשאלות החוקר, כדלקמן:

"הגיע חבר אחד שאני מכיר אותו, קוראים לו עמית, הוא הגיע ברכב מאזדה 2 בצבע אפור, הוא בא לקחתי את התיק בבגאז' שמתי אותו בבגאז' של עמית במאזדה כדי שהגרר שייקח את הפרארי לא ייקח את התיק. זה תיק של אלכס, לא יודע מה היה שם".

בהמשך מסר אבוג'דיד את פרטיו של אותו עמית, כולל מספר הטלפון שלו.

לשאלת החוקר, השיב עוד אבוג'דיד כי לא העביר דבר נוסף פרט לתיק; לשאלה ישירה האם הועבר אקדח השיב:

"אתה רציני עכשיו, איזה אקדח אני יכול להעביר לו, תביא פוליגרף עכשיו, אני בחיים לא הייתי בדברים כאלה, נשבע לך אין סיכוי, הדבר היחיד שנתתי לאייל, זה מסמכים זה רישיון של הרכב חוץ מזה לא נתתי שום דבר ובחיים לא נתתי שום נשק

...

אני לא נתתי שום דבר, אני בשוק, אני לא מבין אם יש מצלמות למה אתם לא הולכים לפי מה שאתם רואים".

108. בהמשך חקירתו הסביר אבוג'דיד כי הוא וקאהן התקדמו מעט עם רכבם משום היה אוטובוס מאחוריהם, ואחרי ששמעו שכולם צועקים הם הולכים לברוח אז הם נשארו.

במסגרת ת/30 מסר אבוג'דיד כי אמר את כל האמת בחקירתו הקודמת, ואין לו מה להוסיף. מכאן ואילך לא השיב לשאלות החוקרים, אולם הוסיף - "האמת יוצאת".

109. אבוג'דיד עלה אל דוכן העדים בבית המשפט וכך מסר בחקירתו הראשית:

"אז היינו אני ואלכס, היינו במלון דוד אינטר קונטיננטל בתל אביב, יש שם גלריה של אומנות, היינו שמה, הסתכלנו שם. יצאנו משם, אלכס היה אמור להחזיר אותי לנתניה, היינו בדיזינגוף, הוא עשה פרסה, נסענו בפרארי, הוא היה הנהג, עשינו פרסה, וראיתי רכב מגיע בצד שלי של המושב ליד הנהג ונכנס בנו. הוא עשה ברקס הרכב השני, אבל כנראה לא מספיק חזק, והיתה פגיעה. קבלנו מכה. עצרנו, האוטו שלהם התקדמו, סיימנו את הפרסה, בית קפה סגה פרדו היה מימין (היינו עם הפנים צפונה), האוטו שלהם הם התקדמו, היו לפנינו, אנחנו אחריהם, יצאנו מהאוטו שנינו, אלכס דיבר שאל אותם אם הכל בסדר, והבחור המתלונן היה קצת עצבני, אלכס אמר בינתיים אני שואל אותך רק אם הכל סדר, אני בדקתי את הצד שלנו של האוטו, היתה לנו מכה קטנה בדלת מימין, הם בדקו את האוטו שלהם, חזרו אמרו שזה בסדר, אמרנו שזה בסדר, ראינו שהם צעירים, אלכס לא רצה לבקש מהם משהו, ואמר בסדר אנחנו הולכים. אחרי זה אני ראיתי שיש נזילה מים שיוצא מהאוטו הפרארי, אחרי זה נכנסו באוטו שוב, היה בחור דתי, עם זקן וטלפון שצילם אותנו, בהתחלה לא חשבתי שהוא מצלם אותנו, חשבתי שהוא מתלהב מהאוטו, אבל דיבר עם המתלוננת, כמה דקות שתי דקות אחרי, היא הגיעה שוב, אמרה לי אני רוצה להחליף פרטים, אמרתי בסדר, יצאנו מהאוטו שוב פעם, בקשתי ממנה מה המספר שלך, רשמתי את המספר שלה בטלפון שלי, וחייגתי אליה שיהיה לה את המספר שלי,

אמרתי לה איך קוראים לי, אמרתי לה שאבא שלי יש לו מסעדה מון בתל אביב, אמרתי לה שהיא יכולה לקחת את מספר הרכב שלנו, ומחר אנו מדברים וסוגרים. אני לא נהגתי והיא לא בקשה משהו ספציפי, ביקשה שם ומספר טלפון. כמה דקות אחרי שוב משהו בא ודיבר איתם אז היא חזרה וביקשה את מסמכי הביטוח של האוטו, פתחתי מהצד שלי לראות אם זה שם, ראיתי שיש מסמכים, אמרה שזה לא מסמכי ביטוח...

....

אז היא אמרה שזה לא מספיק, אז אמרתי לה טוב, יש לך את המספר שלי ואת מספר הרכב, את יודעת על המסעדה של אבא שלי, והיא התחילה באותו זמן היינו ליד הבית קפה הזה, התחילו לבוא כמויות של אנשים, כולם עצרו ראו שיש תאונה, כולם התחילו לצלם, ופתאום התחלנו לשמוע את הקהל מדבר עם המתלוננים, ואמרו להם "הם צרפתיים, אל תביא להם ללכת", כל מיני דברים כאלה. אומרים שהיינו הולכים לברוך, אני לא מבין למה אמרו ככה, בסה"כ היתה תאונה של מכה קטנה, אין לי סיבה לברוך. באותו זמן היה אוטובוס בפינה, יש אוטובוס אחד שרצה להיכנס בדיזינגוף להמשיך צפונה, נתן בצופר, אז נכנסנו לאוטו להתקדם קצת, התחילו שוב לצעוק אנשים - לא לתת לצרפתיים לברוך, ופשוט לא עשינו כלום, יצאנו שוב לאוטו, היא אמרה שהיא רוצה להזמין את המשטרה, אמרנו לה אין שום בעיה תביאי את המשטרה, אנו מחכים."

110. אבוג'דיד הוסיף כי שניהם המתינו במקום כ - 40 דקות, תוך רעש ובלאגן, ואנשים מקללים ופונים אליהם באומרם - "מה אתם חושבים, מי אתם בכלל?"

בהמשך ציין אבוג'דיד כי ניסו להשיג את חברם איתמר כדי שיסייע להם להזמין גרר לאור הנזילה ברכב. כמו כן ציין כי נעשו נסיונות רבים להשיג את סוכן הביטוח:

"...באותו רגע התקשרנו לסוכן ביטוח, כי לא מצאנו את הביטוח באוטו, התקשרנו הרבה פעמים לבחור הזה, שמו לוקסנבורג, הוא לא ענה לנו לטלפון, התקשרנו כמה פעמים וזה מופיע בטלפון של אלכס, כמה פעמים שיתן לנו מה לעשות, כי אנחנו נתנו פרטים ולא הספיק, אז רצינו מהסוכן ביטוח מה לעשות כדי לסיים. דברנו גם עם איזה חבר של אלכס, אם הוא באזור, אם הוא יכול לבוא רק לקחת את התיק של אלכס והמעיל שלו, שהיה באוטו."

111. אבוג'דיד ציין כי התיק שווי התיק של קאהן 70 או 80 אלף דולר, והמעיל אף יקר יותר, ומכאן - שקאהן לא רצה שהם יוותרו במקום, לכשיגיע הגרר. התיק נמסר לאחד בשם עמית, אשר הגיע למקום ברכב מאזדה 2. אבוג'דיד הוסיף כי מסר את פרטיו של עמית, כולל מספר הטלפון, למשטרה.

אשר לטענת העברת האקדח על ידו הסביר אבוג'דיד:

"אני הייתי בשוק כששמעתי את הטענה הזו, אמרתי אם יש מצלמות אני מוכן לכל דבר שאתם רוצים, פוליגרף, ובקשתי שיבדקו את המצלמות. לא היה ולא יהיה."

אבוג'דיד מסר כי הוא מתגורר בנתניה, והגיע לשם באותו הערב במונית. לשאלה האם הוא מכיר את יתר המעורבים השיב:

"בזמן המקרה לא, הכרתי רק את אייל, ואת אלכס, ברור. חוץ מזה לא. לא הייתי מכיר אף אחד"

בהמשך מסר אבוג'דיד כי ראה לראשונה את מ"ש בבית המשפט, וכי מסר לשוטרים שהוא מוכן לערוך עימות עם מי שיתבקש.

112. בחקירתו הנגדית, השיב אבוג'דיד לשאלות התובע, כך:

ש. אלכס אומר שלאחר שהוא עקף אותו צעקו אנשים אל תיתן לו לברוח והוא חזר רוורס נכון?

ת. לא נכון כי עוד לפני זה, לפני שנכנסנו בפעם השניה לאוטו, הם היו כבר אומרים למתלוננים אל תביא להם לברוח, הם רוצים ללכת, הם צרפתיים, הם הולכים לברוח.

ש. זה היה מקודם אבל עכשיו שניכם בתוך הרכב ואתם נוסעים?

ת. לא. כי אכן היינו באוטו אולם התכוונו רק להזיז את האוטו על מנת לא להפריע לאוטובוס. אלכס אמר למתלונן, אני לא הולך לשום מקום, תן לי להזיז את האוטו שהאוטובוס יעבור.

ש. אתה מסכים איתי שאלון המתלונן עומד מול הרכב שלך נכון?

ת. כן

ש. וגם אנה עמדה שם, המתלוננת?

ת. כן

ש. הרי אמרת שהם צעקו אל תתנו להם לברוח. הם עומדים ומה שמענין אותכם זה אוטובוס. למרות שהם עומדים מול הרכב שלכם והאוטו עושה רעש גדול, למרות הרעש נסעתם עקפתם את אלון ויצאתם לכביש?

ת. לא. לא היינו בכביש. פשוט נסענו איזה מטר... כמו שהסברתי.

ש. למה אתה צריך להיכנס לרכב כדי להזיז אותו?

ת. אני לא צריך.

ש. אם אלכס צריך להזיז את האוטו רק בשביל לא להפריע לאוטובוס אתה לא צריך להיות בתוך האוטו?

ת. נכון אבל כבר הייתי בתוך האוטו. "

בהמשך חקירתו הנגדית, מסר אבוג'דיד כי בתחילת חקירתו במשטרה ויתר על היועצות עם עורך דין, אולם לאחר שהחוקר התחיל לדבר איתו על "דברים מפחידים כאלה ברכב" ביקש לעצור את החקירה ולהיוועץ עם עורך דין, כי לא הבין מה רוצים ממנו. עוד ציין, כי לפני שדיבר עם עורך דינו אמר לשוטרים לבדוק את המצלמות ואמר שהוא מוכן ורוצה לעשות פוליגרף. בהמשך העיד אבוג'דיד כדלקמן:

"...ש. (התובע מקריא לנאשם את התמלול ת62 עמוד 51 שורה 24 עד 52 שורה 17). כלומר תסכים איתי שלפני, אתה אומר שאמרת אמת, לפני שהתייעצת עם עו"ד כץ זו היתה גרסה שלך שכל מה שהוצאת מהאוטו זה היה את הטלפון. נכון?

ת. מתי שהשוטר שאל אותי על החפצים, הדבר היחיד שהעברתי זה התיק בבגאז עם הדברים בפנים, המסמכים של העסקים, ואם תמשיך תראה את זה.

ש. אני שאלתי אותך אם עד הרגע שבו אמרת עצרו, אני רוצה להתייעץ עם עו"ד, כל הגרסה שספרת לשוטר היא שהדבר היחידי שהוצאת מהרכב היה טלפון?

ת. נכון. אבל יש המשך.

ש. חוזר ואומר לך חוקר אחר בעמוד 56 לאותו תמליל שורה 13, הוא מתחיל להלחץ אותך כי הם יודעים מה קרה שם. (מצטט). הוא מבקש לדבר עם מוטי, ושוב לא מדובר על חפצים אלא דברים. אתה יודע מזה דברים?

ת. כן, דברים אני יודע מה זה אבל לפני זה הוא דיבר על חפצים.

ש. דיבר איתך חוקר אחר על דברים ולא על חפצים.

ת. אני בראש היה לי חפצים לפי מה שאני הבנתי שזה.

....

ש. לסיכום החלק הזה, אין לך מה להסתיר, אתה נחקר, אמרת שהוצאת את הטלפון שלך מהרכב, אמרו לך של מי היה הרכב שהגיע וכאן אמרת- עצרו, אני רוצה להוועץ עם

עו"ד.

ת. לא נכון. לא עצרתי ברגע הזה, אלא לפני זה, מתי שהתחילו לדבר על החפצים. כמו שהסברתי, אני נבהלתי בשלב החפצים. "

113. אבוג'דיד סיפר כי במקום היו המון אנשים שקיללו אותו ואת קאהן, וכינו אותם "צרפוקאים, מאפיונרים, וכל מיני דברים... צרפתים". לשאלה עם מי שוחח בטלפון השיב כי שוחח עם לוקסנבורג, והסביר כי במשטרה אמר שהתקשר לחברתי, כי דיבר גם עימה. עוד ציין כי אינו זוכר עם מי אלכס דיבר:

"ש. אלכס דיבר עם אייל אחרי התאונה?

ת. הוא דיבר עם מישהו לפני התאונה. אני זוכר שהוא דיבר עם מישהו לפני התאונה.

ש. אתה זוכר שאחת הטענות שהיתה שהוא דיבר עם אייל אחרי התאונה?

ת. אני לא יודע אם הוא דיבר לפני התאונה או אחרי, עם אייל.

ש. אני אומר לך שאחרי התאונה אלכס דיבר בין היתר עם אייל. אתה מכיר את אייל?

ת. נכון

ש. ואייל הגיע למקום והגיעו עוד חברים של אלכס?

ת. כן

ש. כמה?

ת. בגלל שאני לא מכיר אותם אני לא יכול להגיד מי חבר של מי.

ש. הם הגיעו למקום כדי לעזור לכם בעברית, לתרגם וכדי להרגיע את האנשים שעמדו סביבכם?

ת. כן, להרגיע את המצב ולעזור לנו, בגלל העדר המסמכים. נתתי את המסמכים שהיו בתא הכפפות של האוטו לאייל, על מנת שיבדוק אם זה אכן מסמכי הביטוח.

ש. אייל והאנשים הנוספים הגיעו ועזרו לכם שם ולמעשה אתה אומר "להרגיע את המצב שכולם היו באים עלינו". אלה המילים שלך. אתה מבין את המילים שלך?

ת. כן

ש. אתה אומר שהגיעו אייל וארבעה?

ת. כן

ש. אז יש לנו חבורה של 5 חברה שמגיעים על תאונת פח... ?

ת. אני אמרתי 4 סה"כ. (התובע: בסדר).

ש. יש לנו חבורה שמגיעה, והם באים כדי להרגיע את המצב שכולם היו באים עלינו... אותם הרבה אנשים היו עליכם והם באו להרגיע את העניין?

ת. כן.

ש. צריך 4 אנשים להסתכל אם זה הביטוח?

ת. לא היה צריך אף אחד, אם המצב היה בסדר."

אבוג'דיד הוסיף בהמשך עדותו:

"... אמרתי שראיתי את אייל שאלתי אותו אם הוא יכול לעזור לי בעברית כי העברית שלי לא משהו, והעברית של אלכס עוד פחות טובה, היו לי מסמכים ביד ולא ידעתי מה זה, לא הבנתי מה הם רוצים, אמרתי לאייל קח אלה המסמכים תראה אם זה מה שהם רוצים או לא.

ש. למה אייל לא בא ועזר לאלכס?

ת. הוא בא לעזור, בקשתי ממנו לעזור לנו על הסיפור הזה.

ש. יותר מזה, למה אתה מתעסק בכל הנושא של החלפת הפרטים, הרי אתה לא הנהג?

ת. כי היא בקשה את הפרטים, בצד של איפה שהייתי יושב, הייתי קרוב אליה, אמרה אם אפשר להחליף פרטים אמרתי כן אין בעיה, הבאתי את הטלפון שלי... מה שאמרתי קודם".

114. בהמשך, השיב אבוג'דיד לשאלותיו של התובע והסביר אודות נסיבות הגעתו של עמית למקום, גם בהשוואה לגרסתו של אלכס; בהמשך ציין, כי "בגלל שאיתמר רצה להזמין גרר אז רצינו שהתיק המפואר והמעיל לא ישארו באוטו, שזה הגיוני במחיר של התיק ושל המעיל, שלא ישארו באוטו, אז התקשרתי אליו לדעת אם הוא באיזור, על מנת שיקח את דברים לבית של אלכס".

אבוג'דיד ציין כי לא ראה רכב קורבט; בהמשך התייחס לעדותו של מ"ש בקשר לטענת העברת החפצים:

ש. יכול להיות שמ"ש התבלבל, שאתה העברת את התיק לאייל לוי, או העברת חפצים לאייל שהם לא אקדח, יכול להיות שהוא התבלבל?

ת. הוא התבלבל לגמרי, כנראה, פעם אחת הוא אומר ככה ופעם אחת הוא אומר ככה...

ש. יכול להיות שהוא התבלבל ואתה העברת דברים כמו התיק ואמרת שהתיק גדול והמעיל גדול, והוא חשב שזה אקדח, יכול להיות שהוא טעה?

ת. הכל יכול להיות.

...

ש. מ"ש אומר בחקירתו במשטרה, אומר שהוא מזהה אותך, כמי שמוסר אקדח לאייל ואייל מכניס אותו לקורבט. אתה בחקירה שלך במשטרה מספר שמסרת משהו לאייל.

ת. מסמכים.

ש. אתה מסרת לאייל את המסמכים הוצאת אותם מהרכב ונתת לו אותם?

ת. כן

ש. למה נתת לאייל לוי את המסמכים של הרכב?

ת. הסברתי כבר.

ש. ומה אייל עשה איתם לאחר שענין בהם?

ת. הוא הסתכל על המסמכים, לא זוכר אם זה היה רישיון של הרכב, והלך למתלוננת, אחד ליד השני, ואמר לה קחי וכשהמשטרה הגיעה הוא העביר להם את המסמכים".

גיא שחר

115. הודעותיו של הנאשם 3 במשטרה הוגשו וסומנו **ת/31, ת/32, ת/63, ת/64**.

במסגרת **ת/31** השיב שחר כי מעבר למה שאמר בתחקור הראשוני אין לו מה להוסיף. וכך השיב לכל שאלותיו של החוקר, תוך שציין כי "אין לי מה להוסיף מעבר למה שאמרתי בתחילת החקירה עקב אי אמון במערכת המשטרית".

116. במסגרת **ת/32** מסר שחר כי נסע לדיזנגוף במונית כי קבע עם חברו, אבי רחמים, שאולי יפגשו שם. "ואז בדרך עם המונית... עצרתי עם המונית כי ראיתי את רכב הפרארי הכחולה של בני קאהן,

אותו אני מכיר לפני כן, אבל הוא לא חבר שלי... ראיתי את הבחור הצעיר עם הבחורה שהיו מעורבים בתאונה. קאהן לא התקשר אלי ולא ביקש ממני להגיע

...

ראיתי שהבן אדם החרדי מתלהם... לאחר שראיתי את החרדי כאילו מחמם את האווירה בכל מיני דברים שהוא אומר... אני הרגשתי נכון להכניס את החרדי פנימה לבית הקפה. אני תפסתי אותו בגוף אבל לא התקפתי אותו או נתתי לו מכה, זה בן אדם מבוגר, לא ניסיתי לגעת בו בצורה אלימה. הובלתי אותו פנימה לתוך בית הקפה מתוך מטרה שהחרדי לא יחמם את האווירה כי המשטרה בדרך... אני הבנתי, לא יודע ממי, שהבחור הצעיר שהיה מעורב בתאונה יחד עם חברה שלו צילם תמונות בפלאפון אבל אני לא ראיתי את זה... אני כשהגעתי למקום קודם כל דיברתי עם החרדי והכנסתי אותו לבית הקפה ולאחר מכן עם הבחור הצעיר שהיה מעורב בתאונה שהם הוא צילם, אז לא צריך שישתמש בזה כי מדובר בתאונת פח וחבל לחמם את האווירה שיחליפו פרטים ויסיימו את זה כי אין כאן נפגעים ואין צורך במשטרה. הבחור נשען על הרכב, אני לא זוכר אם זה היה הרכב שלו, ואני באתי אליו, שמתו עליו יד אבל במובן של ידידות... בקטע של לתת לו עצה. אמרתי לו ממש במילים האלה שאין צורך לחמם את האווירה ובשביל מה צריכה המשטרה להתערב בתאונה ללא נפגעים ואולי הוא חשב שזה איום... אני לא ניסית לקחת לו את הטלפון בשום פנים ואופן ולא איימתי עליו, אמרתי שאם תבוא משטרה יהיה בלאגן מהמשטרה שיעכבו את שני הנהגים ובסוף גם ככה הם יחליפו רק פרטים וזהו ואולי הוא הבין לא נכון

...

אני יצאתי החוצה ואז מישהו שהזדהה כעיתונאי, אני לא מכיר אותו, פנה אלי ואמר לי שאני הכי נורמאלי כאן, הוא שם עלי את היד באותה צורה שאני הנחתי על הבחור הצעיר... אני לא זוכר מה העיתונאי אמר לי אבל אני ציינתי בפני שאפשר לגמור את הסיפור בהחלפת פרטים. כל זה בכניסה לבית הקפה ואז היתה מלצרית בכניסה לבית הקפה, כמו מארחת, והמלצרית זרקה מילים, אני לא זוכר מה, אבל אמרה מילים שמחממות את האווירה, ואז אמרתי לה: "אני פגעתי בך, או עשיתי לך משהו?" ואז פניתי לעיתונאי ואמרתי לו אתה מבין? ... לפני זה נכנסתי לבית הקפה בשביל שירותים ולא מצאתי את השירותים, שאלתי איפה השירותים ואף אחד לא התייחס ואז יצאתי החוצה בלי להיכנס לשירותים..."

117. בהמשך חקירתו השיב שחר כי לא ראה רכב מסוג קורבט במקום, ואינו מכיר מישהו שיש לו קורבט, והוא מוכן ללכת למכונת אמת על זה. שחר הוסיף כי לעיתים הוא נוסע ברכב הפורד המושכר של רחמים.

לשאלה האם העביר נשק וחפצים אחרים ממכונת אחרת לאחרת השיב: "שולל מכל וכל. אני לא העברתי ולא ראיתי אחרים מעבירים. אין לי מושג על מה אתה מדבר בכלל. אתה יכול לקחת אותי למכונת אמת בעניין הזה".

118. במסגרת ת/ 63 מסר כי אינו מעוניין להוסיף על הדברים ששיתף בחקירותיו הראשונות, ונוכח העובדה שהחשדות נגדו משתנים מרגע לרגע, הוא מביע אי אמון במערכת, ועל כן שומר מעתה על זכות השתיקה. בהמשך חקירתו זו, התייחס לסרטון מצלמות האבטחה: "אני טוען שהסרטון מגמתי, ורואים בו רק חלק שמצאתם לנכון שהוא נוח לכם לפי הפרשנות שלכם".

119. בבית המשפט העיד שחר, בחקירה ראשית, כך:

"אני בן 39 רווק ומתגורר ברמת גן. אני 18 שנה משרת במילואים, חוץ מ-3 השנים האחרונות - בגלל התיק. בעברי היה לי עסק גדול לאלומיניום ולטקסטיל. חוויתי נפילה כלכלית. לפני המשפט עברתי הליך של פשיטת רגל. הייתי צריך לקבל הפטר מהמדינה, וקיבלתי יחסית מהר. כיום חשבון הבנק פעיל ופתחתי בדרך חדשה.

...

בתאריך 3.11.12 בערך בשעות אחה"צ המאוחרות תיאמתי להיפגש עם אבי (רחמים) בסקס בר, בדיזנגוף 120 או 122. אנחנו מבליים שם באופן קבוע פעם בשבוע או שבועיים. אבי לא רווק, אלא נשוי בעל משפחה. הגיעה השעה שקבענו ואבי אסף אותי מהבית בפורד מונדאו בצבע בורדו. היתה נסיעה והגענו לאיזור הבר.

...

התחלתי להסביר לבחור הדתי, שבמקום להיות המבוגר האחראי, אין צורך לחמם את האוירה, מאחר שמדובר בתאונה ללא נפגעים. באיזשהו שלב התחילו למשוך את הבחור פנימה לבית הקפה. בדיעבד התברר שזאת אשתו. לא היתה שום אלימות שלי כלפיו. כנראה היה מישהו שהלחץ את האוירה. המשכתי להיכנס אחריו לבית הקפה, כשדיברתי. הסברתי להם שיראו מה הם עושים. לא נכנסתי כדי לפגוע בו. אחרת הבחור שצילם את הסרטון היה אמור לקבל את הריקושטים. לא היה מישהו שנשלחה אליו אצבע מצידו. לא היתה לי שום אינטראקציה עם הבחור הצעיר. ממש הלחיצו את האוירה. בזמן הזה ראיתי אנשים יושבים שותים ואוכלים. כשראיתי שאין עם מי לדבר בבית הקפה, יצאתי החוצה.

אחרי שראו מצלמות אבטחה, התברר שהאדם המבוגר נמצא במטבח. ראיתי שהוא מחזיק סכין וקורא תהילים. זה שמצלמה רואה את זה או מהמטבח רואים את זה, לא אומר שאני ראיתי את זה. לו הייתי רואה שלכך הגיעו פני הדברים, הייתי מחבק אותו ואומר לו לאן הגענו. לא הרמתי עליו יד חלילה, עד הכניסה למטבח, ובכלל. אני לא מבין למה הוא היה צריך להחזיק סכין ולקרוא תהילים ואני מדגיש שזאת אני לא מבין היום כי לא ראיתי שלכך התדרדר המצב. יצאתי החוצה, עוד הפעם סתם נעמדתי שם, לא היתה לי אינטראקציה עם עוד מישהו, אולי החלפתי מילה עם אבי או אייל, חיכינו למשטרה. בתור סקרן ואני יודע שלא עשיתי שום דבר, גם הייתי שם והמתנתי למשטרה. אם היתה לי "סיבה" לא הייתי ממתין למשטרה.

אני יודע שהזמינו משטרה, שמעתי לידי מישהו שהזמינה משטרה. כשיצאתי החוצה שמעתי עוד שתיים

או שלוש שיחות. אני יצאתי מהרכב, המוטיבציה יתר שיש למשטרה בתיק הזה...

לשאלת ביהמ"ש אני משיב כי אכן מדובר בטעות שהייתי בזמן הלא נכון ובמקום הלא נכון. יותר לא אתערב על מנת להרגיע את הרוחות. אחרי שהכניסו אותו לאן שהכניסו אותו יצאתי אני החוצה והייתי מספר דקות דקה שתיים שלוש, ראיתי שהכניסו אותו, השירותים של המקום הם במצד ימין של המקום. שירותים הם בצד שמאל וידעתי שהכניסו אותו לשם אמרתי לאן הם הגיעו? כשרואים את הכניסה השניה שלי אני בכלל הולך לשמאלה ישר עד הסוף שואל את הברמנית איפה השירותים, ולא ענתה לי ולא התייחסה, מיד יצאתי החוצה בלי ללכת לחפש, הרי למטבח יש חלונות ואפשר להציץ ושמו שולחנו שאפשר לחסום, הייתי מנסה לשים שולחן ועובדה שלא עשיתי את זה. "התיאשתי ממנו", ולא עשיתי מאז שום מעשה לאתר אותו.

...

המשטרה הגיעה למקום, 30-40 דקות, עד עכשיו לא היתה לי אינטראקציה עם הבחור הצעיר, המתלונן, אמנם לא ראיתי אותו קורבן כי לא ראיתי אותו אשם בזה שהאחרים התערבו לטובתו, נגשתי אליו בקטע של ... הנחתי עליו יד, אמרתי לו הנה המשטרה הגיעה לפה, מה זה יתן לכם? יקחו לכם את הרשיונות, המשטרה הגיעה כאילו אתם מרוצים עכשיו? מה יצא לך מזה?

יש לציין שראיתי שהוא ענה לי - מה זה ענין שלך, אז קללתי אותו, מפה להגיד לו כמו ששמענו כאן, ומה שהטיחו בי במשטרה - אני אהרוג אותך ליד השוטרים, הרי עמדתי שם בוא נגיד היה לי 20 דקות ליצור איתו אינטראקציה, האשימו אותי שניסיתי למשש אותו לקחת לו את הטלפון. הוא בחור צעיר, אם הייתי רוצה לקחת לו את הטלפון רק למחוק לו את התמונות ולא להחזיר. יש מה משהו תמוה. אנשים מתפללים, בני המשפחה שלי לא הבינו איך בחור כמוני שאין לי עבר פלילי, איך הגעתי ליחידה הזו ועל מה? שאלו אותי בבית. אף אחד לא קיבל ממני... איך הגעתי ליחידה הזו בכלל? יש לי אולי הרשעה אחת מלפני 7 שנים."

120. שחר עומת עם גרסתו של המתלונן, לפיה אמר לו שיפוצץ את פניו ליד השוטרים:

"כמו שצינתי אין לי שום סיבה, אם הייתי רוצה ליצור אינטראקציה איתו הייתי עושה את זה. לא הייתי צריך לחכות לשוטרים. הטיחו בי במשטרה, הייתי צריך לחכות לשוטרים כדי להגיד לו דבר כזה? מה יש לו שאני צריך להגיד לו דבר כזה? מה האנטרס שלי? אני לא רוצה להגיד שהוא שקרן. אני מבין שאולי הוא היה לחוץ. אף אחד לא ניסה לחסום אותו. התאוריה שלי אולי הרכב יקר מדי, אולי הביטוח יכסה לא יכסה.... לכל היותר קללתי אותו אבל איום ממש לא."

בהמשך העיד שחר אודות נסיבות מעצרו וחקירותיו; בין היתר טען שחר כי:

"...הגעתי לחקירה השניה, פתאום האישומים נהיים משהו אחר. החוקר יושב מולי אומר לי אתה חשוד

שעשית פרסה בדיזינגוף ולא נתת פרטים. אמרתי אולי זה תרגיל חקירה, אבל הוא חוקר אותי תחת אזהרה על כל זה, אם ככה אמרתי אוציא את מה שאמרתי, אמרתי אני באתי במונית. לכבודו ישר אמרתי שבאתי עם אבי. אני 6 שנים, חצי שנה לפני המקרה, לא היה לי רישיון 6 שנים. היו לי תיקים מהוצלפ. מנעו ממני לחדש את הרישיון בגלל החובות. אז עד שנלחמתי וסגרתי והוצאתי רישיון וטסט חדש, אני שומע שוב שמאיימים עלי ומאשימים אותי שנהגתי בפרארי. אז מפה לא האמנתי ולא שתפתי פעולה, אולי זו לא היתה השאלה הראשונה על הפרארי אבל מסרתי הכל בחקירה הראשונית כי שינו את זה לאקדחים ורובים. אז מחוסר אמון לא שתפתי פעולה. "

121. שחר עבר להעיד בחקירה נגדית; בפתח דבריו מסר כי חלק מהדברים שאמר במשטרה אינם אמת, הפנה להסברו בחקירתו הראשית, וחזר עליו שנית; לשאלת התובע מדוע שיקר לחוקר בדבר הגעתו במונית השיב " כנראה שסתם", ובהמשך: "אני רק מתוך לחץ עניתי תשובה כזו, רק מתוך לחץ. או משהו כזה. לא חשבתי על הקטע של התחברות או התאגדות".

בהמשך העיד הנאשם 3 כי לא שם לב אם הדתי מצלם, ולא ראה אותו מצלם, כמו כן הכחיש כי ניסה לקחת לו את הטלפון מיד. לגבי האינטראקציה עם המתלונן העיד הנאשם:

" ת. אני לא אומר שהבחור הצעיר קילל או התנהג בצורה בוטה ורק במהלך המשפט לקחתי את השם שלו ואני לא זוכר איך הוא נראה. לא היתה לי אנטרקציה איתו.

ש. אבל אמרת קודם ששמת עליו יד.

ת. אותו בחור ודאי שהיתה לי אנטרקציה, אמרתי שהנחתי עליו יד, כן קיללתי אותו ...

ש. תאשר לי שאמרת ששמת עליו יד ואמרת לו, תראה עכשיו תגיע משטרה חבל אתם תקבלו דוח .

ת. משהו כזה."

122. התביעה עימתה את שחר בכך שבחקירתו במשטרה אמר שפנה למתלונן ("לאלון") ואמר לו שלא ישתמש במה שהוא צילם כי הוא מחמם את האווירה וחבל. הנאשם הסביר כי הוא "לא זוכר אלון" וכנראה שהוא התכוון למישהו, ולא ידע בדיוק מי בעל הרכב; הנאשם המשיך וציין כי:

"ש. אתה אומר - ולאחר מכן עם הבחור הצעיר שהיה מעורב בתאונה, שאם הוא צילם אז לא צריך שישתמש בזה וחבל לחמם את האווירה... רוצה לומר, בניגוד למה שאמרת עכשיו, ידעת היטב שמדובר במתלונן, הנהג.

ת. עדיין זה לא אומר שידעתי שזה הנהג, הרבה צעירים דיזינגוף... אין שום סיבה אחרת. עובדה לכך לא ניסיתי לקחת לו את הטלפון ולא לקחתי לו. אם יש תמונות מפלילות.

ש. אתה אומר "אין צורך במשטרה... הבחור נשען על הרכב לא זוכר אם זה הרכב שלו, ואני באתי אליו ושמתו עליו יד".

ת. בדיעבד לא ידעתי שזה הנהג ובעדות שלי אמרתי אני עדיין לא בטוח שזה הנהג והיום אני בטוח שזה הנהג. מדבריי לא הייתי בטוח שהוא בעל הרכב. אם הוא בעל הרכב הוא הנהג. אז איך לא נלקח טלפון אחד, "מחבורת האיימים", ולא נמחקה תמונה ואיפה התמונות המפלילות?

ש. אז היה לנו חרדי שמחמם את האוירה, היה לנו נהג שמצלם, היה לנו את אלון, בחור צעיר ששמת עליו את היד בידידות. יכול להיות שאלון הבין שזה איום ממך?

ת. ממש לא. אני אחראי על מה שהוא מבין?

ש. כשאתה אומר במשטרה "אולי הוא חשב שזה איום"? יכול להיות שהוא חשב שזה איום?

ת. אני לא אחראי על מה הוא חשב. היום בדיעבד אני לא יודע מה הוא חשב. זה כמו שחשבתי שהמבוגר לקח סכין מהמטבח. זה אנשים זרים שמשכו אותו. אני יכול להיות אחראי עליו? לא יכול להיות אחראי על מישהו אחר."

בהמשך נשאל הנאשם 3 מה אירע לו עם המלצרית, והשיב:

"באזור הרחבה של הבית קפה, היא נגשה אלי פנתה אלי, לא זוכר מה אמרה לי פחות או יותר, ועמד מ"ש לידה. אמרתי לו, תעשה לי טובה קח אותה ממני זה מה שאני צריך עכשיו גם אותה על הראש שלי, או משהו כזה. וזה הכל. מה היה לי איתה? מענין שעל כולם איימתי.

ש. גם הגברת וגם מ"ש מעידים שאיימת.

ת. לא היה. "

123. גיא שחר מסר כי רחמים (הנאשם 5) הוא חבר שלו מאזור מגוריו, מכיר אותו 12 שנים, והם נוהגים להיפגש בנסיבות חבריות בתדירות של אחת לשבוע שבועיים, ולעיתים אחת לחודש. כמו כן מסר שחר, כי אין לשניים קשר עסקי, והוא בא לקנות הרבה בקצביה שבבעלותו של רחמים.

שחר מסר עוד שהוא מכיר את לוי (הנאשם 4) עשרים שנה, ועל פי הגדרתו הם "חברים קרובים", ולפעמים נפגשים פעם בשבוע. לשאלה מה הקשר בין לוי לקאהן (הנאשם 1) ענה: **"אין לי מושג, הוא גם לא מכיר את כל החברים שלי אנגב".** לבסוף ציין שחר כי אין לו וללוי קשרים עסקיים.

גיא שחר השיב לשאלת התובע בקשר להכרותו עם אלכס וענה **"רק בזכות משקפי שמש שלו והפרארי שלו"**, כאשר את אבוג'דיד לא הכיר כלל עד התיק הזה. לאחר מכן חידד שחר:

" ש. בכפירה שלך אמרת שלא קשרת קשר כי אתה לא מכיר אותם ולא הם אותך. אז אתה מכיר את אלכס.

ת. לא, ממש לא. לא מכיר. לא החלפתי איתו טלפון בחיים ולא דברתי איתו בטלפון. זה כמו שתשאל אותי אם אני מכיר את בר רפאלי.

ש. תסכים איתי שאלכס הוא איזה דמות נכון?

ת. למיטב ידיעתי אלכס לא מכיר אותי.

ש. אתה לא אושיית מועדוני לילה.

ת. ממש לא.

ש. אלכס קאהן האושייה הזו שמחזיק תיק ב 70,000 דולר ומעיל ... הוא יודע מי אתה? הוא מכיר אותך?

ת. תשאל אותו. לא היה שיחת טלפון בינינו.

ש. מר קאהן טוען שהוא מכיר אותך.

ת. אני לא אחראי למה שמישהו אחר אומר, אני מופתע מאוד לשמוע."

שחר הסביר כי רכב הפורד בו הגיע לזירת האירוע הובא לו על ידי "חבר" בתור טובה, כאשר "מקורב לחבר" נתן לו את הרכב. לשאלת התובע מדוע, אם כן, מסר במשטרה כי הרכב הוא של רחמים השיב הנאשם:

"לא צריך שאתה תגיד שזה שקר, אני בעצמי אומר שזה שקר, זה גרורות של מה שאמרתי שבאתי עם המונית. זה שקר נלווה. אם אמרתי שבאתי עם מונית אז אני לא יכול להגיד שבאתי עם הרכב..."

124. שחר עומת עם סרטון מצלמות האבטחה בקשר להתנהלותו מול רופא השיניים החרדי, וכך אמר:

"זה כמובן תאוריה, זה לא התאוריה שלי. אני מנסה לדבר איתו להגיד לו אני רוצה רק לדבר איתך, אז אולי החזות שלי... אמרתי לו תשמע אני רוצה רק לדבר איתך. מישהו משך אותו. אני לא דוחף אותו. הוא נראה מפוחד, הרי מפחידים אותו. מה עשיתי לו? אני אומר לו שמע אני רוצה רק לדבר איתך. לשאלת ביהמ"ש, התנועות שלי אולי נראות אגרסיביות ולכן אותי חשש אך לא ניסיתי לתקוף אותו. אם הוא חלש איך זה שלא הצלחתי אם רציתי כ"כ לפי התאוריה שלו

...

ש. המלצרית אומרת לך בשלב זה להפסיק לדחוף אותו לבית הקפה?

ת. היא אומרת לי תעזוב אותו הוא לא רוצה לדבר איתך..."

אייל לוי

125. הודעותיו של הנאשם 4 במשטרה הוגשו וסומנו **ת/33, ת/34, ת/35, ת/35א**.

126. במסגרת **ת/33** מסר לוי כי הוא שומר על זכות השתיקה, ולא ענה לשאלות החוקר.

127. במסגרת **ת/34** מסר לוי לחוקרת מסר קצר: "אני יכול לומר לך שלוש דברים שאני לא קשור לקטטה, לא איימתי על אף אחד זה לגבי האישומים של האיומים. לגבי הנשק אין לי מושג על מה את מדברת. אין לי שום קשר לכל החשדות לא הדחתי שום עד לא איימתי על אף אחד ולא קשר שום קשר לביצוע פשע".

128. במסגרת **ת/35** השיב לוי לשאלת החוקר כי כתב החשדות "הזוי לחלוטין", ופרט- "כל האשמות אין לי מושג על מה אתה מדבר. לא תקפתי אף אחד, לא איימתי על אף אחד, לא החזקתי נשק, לא שיבשתי שום הליכי חקירה, לא קשרתי קשר לביצוע פשע, לא יודע על איזה עד אתה מדבר ולא הטרדתי ולא הדחתי אף אחד, לא העלמתי ראיות מהזירה. זה הגרסה האחרונה שאני נותן לכם. אתם ממציאים בלי הפסקה. עצם זה שאתם מטפלים בתיק הזה - זה אישי."

בהמשך השיב לוי כי הוא לא מוכן להשיב על שאלות כי הוא "לא מאמין במערכת שלכם".

129. אייל לוי העיד בחקירתו הראשית בבית המשפט, כך:

"ש. ספר מה קרה מה היה ביום 3.11.12

ת. הגעתי לרחוב דיזינגוף, יש בר ליד שאנו מבילים בד"כ - סקס בר, אני וכמה חברים שאני מכיר, חוץ מהחבר'ה שנעצרו, שאבי וגיא מבילים שם בד"כ, יש עוד הרבה חבר'ה שאני מכיר שמגיעים למקום הזה. היתה תאונה, בני (אלכס) דיבר איתי בטלפון אמר לי שהוא מתעכב, שהוא עשה תאונה והוא ממש ליד, הגעתי ראיתי התקהלות גדולה, הוא לא אמר לי לבוא. אמר לי שהוא נמצא שם ושהוא ליד. בשלב מסוים ראיתי שיש התקהלות גדולה אז שאלתי מה קרה, אמרו לי, הבנתי שהוא לא מעונין לתת להם פרטים (בני).

ובררתי מה קרה, הוא אמר לי שעשו תאונה אז נגשתי לאוטו שלו, חפשתי את

הרשיונות לתת להם את הפרטים. מצאתי את הרשיונות של הרכב. ורציתי לתת לנהגת לבחורה הצעירה שהיתה שם, היא היתה בהיסטוריה, בכתה, היתה בלחץ. אמרתי לה - תשמעי אין נפגעים לא קרה כלום, לא קרה משהו שדורש מעורבות של משטרה או אמבולנס אם לא נפגעת. משהו בסגנון הזה. היא אמרה לי שהזמינו משטרה והיא מחכה למשטרה. אז המתנו עם כולם למשטרה. זהו.

ש. בית המשפט שאל אותך להקשר שלך עם השיחה עם בני. האם הוא הזמין אותך להגיע. אני מציג בפניך את הפלט שיחות. (ת/57ב). מציג שיחת טלפון שיוצאת ממך לבני בשעה עשר עשרים ושתיים. זה שיחה שאתה מוציא לבני לפני האירוע?

ת. כן. היתה לי איתו שיחת טלפון לפני האירוע. דברנו גם יום אחרי וקבענו שנפגש בדיזינגוף, הוא גם מבלה שם לפעמים. "

130. אייל לוי עבר להשיב לתובע בחקירתו הנגדית. ביחס לקשריו עם אבוג'דיד השיב כי אין לו קשר עימו, ובעבר הכיר אותו "בפנים ולא מעבר לזה".

את הקשר עם קאהן הגדיר כ"חברים", אמר שהוא מכיר אותו למעלה מעשר שנים, וכי היו לו מועדונים באילת שהיו מבליים אצלו. כמו כן קאהן הוא לקוח במספרה של לוי, ובסיטונאות של פירות וירקות. עם זאת, שלל לוי קשרים עסקיים עם קאהן. לגבי תדירות המפגשים ביניהם מסר כי - **"יש תקופות שאני רואה אותו כל יום ויש תקופות שאני לא רואה אותו חודשיים"**.

131. לוי מסר כי שחר (הנאשם 3) הוא חבר שלו, הם גרים באותו רחוב, ומכירים 15 שנה בערך. תאר את הקשר ביניהם כ"קרוב", נפגשים פעמיים - שלוש בשבוע. כך, גם לגבי אבי רחמים (הנאשם 5).

לוי הדגיש, לשאלת התובע, כי שחר ורחמים לא מכירים את קאהן, בכל אופן - "לא ברמה של חברות או משהו".

בהמשך עדותו, נשאל לוי מדוע שמר בחקירתו על זכות השתיקה, אם רק ניסה לסייע למתלוננת, והוא השיב כך:

ש. למה אם הסיפור שלך הוא משהו שנשמע כמו השומרוני הטוב שנקלע לאיזה סיטואציה וראה נערה במצוקה ואמר לה תראי הכל בסדר. למה כאשר מגיעה המשטרה, בסוף הגרסה שלך כבר מאז, מרגע זה אתה שומר על זכות השתיקה?

ת. בגלל שנעצרתי סתם בלי שום סיבה.

ש. שאלת ב.ה. - בד"כ אנשים שנעצרים בלי סיבה זועקים חמס.

ת. כל בן אדם הגיוני שיש לו רישיון נהיגה יודע שברגע שיש תאונה שאין נפגעים... אז

בשביל שהם יחליפו פרטים הייתי נחמד והוצאתי את הרשיונות מהאוטו והגשתי לה אותם. יש לי ילדה בגיל שלה. היא היתה לחוצה כמו אני לא יודע מה. אני הבנתי שהיא מפחדת שאבא שלה יכעס עליה בגלל האוטו. היה שם לחץ היסטרי בלי סיבה

...

כי אמרו לי שהחזקתי אקדח וזה לא נכון. עשו לי בדיקה על הגוף. באותו רגע שעצרו אותנו לקחו אותנו לתחנה ושם עשו לנו את הבדיקה. ראיתי שהם טוענים שעשיתי את זה. מה אתה רוצה שאגיד להם? אמרתי שאני חף מפשע מלכתחילה. הדבר הראשון שאמרתי שלא עשיתי שום דבר. אמרתי את זה לכל השוטרים שדיברו איתי.

ש. אומר לך שוטר אתה חשוד בעבירות סופר חמורות. השתיקה היא זכות כמובן ויש לזה מחיר, שהמחיר הוא שבהזדמנות הראשונה שלך לספר את האמת שלך אתה בוחר שלא.

ת. נכון.

ש. שאלת ב.ה. - המחיר הוא שיסתכלו עליך בעין אחרת, כאשר אתה שומר את האמת שלך ואתה אומר אני אספר רק בבית המשפט. משקיפים על האמת הזו בזהירות יתרה. אתה יודע את זה?

ת. לא. לא.

ש. שאלת ב.ה. - אתה מבין את זה?

ת. אני מבין עכשיו. "

132. בהמשך עדותו סיפר לוי כי לא קבע עם שחר ורחמים להיפגש ב"סקס בר", אלא "היחידי שאמרתי לו שאהיה שם זה בני (קאהן). אני זוכר שדיברתי איתו ואמרתי לו שאפגוש אותו שם".

לוי נשאל על ידי התובע לגבי הנסיבות בהן פגש בקאהן לאחר התאונה. לוי השיב כי קאהן אמר לו בטלפון שהוא עשה תאונה, ושהוא מתעכב שם.

כאשר עומת לוי עם גרסתו של אבוג'דיד, לפיה הגיע למקום על מנת "לעזור בעברית" - שלל אותה; לאחר מכן השיב לוי:

ש. לפי גרסתך אתה קבעת עם אלכס בסקס בר, גרסה שלא נתמכת בשום ראיה, לא בשני חבריך הנאשמים 3 ו 5, לא בגרסת אלכס במשטרה ולא בגרסת יואהאן. אתה הגעת לשם בכדי לקבוע עם אלכס בדיוק איפה שהוא עשה את התאונה וכך יצא?

ת. ליד. אני לא ידעתי שהוא יעשה שם תאונה. הענין היה מקרי. הם לא תכננו את התאונה מראש. אני הייתי במקרה קרוב, בדרך לסקס בר. "

133. לוי המשיך בעדותו, והשיב לשאלות התובע בקשר להתרחשות לאחר הגיעו למקום. הוא מסר כי נכחו שם "מלא אנשים", והמשטרה טרם הגיעה. הוא הבין שיש ויכוח על מתן פרטי הביטוח, ושקאהן מסרב לתת למתלוננים פרטים. לוי העיד כי רצה לתת את רישיון הרכב למתלוננת, אולם היא לא לקחה, ולכן מסר אותו לאחר מכן לשוטר שבא למקום.

לשאלת התובע השיב לוי כי הגיע למקום האירוע במונית.

בהמשך לשאלת התובע השיב כי לא ראה קורבט לבנה. כמו כן, לא ראה את גיא ואבי מגיעים למקום, והוסיף - "אבל שם, בין כל האנשים שאני מכיר, היו עוד 4-5 אנשים שאני מכיר וגם אותם ראיתי שם...".

לשאלה מה כל אחד מהם עשה ענה לוי:

"עמדו. לא יכול להגיד מה הם עשו. לא זוכר משהו ספציפי. היתה קבוצה ענקית של אנשים. לא ראיתי משהו ספציפי יוצא דופן שאני יכול להצביע עליו. ראיתי שהם נוכחים. לא ראיתי שהם עושים משהו יוצא דופן

...

ש. אנה שמספרת על אותו מעגל סביבה, למשל היא אומרת בעמוד 186 לפרוטוקול, שורה 19. (מצטט - "מצביעה על הנאשמים 3-4 ומציינת שמות... " היא מדברת על נאשמים 3,4,5. וכן בעמוד 187 בהמשך. כלומר מהעדויות שלה עולה שאתם עמדתם באיזה חצי מעגל כזה סביבה. זוכר?

ת. היתה התקהלות גדולה, כולם עמדו שם. לא יכול להצביע ספציפית אם גיא עמד בצד ימין שלי או שמאל שלי או אם היה בינינו מישהו

ש. האם תוכל לדעת שהוא היה במרחק מאוד קרוב אליך?

ת. שמו אותנו ביחד רק ברגע שהמשטרה באה והוציאה אחד אחד, רק אז שמו אותנו יחד. לפני זה לא היינו צמודים אחד לשני".

134. בהמשך עדותו עומת לוי עם גרסתה של המתלוננת, לפיה פנה אליה כשהיא ישובה ברכב:

ש. מהראיות עולה שגם לאחר שהמטרה הגיעה, שבת ופנית לאנה שהיא היתה ברכב. זוכר?

ת. לא.

ש. גם הראל וגם הלני דגן ספרו על הסיטואציה שבה הם, המתלוננים, ישבו ברכב וכבר היתה מטרה. נשענת על החלון של הרכב סמוך לאנה, ונראית משוחח איתה, ושמענו מהלני שלאחר שזזת משם והמתלוננת היתה בוכה ואמרה שהיא רוצה לעוף משם... זוכר?

ת. לא ראיתי אותם יושבים באוטו בכלל

ש. אז לא היה אירוע, שלאחר הגעת המטרה, טרם העיכוב שלכם, אתה נגשת ליונדאי נשענת עליו ושוחחת עם אנה?

ת. לא היה אירוע כזה

ש. מהראיות עולה שמה שאתה אמרת לה גרם לה לבכות ולרעוד. אז אם אתה רוצה לספר לנו לראשונה גרסה שכן, אבל אם לא היה אירוע כזה..?

ת. לא היה ולא נברא. "

135. לוי השיב לשאלות התובע בקשר למ"ש, ומסר כי אינו מכיר אותו, ואין לו סכסוך עימו. לטענת מ"ש בקשר להעברת האקדח מסר כי זה "בדיוני", וכי לא העביר שום דבר מרכב לרכב.

בהמשך עדותו השיב לוי בשלילה לשאלת התובע האם ראה את גיא שחר ניגש למתלונן ואומר לו - "אני אזיין אותך ליד השוטרים", והוסיף - "לא הייתי מפספס אם היה דבר כזה"; הוא מסר גם כי לא ראה את שחר נצמד למתלונן ואומר לו משהו.

לוי אישר כי ראה את רחמים באירוע, ברם לא זכר איפה ישב האחרון.

136. ביחס לשיחות הטלפון עם קאהן העיד לוי:

ש. במהלך השיחה הטלפונית שלך שהציג לך חברי, עם אלכס, השיחה הראשונה שלך, משעה 22.22. וזה שיחה ראשונה באותו יום. על מה דיברתם?

ת. לא זוכר, אני זוכר שתאמנו שניפגש יותר מאוחר בסקס בר

- ש. למרות שהוא היה צריך לשים את יוהאן בפולג?
- ת. אני לא יודע מאיפה הוא בא ולאן הוא הולך.
- ש. אני אומר לך שב 22:22 זו שיחה שאתה מתקשר אליו?
- ת. כן
- ש. ב 22:55 אלכס מתקשר אליך וזה אחרי התאונה. על מה הוא דיבר איתך?
- ת. אמר שהוא עשה תאונה בדיזינגוף והוא מתעכב
- ש. הוא ביקש ממך להגיע אליו?
- ת. לא.
- ש. זאת אומרת שבניגוד למה שיוהאן העיד שאלכס התקשר ואתם הגעתם כדי לעזור להם זה לא היה?
- ת. אני לא יודע מה יוהאן הבין או לא הבין, לא יכול להיות בתוך הראש שלו
- ש. בשיחה בשעה 22:55...?
- ת. הוא אמר לי שהוא עשה תאונה ושהוא בדיזינגוף
- ש. אם זה תוכן השיחה אחרי כמה זמן אתה מתקשר, כי הרי ב 22.55 הוא אמר שהוא עשה תאונה. כמה זמן עבר מאז השיחה ועד שהתקשרת אליו שוב?
- ת. לא זוכר
- ש. אני אומר לך שעברה בדיוק דקה והפעם אתה מתקשר שוב לאלכס. הדעת נותנת שאם הוא אמר לך לפני כחצי דקה עשיתי תאונה אני מתעכב, אין לך שום סיבה להתקשר אליו בפחות מחצי הדקה שחולפת.
- ת. זו השערה מה שאתה אומר. אני לא זוכר שיחה שהיתה 20 שניות או 10 שניות.
- ש. אתה אומר שב 22.55 אלכס מתקשר אליך להגיד לך - עשיתי תאונה אני מתעכב. זה הכל. בעוד יוהאן אומר שבשיחות האלה אלכס מתקשר אליך ואומר לך לבוא לתרגם ולעזור עם ההמון.
- ת. היתה שיחה ואח"כ עוד שיחה.
- ש. ארענן את זכרונך. לך ולא אלכס יש 4 שיחות. בוא תסביר לנו מה בארבע שיחות צריך

להסביר עשיתי תאונה, אני מתעכב?

ת. אני לא זוכר. שאני אשער? אני לא זוכר בדיוק. "

אבי רחמים

137. הודעותיו במשטרה של הנאשם 5, רחמים, הוגשו וסומנו **ת/36, ת/37, ת/38**.

138. במסגרת **ת/36** סרב רחמים להשיב לשאלות החוקר, וחתם במילים "לא היה ולא נברא".

139. ב - **ת/37** מסר רחמים כי לא איים ולא תקף איש, והוסיף - "הדבר היחידי שאמרתי לבחורה שנהגה ברכב שנפגע שתיתן את הפרטים לשוטרים שהיו לידה".

140. בקשר לנסיבות הגעתו למקום מסר כך:

"הלכתי עם גיא שחר לבלות בדיזנגוף 122 מדובר בבר קוראים למקום סקסבר. הגעתי לשם בסביבות השעה אחת עשרה, הגעתי לשם עם רכב שכור מסוג פורד מונדאו סגול חציל. שאני נוהג ברכב, ראיתי שני רכבים עומדים בצד אחד מפואר ואחד רגיל לא יודע את סוג הרכבים.. ראיתי התקהלות... עמדתי בצד סמוך לבית קפה ולא עשיתי כלום לא דיברתי, לא שאלתי, סתם עמדתי".

רחמים שלל כי קיבל טלפון להגיע למקום האירוע. בהמשך חקירתו השיב לחוקר, כי הוא מכיר את שחר ולוי, וכי הם "חברים לכל דבר". את קאהן הכיר רק בעת המעצר.

לשאלה מדוע היתה התקהלות בזירה השיב כי "אנשים התלהבו מהרכב המפואר שהיה שם ועצרו לצלם". לשאלה האם ראה אלימות ואיומים באירוע השיב - "לא היה כלום"

רחמים מסר כי חנה את הרכב עימו הגיע, פורד מונדאו, בצד השני של הרחוב. עוד הוסיף, כי המדובר ברכב של שחר, אשר נסע לים המלח והשאיר אותו אצלו.

לשאלה האם הגיע למקום כדי לסייע לקאהן השיב רחמים - "לא הגעתי לעזור לאף אחד".

רחמים נשאל בהמשך, שוב, לגבי האינטראקציה עם המתלוננת, כך:

ש. אתה אומר שהפעם היחידה שדיברת זה שהשוטרים עמדו ליד יחד עם הבחורה שרכבה נפגע ואז אמרת לה שיחליפו את הפרטים של הביטוח בניהם, מדוע היית צריך להתערב?

ת. חבל שאמרתי בכלל, התכוונתי לטוב, אמרתי את זה לבן זוג שלה שהיה לידה כי היא דיברה עם השוטרים

ש. אילו הדברים היחידים שאמרת לבחורה?

ת. כן."

141. במסגרת ת/38 מתואר כיצד רחמים התקשר תחילה אל עורך דינו. רחמים השיב בחקירתו זו כי לא הכיר את אבוג'דיד לפני המעצר. בהמשך, השיב לשאלות החוקרים כי כבר ענה עליהן בחקירותיו הקודמות. רחמים חזר על דבריו כי לא הגיע למקום האירוע בשל קשר שיצרו עימו קאהן ואבוג'דיד. כך השיב עוד רחמים לשאלות החוקר:

ש. על פי חומר הראיות עולה שאתה יחד עם אחרים הגעת למקום על פי קריאה של אלכס ואבוג'דיד וזאת לאחר שעדי ראייה והקורבנות צילמו את רכבם ולא נתנו להם לעזוב את המקום מכיוון שאלכס נהג ברכב וסירב למסור את פרטיו. תגובתך.

ת. אין לי מושג

...

ש. אתה יחד עם אחרים בלוי איום ותקיפה ניסיתם לתפוס מעדי ראייה את הטלפונים הניידים שלהם שבאמצעותם הם צילמו את אלכס ויואן ואת רכבם הפרארי בתאונה. תגובתך

ת. לא ייחסתי למה שאנשים אחרים עושים. אני בכל אופן לא עשיתי מעשה כזה. מוכן לעימות עם המתלונן או המתלוננת ולפולגרף

...

ש. מה יש לך לומר שבעת שאתה יחד עם אחרים לקחת אותה ואת בן זוגה במעגל, נשענת על רכבה יונדאי אקסנט כאשר היא ביקשה ממך לזוז מהרכב, אתה אמרת לה "מי את" ולא זאת מהרכב. תגובתך.

ת. לא עקפתי אותה. לא ידעתי שהרכב שלה. ושהיא מעורבת בתאונה. זה היה רגע שהגעתי למקום. וקמתי מהרכב שהיא בקשה ממני

...

כששאלתי את הבחורה מי את, החבר שלה ענה לי שהיא בעלת הרכב וקמתי".

142. בהמשך חקירתו **מסר רחמים כי הוא מכיר את לוי ושחר**, וכי הוא מכיר את הראשון משך שמונה או תשע שנים.

לשאלה אם היה מודע לכך שבעת האירוע העביר אבוג'דיד לאייל לוי אקדח וחפצים נוספים השיב בשלילה, ומסר כי הוא מוכן להיבדק בפוליגרף בקשר לשאלה זו.

לשאלה האם הבחין ברכב ספורט לבן שהגיע למקום השיב בשלילה (כמו יתר חבריו). כמו כן השיב בשלילה אם ראה את שחר מאיים על המתלונן. רחמים שלל כי הבחין בקאהן ואחרים, כולל גיא שחר, מנסים לתפוס מעדי הראייה וממערבים את הטלפונים שלהם.

בסיום חקירתו הוסיף - **"לא תקפתי אף אחד במקום האירוע. לא אימתי על אף אחד במקום האירוע. לא ראיתי נשק במקום האירוע. מוכן להיבדק בפוליגרף בנוגע למה שאמרתי ועימות עם בני הזוג של התאונה או כל אחד אחר שיש לו תלונה לגביי...".**

143. רחמים העיד בחקירתו הראשית בבית המשפט כי הוא בן 36, נשוי ואב לשלושה, בעל קצבייה בגבעתיים, ומעסיק של שלושה עובדים; לשאלה מה עשה באותו ערב, השיב כי לאחר ערב משפחתי, התארגן ליציאה, הלך לאסוף את שחר, והם נסעו לבר בדיזנגוף.

לשאלת הכרותו עם הנאשמים ענה כי שחר היה שכנו בעבר, לוי הוא הספר שלו, חבר שלו, לקוח שלו וגם שכן שלו. לדבריו, את קאהן ואבוג'דיד לא הכיר רחמים בעת הרלוונטית, וההיכרות הראשונה היתה בעת המעצר.

לשאלה מה קרה כאשר הגיע עם שחר למקום השיב רחמים כך:

"ש. מה קרה לאחר מכן?

ת. הגענו לאזור דיזינגוף, ראינו המולה של אנשים, עוד כשהיינו באוטו, גיא ירד מהרכב, אני נשארתי לסוע לחפש חניה. חניתי את הרכב, בצד השני של הכביש, בצד הנגדי, היה אדום לבן, חנינו שם את הרכב. וירדתי.

ש. אתה יורד מהרכב. אתה מזהה את בני ויוהאן?

ת. לא. לא מזהה כי אני לא הכרתי אותם. זיהיתי רק את אייל.

ש. מה עשו כל השלושה, אייל אלכס ויוהאן?

ת. לפי מה שראיתי שם, אייל עמד ליד בני וניסה לסדר את העניינים עם הזוג של התאונה (כך למדתי בדיעבד), גיא לא זוכר מה הוא עשה שם, ישבתי בצד ולא הייתי מעורב במה שקורה שם.

ש. כמה אנשים היו שם?

ת. 40-50 אנשים. 30 אנשים. משהו כזה. היו עוד אנשים שישבו בבית קפה ועוד אנשים שהיו במכוניות. היו הרבה אנשים.

ש. מה הם עשו כל האנשים?

ת. אלה שהיו בבית קפה המשיכו לשבת שם, היו מכוניות שעצרו ואנשים ירדו מהמכוניות והצטרפו לכל המהומה שהיתה שם. הרבה אנשים צעקו, חיכו שתגיע משטרה, צעקו על תתנו להם לברוח דברים כאלה. אבל לא היה שום אלימות. הדבר היחיד שראיתי שהיה הזוי באלימות זה שפיכת כוס הסודה שהיתה שם.

ש. שאלת ב.ה. - מי שפך את זה?

ת. בני שפך על הכיוון של המלצרית אבל זה היה אחרי שהיא קללה אותו."

רחמים השיב לשאלה בקשר לאמירתו "מי את" כלפי מלמן, כדלקמן:

ש. נגיע לסיפור ה - "מי את?". ספר לי מה עשית בנוגע לרכב?

ת. כשירדתי מהרכב עדיין לא הבנתי מה קרה שם, ראיתי שתי מכוניות חונות לצד המדרכה, נשענתי על אחד הרכבים מסתבר שזה היה רכב של התאונה של המתלוננים.

ש. באותו זמן ידעת שזה הרכב שלהם?

ת. לא, לא ידעתי. נשענתי על הרכב והגיעה בחורה במרחק של 5 מטר ממני, משהו כזה. אמרה לי מי אתה, הסתובבתי אליה והשבתי לה - מי את? החבר שלה פנה אלי אמר לי עשינו תאונה עם הרכב, אם אתה יכול לא להישען על האוטו. קמתי מהאוטו.

ש. כשהיא אמרה לך מי אתה, זה היה בטון מאיים?

ת. לא.

ש. ובאיזה טון אתה פנית אליה כשאמרת את מה שאמרת?

ת. "מי את". (מדגים, בטון לעומתי אך רגוע)

ש. אתה זוכר מה עשה הזוג הזה?

ת. הם היו בהיסטריה. הבחורה היתה בהיסטריה, הגבר ניסה להרגיע אותה כל הזמן. זהו.
לא עקבתי אחריהם".

עוד טרם שפרכת הסודה, כך העיד רחמים, יצאה מלצרית מכיוון בית הקפה והתחילה לצעוק "צרפוקאים", "יא בני זונות", "כוס אמא שלכם"... במילים אלה, ואף גרועות יותר.

144. בהמשך חקירתו סיפר רחמים על התנהלותו מול השוטרים שהגיעו למקום, הליך עיכובו והחיפוש שנערך ברכבו, ועל גופו. רחמים התייחס, בין היתר, לכך ששמר על זכות השתיקה:

ש. למה בחקירה הראשונה שלך לא ענית לחוקר ושמרת על זכות השתיקה?

ת. אני מתקן אותך - כשהגעתי לתחנה היה תחקיר ראשונה לגבי ת.ז. ופרטים ונתתי אותם.
זה היה לפני כל החיפוש, הנ"ל, וכל הענין עם בדיקות הנשק.

ש. ולאחר מכן?

ת. לאחר מכן חקרו אותי ולא ידעתי מה לעשות, החלטתי שאני נכון לרגע לא מדבר ולא משתף פעולה כי האשימו אותי בדברים שלא קשורים אלי. ושלא הייתי קשור אליהם בכלל

ש. מה קרה לאחר החקירה?

ת. אחרי החקירה אמרו לנו שהתיק יועבר ליחידה בלוד ושנחנו עצורים וזהו

ש. מה קרה בבוקר?

ת. הגיע עו"ד שאמר שהחקירה מפה עוברת ליחידה אחרת בלוד.

ש. שאלת ב.ה.- איזה עו"ד?

ת. העו"ד שלי, רונן. אמר שהתיק מועבר ליחידה בלוד ושנחנו מעוכבים.

ש. ומה קרה אז, מה קרה אחרי זה, מה אמר לך רונן ומה הגבת חזרה?

ת. רונן אמר לי שיחקרו אותי, שאני אגיד את האמת וזה מה שעשיתי להבא

ש. איפה הפעם הבאה שחקרו אותך?

ת. מחוץ לביהמ"ש בתוך רכב. שם כבר ספרתי את הגרסה שלי, כפי שרון אמר לי לומר את האמת. "

145. רחמים עבר להשיב בחקירה נגדית לשאלות התובע.

בראשית חקירתו, חזר על תשובתו, לפיה שמר על זכות השתיקה כי ראה שמאשימים אותו בתקיפה ואיומים, אז החליט שהוא לא מדבר. בהמשך הוסיף רחמים:

"אתה לא יודע מה עבר עלי באותו לילה, אתה לא יודע באיזה סרט אני הייתי. אני יושב בתא המעצר עם אנשים נרקומנים ואנשים שחורים ואני לא יודע מה אני עושה שם בכלל".

התובע שב לאינטראקציה שהיתה לרחמים עם המתלוננת:

ש. אנה טוענת היא ידעה לזהות אותך כמי שישב על הרכב שלה באיזה חצי גורן עם עוד אנשים והיא אומרת זו חבורה, איימו עליה ודרשו את הפלאפון ודרשו שימחקו את התמונות?

ת. הראו לה עוד אנשים חוץ מאיתנו? זה לא היה.

ש. אם אמרת אמת, בחקירה שלך אמרת אני לא דברתי עם המתלוננת. נכון ?

ת. חוץ מה "מי את" שנאמר בתגובה לשאלה שלה.

...

ש. אני שב ואומר לך שכתוב בהודעה - לא דיברתי איתה בכלל. זה טעות?

ת. רק את ה"מי את" אמרתי.

ש. כשאתה אומר מיד אחרי זה אתה אומר שדיברת איתה... ?

ת. אמרת לה - רק להחליף את הפרטים של הרכב, וזה הכל

ש. כשאתה דיברת עם המתלוננת, השוטרים היו במקום?

ת. כן

- ש. אבל לא היו צמודים אליך?
- ת. השוטרים היו צמודים אלינו.
- ש. זאת אומרת, שלטענתך כשאתה דיברת איתה שוטרים שמעו אותכם?
- ת. לפי מה שזכור לי כן. מה זה שמעו? ישבתי על הברזל של המדרכה, אמרתי לשוטר שהיה לידה, היתה תאונה תחליפו פרטים זה הכל.
- ש. אתה מבלבל עם זמן אחר, אני שואל על הזמן שבו נשענת על הרכב של המתלוננת. האם היו שוטרים?
- ת. אה, לא היו שוטרים אז.
- ש. אני חוזר לת37 - אתה אומר - הדבר היחידי שאני אמרתי לבחורה שתיתן לשוטרים את הפרטים שהיו לה. איך תסביר את זה?
- ת. זה היה אחרי זה, אחרי שהשוטרים הגיעו, כמו שהסברתי הרגע.
- ש. שמענו ממך שכל האנטרקציה התמצתה ב- מי את, מי אתה....
- ת. קוטע ואומר : ואחרי זה השלמתי ואמרתי משפט נוסף בענין הפרטים.
- ...
- ש. מדוע המתלוננת שכל הויכוח שלה זה שאלכס קם ונתן לה פרטים, אתה חשבת שהיא מסרבת לתת פרטים לשוטרים?
- ת. לא. רציתי שיהיה טוב.
- ש. שאלת ב.ה.- מאיזה בחינה?
- ת. שזה יסתיים."

146. לשאלת התובע השיב רחמים כי לא ראה במקום רכב מסוג קורבט, ולא ראה רכב נוסף מסוג פורד מונדאו בצבע כהה.

בהמשך עדותו מסר רחמים כי המתלוננת היתה במצב "של היסטריה", אולם הדגיש: "בזמן שאני דיברתי איתה היא לא בכתה. לא ראיתי אותה בוכה בכל האירוע, אבל ראיתי אותה היסטרית".

התובע שב ושאל את רחמים לעניין חצי המעגל:

ש. **אנה מדברת על חצי גורן של אנשים שמקיפים אותה שאתה היית חלק מזה והיא אומרת שהיא פנתה אליך ואמרה מי אתה ואמרת לה מי את. שאנה מתארת את האירוע בו היית מעורב, היא אומרת שהיא היתה בוכיה, ואתה היית חלק מקבוצה שדרשה ממנה את הטלפון.**

ת. **אני אדגים את הסיטואציה שהיתה. זה הרכב שפונה למדרכה. אני נשענתי על הרכב על הדלת שליד הנהג. היא עמדה בצד של הנהג (איפה שההגה) - כיצד יכולתי לעמוד בחצי גורן מולה? היא אמרה לי מי אתה. אני אמרתי לה מי את (מסתובב תוך כדי עם הראש על מנת להדגים).**

ש. **המרחק ביניכם הוא מאוד קצר?**

ת. **רכב חוצץ בינינו.**

ש. **איפה היה גיא שחר בזמן הזה?**

ת. **לא יודע.**

ש. **איפה היה אייל לוי?**

ת. **לא זוכר.**

ש. **אתה זוכר איך הפנית את הראש שלך אחורה, אבל אתה לא זוכר איפה החברים שלך היו?**

ת. **לא הסתכלתי. הדבר הראשון שעשיתי זה לשבת לה על הרכב. זה הכי טעות שעשיתי.**

...

ש. **היא מתארת חבורה שהיא סביבה?**

ת. **לא.**

ש. **גם אנה וגם הלני מעידות שכאשר אנה פנתה אליך אתה ישבת על הרכב והחבורה הקיפה אותה. מזה עולה שאתה חנית את הרכב, הגעת והתיישבת על הרכב עם הגב להתרחשות (שואל בתימהון)?**

ת. **לא. אדגים. מראה כיצד נשען על הרכב עם הפנים להתקהלות, כאשר אנה עמדה בצד השני של הרכב.**

ש. כשאנה אומרת שהתשובה שלך אליה היתה בצורה תוקפנית, אתה אומר לא היה ולא נברא. נכון?

ת. כן.

ש. אתה ראית את אייל לוי פונה לאנה ואומר לה למחוק את התמונות בזמן שישבת שם?

ת. לא.

ש. אתה ראית את גיא שחר נצמד לאלון ולוחש לו משהו באוזן?

ת. לא.

ש. ראית חצי מעגל של אנשים סביב אנה?

ת. ממש לא. "

147. בהמשך עדותו של רחמים כי ראה את אבוג'דיד מוציא דבר מהפרארי ומעביר ללוי, וכן שלל כי ראה את אייל מכניס משהו לרכב כלשהו.

148. לאחר העדת כל הנאשמים (זולת קאהן, כאמור) - הודיעה ההגנה כי "אלו עדיו", והצדדים פנו לסכם בכתב.

האקדח - היה או לא היה?

149. אם יתעלם הקורא את כתב האישום מסעיפי העבירות הרבות הנזכרות בו, ויעיין אך בעובדות, ויתרכז רק בהן, אזי על נקלה ילמד כי **רמת** האלימות המיוחסת לנאשמים, או למי מהם - היא נמוכה מאוד, והוא הדין ביחס ל**כמות** האלימות. **הן האיכות והן הכמות - דלות המה**, ועל כך עוד ארחיב בהמשך.

מצאתי לציין את הדברים, שכן העניין היחידי (לפחות זה הגלוי לעין) המיוחד תיק זה מ"סתם" עוד תיק של התביעה המשטרית^[3], שהיא הגוף המתאים להגשת כתבי אישום המדברים באלימות מן הרף התחתון כמוזכר בכתב האישום, הוא **האקדח** הנזכר בכתב האישום, לכאורה אותו אקדח שהעביר אבוג'דיד לגיא לוי, על מנת לסלקו מן המקום, עוד בטרם תגיע המשטרה לזירה, כך על פי המאשימה.

הנה כי כן - בוודאי לא תוכל להיות מחלוקת על כך ששמעות עליונה ועיקרית יש לשאלה, כלום היה או לא היה אקדח באירוע?

150. טרם אצלול לעומקה של הסוגיה, מן הראוי לחדד, ולהעמיד דברים על דיוקם: במקרה דנא, לא מדויק לשאול אם היה או לא היה "אקדח" בזירה, שכן אפילו אליבא דהמאשימה בכתב האישום שיצא תחת ידה, אין המדובר ב"אקדח" אלא בחפץ "הנחזה כאקדח".

אין זה חזון נפרץ שהתביעה מאשימה מאן-דהוא **בהחזקה או העלמה** של "חפץ הנחזה כאקדח", ולמיטב ידיעתי - והתביעה לא הראתה אחרת בסיכומיה, חרף מחאות ההגנה בעניין זה - אין לכך תקדים[4]. לשיטת ההגנה, תקדים זה אינו אלא חלק ממגמתה של התביעה "לנפח" את כתב האישום דנא, מטעמיה שלה. אשאר ענין זה בצריך עיון, ואתייחס לשאלת ה - "היה או לא היה?", כאילו מדובר באקדח לכל דבר ועניין.

עדוּתו של מ"ש - כקליפת השום

151. **הטענה לפיה העביר אבוג'דיד ללוי אקדח בכדי למלטו או לסלקו מהזירה טרם הגעת המשטרה אליה, נשענת, כל כולה, על עד אחד ויחיד, הלוא הוא מ"ש.**

התביעה הצביעה על כך, שאותו מ"ש, עד חד-עין, שאין מחלוקת כי אכן הבחין בפרטים רבים ונקודתיים בזירת האירוע, ראה - לשיטתו - אקדח שנמסר והועבר כאמור מיד ליד.

ואמנם, מחד גיסא אכן מדובר ללא ספק באדם שמשגיח בפרטי-פרטים, אף מוסר אותם לאחר מכן, אולם - מאידך גיסא, עד מהרה התברר כי אותו עד, חד-עין או לא חד-עין, הוא עד שבלתי אפשרי, או למצער - קשה מאוד מאוד, לתת אמון בדבריו, והכל כמוסבר להלן.

152. **ראשית**, מהרגע הראשון בו "נכנס" מ"ש לעלילה, הוא אינו מקפיד לומר אמת. כבר כשהפציע בזירת דיזינגוף-פרישמן, הוא הציג עצמו בבית הקפה כ"עיתונאי". מ"ש עשה כן, מן הסתם, על מנת לזכות באמונם של הנמצאים במקום, מתוך הבנה או אמונה כי לא הרי אזרח "סתם" כהרי עיתונאי. האחרון הוא בוודאי בר-סמכא בעיני הבריות, מבין דבר או שניים בהתרחשויות ציבוריות; שאם לא כן, מדוע הציג עצמו מ"ש כעיתונאי?

153. בחקירתו בבית המשפט הבהיר מ"ש, באותם רגעים נדירים בהם הקפיד לומר אמת, כי **אין הוא עיתונאי**. הנה כי כן, מ"ש נכנס - מהרגע הראשון - ברגל שמאל, אל הבמה עליה נבחנת מהימנותו.

154. **שנית**, מ"ש הפך חיש מהר - באולם בית המשפט - לעד עוין, חרף מספר הזדמנויות שניתנו לו על ידי בית המשפט לחזור לדרך הישר, ולעדוּת בהתאם. יובהר מיד, שעצם העובדה שפלוני הופך לעד עוין בבית המשפט - אין בה כדי להפוך אותו לשקרן מועד, או לכזה שאין לתת אמון בדבריו, ובמיוחד אמורים הדברים כמובן ביחס להודעותיו במשטרה. ודוק, הרי יכול פלוני לומר אמת לאמיתה במשטרה, לקבל

"רגליים קרות" על דוכן העדים, למשל - מחמת פחד (כפי שאכן ארע כאן, על פני הדברים), כאשר הוא עומד מול נאשמים שהם מטילי אימה לגבי דידו, ואזי לסטות מן האמת שמסר במשטרה. הדברים הרי ברורים וידועים.

אבל, **יש עד עוין, ויש עד עוין**. יש מי שניכר בו חששו על הדוכן והוא שמרחיקו מדבר אמת, ובית המשפט נאלץ לקבוע כי הוא עד עוין, ויש מי שמתנהל באורח דרמטי, גרוטסקי ממש, עד שהתנהגותו משליכה על כל מילה היוצאת מפיו, בין אם במילים שנמסרו בזמן אמיתי בסמוך לאירוע, ובין אם המדובר במילים שנמסרות מעל דוכן העדים.

העד מ"ש תקף ללא הרף את המשטרה, על ש"חטפה" אותו מביתו, ועשתה לו עוול כבד במהלך החקירה, ענין שעליו חזר באופן כמעט אובססיבי, בשני המועדים בהם מסר עדות בפני בית המשפט (נוכח התנהלותו של מ"ש בפעם הראשונה בה העיד, נקטעה עדותו, ונקבע מועד נוסף להמשכה).

העד מ"ש לא פסק מ"לעשות הצגות" על דוכן העדים (לא לחינם העיד על עצמו בישיבת יום 12.11.13 כי הוא ברנש "דרמטי"), אם בהתגוללות על המשטרה וחוקריה, שמן הסתם ניסו להציל אינפורמציה אמיתית מפיו, ואם בכדי להראות ו"להוכיח" לנאשמים כי אין הוא פועל נגדם.

דוגמה מובהקת להתנהלותו הדרמטית, המוקצנת והמוחצנת של מ"ש, ניתנה לעין כל בבית המשפט, עת פנה הלה אל בית המשפט, מיד לאחר שהוכרזה הפסקה, כאשר הוא ניגש אל המדוכה וכאילו לחש באוזני בית המשפט כי "הוא מיוחד" (ענין שמיד הובא על ידי בית המשפט לידיעת הצדדים באולם).

155. **שלישית:** את מסקנתי לפיה לא ניתן להישען, ולו בזירות מופלגת, על עדותו של מ"ש, אינני משתית אך ורק על התנהגותו התיאטרלית, אפילו הפאתטית (נוכח התנהלותו אל מול הנאשמים), או על קושי לומר אמת; העדות של מ"ש בבית המשפט היתה אך מעין "המשך" להתנהלותו בזירת האירוע, והצגת-היחיד בה חזו הכל באולם בית המשפט, לא היתה אלא מעין חזרה, או הדגמה, או אישוש - לדרך בה נהג גם בזירה.

במה דברים אמורים? לא זו בלבד שמ"ש הציג עצמו, במצג שווא, בפני הנמצאים בזירה, כעיתונאי, מטעמים עליהם עמדתי כבר לעיל, אלא שעל פי המלצת אריאלי, מבית הקפה, שם התחוללה חלק מהדרמה, מ"ש נהג שם באופן היסטרי, לא פחות.

אני מאמין ומקבל את עדותה של הגב' אריאלי, לפיה אותו ה"עיתונאי" היה היסטרי וב"סטריס מטרופ". אין פלא שמ"ש התנהג והתנהל באופן זה, כאשר ניתן להתרשם כי בהודעתו הראשונה למשטרה, מסר כי לא פחות מכשלושים אנשים (!), שנראו עבריינים, התייצבו לקריאת הנאשמים קאהן ואבוג'דיד. למותר לציין, כי חוץ ממ"ש, איש לא מנה שלושים בריונים מטעם אנשי הפרארי; לכל היותר, נמנו שם קצת למעלה מתריסר (וגם זה

מספר לא קטן, אם נזכור שלמקום הגיעו רק שתיים - שלוש מכוניות מטעם חיל הפרשים שהוזעק (למקום). מ"ש, מהרגע הראשון בזירה, לא רק ראה צל הרים - כהרים, אלא שראה כשלושים "צללים" כאלה, עניין שמן הסתם הגביר את חרדתו, התנהלותו ובהמשך גם - את הודעותיו.

הנה כי כן, לא זו בלבד שמ"ש אינו מקפיד על האמת כבר עם כניסתו למקום האירוע, בלי שיש כל סיבה או טעם לעשות כן, אלא שהוא גם התנהג באופן היסטרי, בזמן אמת, כך לדבריה של עדת תביעה מהימנה בהחלט, הגב' אריאלי. על אופן התנהגותו ההיסטרית של מ"ש, ניתן היה להתרשם, באופן ישיר, באולם בית המשפט, כמצוטט וכמוסבר לעיל.

156. **רביעית - וכאן העיקר:** סיבה נוספת, **אובייקטיבית לגמרי**, לכך שאין מקום לקבוע כי היה אקדח בזירה, נעוצה בכך שבאירוע נכחו עשרות אנשים (חלק גדול מהם - קהל סקרנים), רבים מהם נחקרו ומסרו עדות, חלקם - אם לא רובם - היו ממוקמים קרוב יותר ממ"ש לזירה בה לכאורה נמסר האקדח מיד ליד (מ"ש בילה את רוב זמנו **בתוך** בית הקפה ובניסיון למלט את החרדים מצפורניהם של דורשי רעתם) - ואף לא אחד מן העדים הרבים, כולם, מן הראשון ועד האחרון, כולם מהימנים יותר ממ"ש, לא ראו אקדח בזירה, אפילו לא "חפץ הנחזה להיות אקדח". הכיצד? במאמר מוסגר: היתה עדה אחת, שהפליגה בדמיונה, ומסרה (גם היא - לבדה), כי אחד מאנשי ה"תגבורת" עמד באמצע הרחוב, החזיק "חפץ ארוך בצורה מאיימת ומבריק... משחק בחפץ באמצע הרחוב..." (העדה דקאלו-דור). פשיטא שלא מדובר באקדח, לא רק מפאת האורך, אלא שאין כל הגיון במשחק באמצע הרחוב בחפץ שלכאורה מנסים להעלים. למיטב הידיעה גם התביעה לא השליכה יהבה על עדות זו, בהקשר זה.

אין זאת אלא, שבהחלט ייתכן כי ה"עיתונאי" מ"ש, שאכן קלט לא מעט פרטים בעיניו, חלקם בהחלט נכונים ומאומתים, מצא - ככל הנראה מטעמי "גבורה" ודרמה - להעצים ולהגביר את שאירע, ואת שראה, ומכאן המצאת האקדח.

157. **חמישית.** לא זו אף זאת: אל המסקנה כי מ"ש העצים את שהתרחש הגעתי לא רק בשל מאפייניו של העד, והתנהגותו במקום האירוע ובבית המשפט גם יחד, אלא גם מהטעם הפשוט **שבפנייתו המקורית והראשונית אל המשטרה, אל מוקד 100, הוא לא מסר על אקדח.**

ראשית, עיון מדוקדק בהודעתו השלישית במשטרה (ת/12), מלמד כי הלה אכן התקשר למשטרה, כך גם טוענת התביעה, ואולם - מבין שלל ההודעות שנמסרו למשטרה ואשר הוצגו כראיה - אין ולו אחת המזכירה אקדח. ולמען הסר ספק: באף לא אחד מן המתקשרים למשטרה ניתן לחשוש כי הוא ניחן באנדרסטיימנט בריטי מאופק. אדרבא, לא לחינם הפנתה התביעה אל הדיווחים הללו, מתוכם ניתן היה ללמוד על אווירת הפחד ששררה במקום, לאחר הגעת ה"תגבורת" שמה.

אבל, אפילו נניח כי הודעתו של מ"ש במשטרה לא הוקלטה או אפילו לא הובאה למשפט, הרי שמדברי מ"ש בת/12 עולה, כי בעת שהתקשר למשטרה עוד לא הבחין באקדח, ורק משום כך - לא נמסר הדבר למוקד 100.

ברם, גם טענה זו, שלצורך הענין שמתי אנוכי בפיו של מ"ש, לא יכולה לעמוד. אותו עיון מעמיק בת/12 מלמד, כי מ"ש מספר על כי התקשר למשטרה **לאחר** שדאג להחביא את הלאופרים, ורק לאחר מכן "התחיל כל הבלאגן", לדבריו, ועל כן, כאמור, רק אז יכול היה להבחין באקדח. אולם, יודעים אנו היום, כי הלאופרים, לפי עדותם ועדות אחרים, רצו אל בית הקפה רק נוכח הגעת ה"תגבורת" לזירה, ולמול הפחד שהשתרר במקום נוכח הגעתה; אותה תגבורת הגיעה לכאורה - לפחות לטעם התביעה - כדי להעלים את האקדח ואת התמונות שצולמו במקום. רוצה לומר: כאשר הלאופרים הוחבאו, היה כבר האקדח אמור להחליף ידיים ולהעלם, על פי תיזת המאשימה. איש לא חיכה בחוץ למ"ש, כדי שיחביא קודם כל את החרדים, תרתי משמע, ורק אז - יתפנה ויוכל להבחין (לבדו) בהעברת האקדח ובסילוקו...

הכרונולוגיה שמוסר מ"ש בהודעתו - פשוט אינה סבירה.

158. סיפור האקדח נולד, איפוא, בהודעתו הראשונה של מ"ש למשטרה (אך לא בדיווח למוקד 100, קודם לכן), כאשר באותה הזדמנות גם לא מסר כי לאבוג'דיד (או תיאור המתייחס לאיש הנמוך ליד קאהן) היה כל קשר עם האקדח; קשר זה נמצא, נולד, רק בהודעתו השניה של מ"ש במשטרה, קרי - בפעם השלישית בה מסר גרסה. ההגנה תמחה מאוד, לשון המעטה, על אופן התפתחותה של גרסתו של מ"ש במשטרה, על החיבור שכאילו נרקם אט-אט, עקב בצד אגודל, בין האקדח לבין אבוג'דיד.

159. **ששית.** לא רק האקדח "הומצא", לטעמי, אלא גם מ"פ (מפקד פלוגה) עלום, עליו סיפר מ"ש, כמי שגם הוא ראה בעיניו את אותו אקדח, כך סיפר מ"ש רק במסגרת עדותו בבית המשפט. זו נקודה חשובה: הנה, מ"ש מוסר - באיחור ניכר - זהות של אדם נוסף, שראה לכאורה את האקדח. למה לא מסר מ"ש כי גם המ"פ העלום ראה את האקדח, כבר באחת מההזדמנויות הרבות שהיו לו לעשות כן, באדיבות חוקריו העיקשים?

שוליו של כתב האישום מלמדים כי המשטרה לא חסכה בעמל ובעדים (29 במספר, כאשר אף נרשם בכתב האישום כי רשימת עדי התביעה אינה סופית), אולם לאותו מ"פ - לא היה כל זכר. הנה כי כן, לא רק אקדח ראה אך ורק מ"ש, אלא גם מ"פ (דמות מעוררת אמון לא פחות מעיתונאי) - ספק אם היה בזירה.

160. **שביעית:** ראייה נוספת, אובייקטיבית ופורנזית, הלוא היא בדיקת פרופרינט אשר נערכה לאייל לוי, בסמוך לאירוע, אותו נאשם אשר לכאורה נמסר האקדח לידי, העלתה תוצאה לפיה לנאשם לא היה כל מגע עם גוף מתכתי (לענייננו - אקדח).

161. **שמינית:** ועל כל אלה נזכור עוד, כי מ"ש עצמו הודה בחקירתו בבית המשפט, כי שיקר לא אחת (וגם לא שתיים), אם בבית המשפט ואם במשטרה. הגם שהדברים נאמרו אגב עדות עוינת, הרי שבכל זאת גם להם יש משקל, וכאמור - יש עדים עוינים המשתדלים לשקר כמה שפחות, ויש עדים עוינים כדוגמת מ"ש, שלנוכח ה"זיגזוג" שלהם אל מול האמת, קשה לדעת ולקבוע מתי אמת בוקעת מפיו, ומתי לא.

ספק בעיני אם מ"ש עצמו עוד יכול - בינו לבין עצמו - לומר מה היא האמת, ביחס לשלל גרסאותיו והודעותיו. נוכח ההתפתלות של מ"ש סביב האמת, תיאור התנהגותו בזירה, שקריו שלו בזירה, במשטרה, בבית המשפט, ואולי גם הסבריו החוזרים והנשנים כי "סיפק את הסחורה" לחוקרים במשטרה, על מנת לרצותם, ובכלל - נוכח כל התנהלותו, כמתואר כאן - אין בידי לקבוע איזו גרסה מגרסאותיו ניתן או אפשר בכלל להעדיף. כך למשל, עיתים נדמה היה שהנה הוא אומר קמפוצ' של אמת בבית המשפט, אך מיד סב על עקביו, וחוזר חלילה.

162. **תשיעית**, ולמעלה מן הצורך: אפילו הייתי קובע כי יש לתת אמון מלא ומושלם בהודעותיו של מ"ש במשטרה, לרבות ביחס לאקדח ולקיומו, הרי שמרגע שהפך לעד עוין, יש צורך בחיזוק לדברים אלו. הראיתי לעיל, כי ביחס לקיומו של אקדח בזירה - אין שום חיזוק. כלום.

הנה כי כן, סוף דבר, שמכל בחינה שהיא, בין אם מבחינה סובייקטיבית (התרשמות מהעד, גם של בית המשפט לאחר מעשה, וגם של עדים במקום בזמן מעשה), ואם מבחינה אובייקטיבית (היחיד שראה אקדח מבין עדים רבים וטובים ממנו, אשר גם היו "ממוקמים" טוב ממנו), ושני אלה לצד ממצא פורנזי - אין לי אלא לקבוע מסקנה חד משמעית, לפיה לא ניתן, בשום פנים ואופן, לקבוע כי היה אקדח, או אפילו "דמוי אקדח", בזירה. קל וחומר, שלא ניתן לקבוע קביעה כזו, בגדרי המשפט הפלילי, ברמת השכנוע הנדרשת, נוכח כל התמיהות, השאלות וההסתייגויות העולות מן העד עצמו ומן המעגלים סביבו, אשר נדונו לעיל.

מחדל חקירה: מי הוא אותו עמית שלידי נמסרו חפצים (ואולי אקדח?) על ידי אבוג'דיד ו/או לוי, ולאן נעלמה הקורבט?

163. על פי כתב האישום, אבוג'דיד מסר חפץ הנחזה להיות אקדח, ועוד חפצים נוספים, לידי של הנאשם 4, לוי, וזה האחרון השליכם לתוך מכונית קורבט שהגיעה למקום, ונעלמה ממנו מיד.

אין מחלוקת כי אבוג'דיד העיד, כבר בחקירתו במשטרה, כי מסר גם מסר חפצים מתוך הפרארי לידי אחד, עמית, שעל פי טענת המדינה הגיע למקום האירוע במכונית מסוג קורבט, לא פחות.

מדהימה, בלתי נתפשת, לא פחות מכך, היא העובדה, שחרף מסירת פרטיו של אותו עמית (לרבות מספר טלפון נייד) על ידי אבוג'דיד לחוקריו, כאשר ברקע טענה לסילוק אקדח מן הזירה על ידי מאן דהוא, לא התקשר איש במשטרת ישראל לאותו עמית. גם הסבר למחדל רבתי זה - לא נשמע, ולו בדיעבד.

164. וגם זאת: כמה קורבטים לבנים "מסתובבים" בכבישי הארץ? הרי מדובר בידעה שיפוטית ממש, כי עסקינן ברכב יוקרה יוצא דופן, בדיוק כמו רעהו, הפרארי של קאהן; איש במשטרת ישראל לא יכול היה להניח ידיו על הקורבט ובעליו?

מה לי ומי לי כל שאלותיה של התביעה, טרונותיה הקשה כלפי הנאשמים ה"עיוורים", שאף לא אחד מהם "לא ראה", לטענתו, את הקורבט שהגיעה לזירה (איני מאמין להם בענין זה); והמשטרה? החוקרים? הם כן "ראו" את הקורבט? כן מצאוה? את בעליה או מחזיקיה? נשגב הדבר מבינתי: בתיק בו הושקעו כל כך הרבה מאמצים, על פני הדברים, אין איש יכול למצוא את הקורבט?

165. על טענתה של התביעה כאילו אי הבאת עמית או אחרים על ידי ההגנה משחקת לרעת האחרונה - לא אכזר מילים. מדובר בהיפוך התפקידים של חוקר ונחקר, מאשים ונאשם. פשיטא בעיני, במיוחד (אך לא רק) שכאשר חשוד מוסר בחקירתו - על מגש של כסף, ממש - שם ומספר טלפון של פלוני, הרלוונטי מאד לחקירה, שעל המשטרה להשיגו, לחוקרו.

המדינה לקתה כאן בשניים: גם באי-ביצוע המוטל על המשטרה, ביחס לחקירת עמית ולמצאת הקורבט, וגם בכך שהתביעה הפנתה אצבע מאשימה בענין זה כלפי ההגנה דווקא, בגין הבאת אותו עד לעדות. תיטול נא המאשימה קורה מבין עיניה. אדרבא: לא רק שהבאת עדים, ככלל, היא על המאשימה, מטעם של "פערי הכוחות המובנים בין המדינה לנאשם" (ראו למשל את ע"פ 6522/10 **רחל זהבי נקר נ' מדינת ישראל**, פסקה 18, פורסם ביום 2.5.2013), אלא שעוד קודם לכן - חובה על הגוף החוקר לחתור ולמצוא ראיות לא להרשעת החשוד, אלא לשם חשיפת האמת, אף אם זו תוביל לזיכוי של החשוד, רחמנא ליצלן (ראו ע"פ 2697/14 **ניסים דוד חדאד נ' מדינת ישראל**, סעיף 89 להחלטתו כבוד השופט ג'ובראן; פורסם ביום 6.9.2016).

166. **סוף דבר איפוא, שהאקדח שהופיע במערכה הראשונה (בכתב האישום) - לא יופיע עוד, לא במערכה השניה, בוודאי שלא יורה במערכה השלישית, מן הטעם הפשוט שלא ניתן לקבוע, בוודאי לא ברמה הנדרשת במשפט הפלילי - רחוק, רחוק מאד מכך - כי בכלל היה, הוא, או חפץ הדומה או מתחזה לו.**

אמור מעתה: כאשר נשלף האקדח והוצא מן התפאורה הדרמטית שלפנינו, כאילו ניטל העוקץ מן התיק, והרי הוא לכאורה עוד תיק של בריונות לשמה, וגם היא - איננה נמנית על הרף הגבוה או החמור של עבירות כגון דא; ואם לא די בכך, הרי שעיקר האלימות בתיק (דחיפה או לפיתה בצוואר, ושפיכת סודה על מלצרית מלאת עזוז), בוצעה לכאורה על ידי מי שההליכים נגדו בכלל הותלו.

כתב האישום: לא מקשה אחת, אלא פרק א' לחוד, ופרק ב' לחוד

167. כתב האישום המתוקן מייחס עבירות רבות לנאשמים, החל מקשירת קשר לבצע פשע (תקיפה בנסיבות מחמירות, סחיטה בכוח, סחיטה באיומים), עבור בקשירת קשר לביצוע עוון (איומים, שיבוש מהלכי משפט), המשך בתקיפה בנסיבות מחמירות, ואף סחיטה בכוח, ועוד סחיטה באיומים, וגם איומים, וכלה בשיבוש מהלכי משפט ונסיון לשבש מהלכי משפט, כאשר כל האחרונות - בצוותא חדא.

רשימת העבירות המיוחסות לנאשמים היא רשימה מכובדת ביותר, שכל המעיין בה מגרד בפדחתו, מתחבט בינו לבין עצמו, כמה שנים יבלו המורשעים בעבירות אלו מאחורי סורג ובריח.

ברם, לאחר שמיעת הראיות, ניכר פער ממשי בין הממצאים העובדתיים לבין הרשימה המרשימה של העבירות שיוחסו להם. ודוק, לאחר ששקעו ענני אבק הקרב - תוצאת המלחמה בין הצדדים - נחשפו לעין העובדות הבסיסיות הבאות:

א. אף לא אחד מן המתלוננים או מן העדים הוכה מכות של ממש, או אפילו מכות של לא-ממש, זולת דחיפה קלה אי פה ואולי אי שם, ושפיכת תוכן בקבוק סודה על מלצרים, ואף זאת - בתגובה (לא ראוייה ואף פלילית לכאורה) על דברים שאמרה. גם גידופים, אפילו בעלי ניחוח גזעני ("צפרוקאים") - אינם מצדיקים תקיפה. בין כך ובין כך, אותה אלימות פיזית, האלימות ה"חמורה" ביותר - אינה אלא אלימות שיוחסה לנאשם 1, קאהן, שבעניינו הוטלה בכלל התיק, ועל כן הכרעת דין זו אינה מתייחסת אליו.

ב. כתב האישום מספר על קשירת קשר של חבורת בני בליעל, ביניהם גם "בעלי חזות מאיימת", שבאו לוודא מחיקת סרטונים ונטילת פלאפונים מבעליהם; והנה, אין חולק, כי אף לא פלאפון אחד - לא נלקח ממי מהמתלוננים או העדים הרבים לאירוע. החבורה גם לא הצליחה, בזירה, עת אכן הפילה אימתה על הנוכחים, לגרום לאיש למחוק תמונות מן האירוע.

ג. כך לדוגמא, כל כך אלימה וחסרת רסן היתה חבורת הבריונים, אולם בכל זאת - היא לא צלחה במשימתה "לחדור מבעד לחומה הבצורה של שורת הכיסאות והשולחנות שהוצבה בבית הקפה", כלשונו המדויקת של בא כוח הנאשם 2 בסיכומיו, עת ניסה מי מהבריונים להגיע ולהניח את ידו על הפלאפון של החרדי לאופר, אשר הוחבא בירכתי בית הקפה.

ד. חרף כל הקשרים שקשרו הקושרים, הן לביצוע פשע והן לביצוע עוונות, וחרף התקיפות והסחיטות, האיומים והשיבושים - לא עזב אף לא אחד מן הנאשמים את זירת האירוע, הגם שאין מחלוקת שלכל היה נהיר וברור כי המשטרה, גם אם מתמהמהת (כך נטען בפירוש על ידי המתקשרים לתחנת המשטרה) - בוא תבוא, והיא אכן באה, בסופו של דבר.

168. מאידך גיסא, אין לכחד, וראיות לכך - יש למכביר, עד כדי קונצנזוס של ממש בין כל עדי התביעה, כי בזירת האירוע השתררה אווירה של פחד, ואולם זאת - רק **לאחר** הגעת ה"תגבורת" לטובת הסיוע לקאהן ואבוג'דיד, המוקפים, נתונים לחצי הביקורת והבזקי הפלאשים של הקהל, שצייד במתלוננים.

כיצד אפוא ניתן ליישב בין הדברים? בין כתב האישום החמור, לבין הממצאים לאחר שמיעת הראיות, שרחוקים מלהיות מן החמורים?

169. לאחר שמיעת הראיות, על העדים הרבים, וקריאת מאות עמודי סיכומים, הגעתי לכלל מסקנה כי את האירוע יש לחלק לשני פרקים שונים, זה של התאונה, עוד לפני הגעת ה"חברים של אלכס (קאהן)" לשטח, וזה שלאחר הגעת ה"תגבורת" לזירה; בהתאמה, גם אל הנאשמים אין להתייחס כמקשה אחת, ואת עניינו של כל איש יש לבחון בנפרד.

התביעה ביקשה בסיכומיה כי בית המשפט לא יניח כל נאשם ונאשם, בנפרד, מתחת לעדשת המיקרוסקופ, אלא שתיבחן פעולת כלל הנאשמים כמכלול, כמקשה אחת. אני מקבל את בקשתה של המדינה, אולם באופן חלקי: ראשית אבחן איש-איש ומעשיו, ולאחר מכן אתייחס, בקצרה, גם לשאלת המכלול.

הנאשם 2 - אבוג'דיד

170. אין מחלוקת כי אבוג'דיד ישב ברכב הפרארי, ליד הנהג - קאהן, בעת קרות התאונה בין הפרארי לבין היונדאי, בו היו שני הצעירים המתלוננים.

עוד אין חולק, כי מדובר בתאונת דרכים "קלה", תאונת פגוש, כאשר לא נגרם שום נזק גופני למי מהמשתמשים ברכבים.

על הכל מוסכם גם, אפוא, כי לא היתה כל חובה על מי מהצדדים לתאונה להישאר במקום, בהינתן כמובן שהצדדים מחליפים פרטים ביניהם (ראו סעיף 145 לתקנות התעבורה).

171. נוכח כל אלה, כאשר אבוג'דיד כלל לא נהג ברכב, הרי שלא קמה לו שום חובה כלפי שום אדם, ויכול היה לצאת מן הפרארי, ולעלות על קו 5, הנוהג ברחוב דיזינגוף, מימים ימימה, ולהיעלם אל עבר השקיעה, כלעומת שבא.

מן הראיות עולה, כי הפרארי, שהוא ככל הנראה ה"אשם" בתאונה, נוכח ביצוע פניית פרסה באמצע רחוב דיזינגוף (!), ענין שהוא בוודאי אסור בתכלית, גם לרכב מסוג פרארי, עצר (לא נמלט חלילה), ואז החל דין ודברים בין הנהג קאהן, וחברו אבוג'דיד, לבין הנוהגים ביונדאי, המתלוננים, אלון כפיר ובת זוגו דאז אנה מלמן.

עד כאן - הכל כרגיל, ענין של יום ביומו. שום דבר לכתוב עליו הביתה....

אדרבא, היה גם עד תביעה, החרדי לאופר, שראה כי דווקא מי שבתחילה התרגז ואיבד את שלוות רוחו היה הנהג כפיר, הצעיר מן היונדאי, מן הסתם נוכח העובדה שלא נמסרו לו פרטי הרכב הפוגע. זה המקום לדייק ולדקדק: מן הראיות עולה, כי אי-מסירת הפרטים על ידי הפרארי, לא היתה חלק ממעשה זדוני, או מכוון, ובניגוד לעמדת התביעה - ספק רב מאוד, אם ניסה מישהו מאנשי הפרארי להימלט מן המקום.

172. הוכח, באותו עניין, כי אבוג'דיד נתן בידם של הצעירים את מספר הפלאפון שלו, אף ווידא "קליטתו" בכך שגם התקשר באותו מעמד אל מספר הפלאפון של מלמן (שמן הסתם נתנה לו את מספרה שלה לשם כך), וגם מסר לה שהוא עובד או בעלים של מסעדת "מון" (זאת מלבד, כמובן, מספר הרישוי הגלוי של הפרארי, מה עוד שמדובר בפרארי, לא אחד מני אלפים רבים בארץ). רוצה לומר, שבהתאם לגישת ההגנה - **הנתמכת בעדותו של המתלונן כפיר** - בידיו של קאהן פשוט לא היו הפרטים הצריכים למסירה (בקשר לביטוח), ועל כן, כידוע, גם צרפתי (כקאהן) לא יכול למסור לאחר יותר ממה שיש לו, ורק מהטעם הזה לא בוצעה החלפת פרטים מלאה. דומני, כי אפילו התביעה אינה טוענת, לפחות לא ברצינות, כי קאהן ביקש להימנע ממסירת פרטים, על מנת להתחמק מההשלכה הכספית או התעבורתית של תוצאת התיק. למעשה, התביעה אינה מציעה שום הסבר על מה ולמה **סירב** קאהן למסור פרטים, ולא בכדי. אולם, בסופו של יום, גם קאהן, וגם אבוג'דיד, שניהם - לא נעלמו מן המקום, גם שעה שידוע ידעו כי המשטרה בדרך למקום, והם נותרו שם, בדגש על קאהן, הנהג, ולא נמלטו מן המקום.

אדרבא: דווקא לשיטת המדינה, שלדעתה היה לקאהן חפץ דמוי אקדח ועוד חפצים שניסה להעלים, הרי שהיתה לו כל המוטיבציה שבעולם לתת פרטים למתלוננים, ומיד להסתלק מן המקום. הרי רק אי-מתן הפרטים הוא שגרם לעיכוב הפרארי במקום האירוע. רוצה לומר, וכך לקבוע: לקאהן לא היו פרטים לתת למתלוננים (או שלא ידע לתתם, מפאת "צרפתיותו"), ורק משום כך לא מסרם.

אני קובע אפוא, כי - בניגוד לעמדת התביעה - לא היה כל ניסיון להימנע ממסירת פרטים.

עוד אני קובע, על בסיס עדותם של אבוג'דיד, ושל לאופר ואשתו, כי לא קאהן ולא אבוג'דיד (שממילא אין על האחרון כל חובה להישאר במקום) - לא ניסו להימלט מן המקום תוך כניסה לפרארי, אלא שהזזת רכב היוקרה נעשתה משום חסימת נתיב דיזינגוף לאוטובוס שעבר במקום; כך במפורש העידו עדי התביעה. העובדה שקאהן לחץ על דוושת הגז בצורה הפגנתית, כפי שמסרו כפיר ואחרים, מתיישבת יותר עם כך שביקש להביע מחאה או תסכול על כך שכפיר עומד וחוסם את הרכב, והרבה פחות על כך שהפרארי ביקש לברוח מן המקום, הגם שברי שהשניים אמרו כי רצו לעזוב; וכי מי רוצה להישאר בזירת תאונת-פגוש, לאורך זמן, מה עוד שאט-אט נקבץ קהל לא סימפטי מסביב? ברם, אין לי ספק - על בסיס עדויות של עדי התביעה - כי לו רצה ה"בריון" האלים קאהן, ועימו אבוג'דיד, לעזוב את המקום, היה פשוט מתחיל בנסיעה, ואכן עוזב את המקום, מה שלא אירע.

173. אז מה אירע שם, באמת, בדיזינגוף-פרישמ? לגבי ידי, התשובה פשוטה מאד, בהירה מאד, ואביאנה מפי לא אחר מאשר המתלונן עצמו. אלון כפיר, המתלונן, נשאל - ברחל בתך הקטנה - בבית המשפט, אם הוא מכיר את המקרה של לי זיתוני ז"ל, והוא ענה כדלקמן:

"בגלל זה כל הסיפור. ברגע שהיו איתי שני דוברי צרפתית עם פרארי חשבתי שזה שני תיירים צרפתים כמו ההם מפרשת לי זיתוני. זה אומר שהם פוגעים ובורחים".

המוקד המשטרה, אליו התקשר המתלונן כפיר, הנחה אותו - נוכח תאונה ללא נפגעים - להחליף פרטים ו"להתפזר"; תגובתו של המתלונן אלון כפיר למוקד 100 מציירת את שאירע באמת:

"אז זהו שהוא לא מביא לי את הפרטים והבן אדם דרס אותי והלך".

אלא, שאיש לא דרס את אלון כפיר, אפילו לא ניסה; ויותר מכך - איש גם לא "הלך" לשום מקום, אלא שאבוג'דיד וקאהן נותרו שם, בזירה.

יתר על כן: המתלוננת השניה, מלמן, מסרה בעדותה בבית המשפט, כי הפרארי, הנהוגה בידי קאהן, **יכול היה להימלט מן המקום, על נקלה, אך לא עשה כן.**

174. בתוך עמנו אנו חיים, גם התובעים, גם ההגנה, אפילו בית המשפט, וכך גם כל העדים (או כמעט כולם), וקל מאוד לשער ולתאר - על בסיס הראיות ובפרט נוכח דבריו הכנים של המתלונן כפיר עצמו - מה היתה עמדת הציבור שהתקהל במקום, אל נוכח שני "צרפתים" בפרארי, אשר מכוניתם ביצעה סיבוב פרסה בלתי חוקי בעליל, והם עוררו תחושת דז'ה-וו ביחס לשני "צרפתים" אחרים, שדרסו למוות את לי זיתוני המנוחה.

התמונה ברורה: הכל קצפו על אותם שני "אוליגרכים" צרפתים, והקהל הלוקאל-פטריוטי עמד לצד המתלוננים המקומיים, הצעירים, אלה "משלנו", שנהגו, כמונו, ביונדאי, ולא בפרארי עבריינית ומעוררת אנטיגוניזם, מתריסה ומנקרת עיניים.

הרחוב הישראלי, התל אביבי, למוד ה"צרפתים" העשירים (פרארי), המרשים לעצמם לנהוג ברחובות הכרך באופן שלא היו מרשים לעצמם לנהוג בשדרות השאנז אליזה - לא נותר חייב.

המלצרות, ועדים נוספים, העידו כיצד נוכח ה"הבנה" וה"ידיעה" כי ה"צרפוקאים" (כך בלשון חלק מן העדים עצמם, כמוכן) "מסרבים" לתת פרטים לצעירים הישראלים הנחמדים - מיהרו "לעזרת" הצעירים חסרי הישע, וסביב קאהן ואבוג'דיד החלה מהומה קולנית, כאשר הקהל לא חסך שבטו ודעתו מן השניים.

175. עד לאותו שלב, מלבד פניית הפרסה (לה אחראי הנהג קאהן בכלל, ולא אבוג'דיד), הרי שאף לא אחד מן השניים נהג שלא כשורה, כך נדמה, ובוודאי ובוודאי שהדברים חד-משמעיים לגבי אבוג'דיד.

כאשר החל האירוע מסלים, דווקא במובן זה שקאהן ואבוג'דיד, שבהחלט הביעו רצון טבעי להסתלק מן המקום, והוזהר להם, אם על ידי הקהל שהזמין משטרה, ואם על ידי אלון כפיר אשר חסם את הפרארי בעמידה מולה - שהם אינם הולכים לשום מקום, או אז החל האירוע לגלוש למחוזות לא רצויים.

176. הוכח, כי הקהל "דרש" מן הצרפתים, שכאמור לא זכו לאהדתו, לשון המעטה, להחליף פרטים עם הצעירים, וכאמור - בהעדר ניירות מתאימים - לא יכול היה קאהן לעשות כן, גם לו רצה.

אדרבא, הוכח, או למצער - הוכח לכאורה (שכן מדובר במסמכים שצורפו לסיכומי אבוג'דיד) כי קאהן ניסה גם ניסה להתקשר לאחד, סוכן ביטוח, בשם לוקסנבורג, על מנת להמציא פרטים למתלוננים ולהסתלק מן המקום, ואף לסוכן מסוכנות רכב הפרארי נעשה ניסיון לקשר טלפוני. למותר לציין, כי התביעה אינה טוענת כי לרכב לא היה ביטוח בתוקף. אותן הראיות המצולמות מהטלפון הנייד של קאהן, אשר בהחלט מניחות את הדעת, מצטרפות לעדותו של אבוג'דיד, לפיה אכן נעשה ניסיון להמציא פרטים למתלוננים, על דרך התקשרות לאותו לוקסנבורג, סוכן הביטוח העלום.

177. בין כך ובין כך, כאשר הרוחות החלו מתלהטות, נוכח מה שהקהל תפס כ"צרפוקאים" א-לה דורסי לי זיתוני (היו גם שקראו לקאהן "ליצן", והשניים גם כונו "בני זונות"), היה זה קאהן לכאורה שנקט בалиמות כלפי אחת המלצריות וכלפי כפיר, אך בשום פנים ואופן לא אבוג'דיד.

178. התביעה ניסתה להוכיח, ובסיכומיה עמדה על כך, כי קאהן ואבוג'דיד ניסו להימלט מהמקום, אולם אני **דוחה טענה זו**, כאמור, הואיל והיא סותרת את דברי עדי התביעה מלמן, כאמור לעיל, ואת דברי בני הזוג לאופר אשר אישרו כי הפרארי חסם אוטובוס שביקש לעבור בכביש, ורק משום כך ביקש קאהן להזיזו הצדה. נזכיר גם, כי בשורה התחתונה, בילו קאהן ואבוג'דיד במקום בהמתנה ארוכה למשטרה, ולא דווקא בסביבה אוהדת.

הסרט שצולם במכשיר הטלפון של המתלוננת מלמן (ת/68) אכן מלמד, אף הוא, במידת מה, על התייחסותם השלילית של העוברים והשבים לקאהן ואבוג'דיד.

179. לסיכום עניין זה, הרי שבכל הקשור לפרק הראשון של הפרשה, זה של התאונה המינורית, עוד טרם הגעת התגבורת למקום, הרי שלא נפל כל רבב בהתנהלותו של אבוג'דיד.

180. ההגנה אף היפנתה לכך, שבכל הקשור לאבוג'דיד, מסר המתלונן עצמו, כפיר, כי הוא התנהג בנחמדות ממש, ואף ניסה להרגיע את בת זוגו מלמן. יתרה מזאת: כפיר מסר עוד, כי אבוג'דיד ניסה לעזור להם "עם תהליך התאונה", כך שהכל יסתדר והפרטים יוחלפו, ואבוג'דיד שימש בכלל כדמות מרגיעה בזירה המתלהטת.

יצוין, כי המלמן אישרה את הדברים, **לרבות האמירה של אבוג'דיד כי אין בידם ביטוח או מסמכי ביטוח**, אך הוא מסר לידיה את מספר הפלאפון שלו, על מנת להסדיר את הענין מאוחר יותר, למחרת בבוקר (והיא אף מסרה לו את מספר הטלפון הנייד שלה).

181. האם נפל פגם במעשיו של אבוג'דיד בפרק ב', הפרק השני של אותו אירוע מיותר, עת הגיעו חבריו של קאהן, לזירת האירוע, לסייע בידו?

אין חולק כי פעילות עבריינית של מספר אנשים שיש להם קשרי חברות הדוקים - יש לה משקל ראייתי משמעותי לענין הוכחת מטרה משותפת, כך על פי התביעה. עקרון זה אף נטוע בהלכת בית המשפט העליון.

ואולם, מה לאבוג'דיד ולכל האמור לעיל? לא זו בלבד שהתביעה אינה מייחסת לאבוג'דיד אלימות כל שהיא בפרק ב' של האירוע, או בכלל, אלא שאבוג'דיד כלל איננו מכיר את הנאשמים 3 ו-5, שחר ורחמים, ואת הנאשם 4, לוי, הוא מכיר הכרות שטחית, ובכל מקרה - על פי פלטי התקשורת, לא הוא שעמד בקשר עם מי מהנאשמים האחרים בתיק, לא לפני התאונה ולא אחריה.

182. הנה כי כן, משקבעתי כי לא היה אקדח, אף לא דמוי-אקדח, וכי אין בידי לקבל את עדותו הרעועה מאד של מ"ש בענין זה, הרי שממילא גם נופלת הטענה המופיעה בכתב האישום, כאילו אבוג'דיד העביר לידי לוי אקדח, ובכך קשר קשר ואף שיבש הלכה למעשה, מהלכי משפט.

טענת התביעה כאילו אבוג'דיד העביר ציוד נוסף לידי לוי, ובכך עבר עבירה של קשירת קשר לשיבוש מהלכי משפט, ואף שיבשם - לא יכולה לעמוד. פשיטא, שכל עוד לא הוכח שאבוג'דיד העביר חפצים האסורים להחזקה, או למצער - כאלה שיש בהעלמתם כדי לשבש הליכי משפט - לא ניתן אפילו להתחיל להרהר בהרשעתו בעבירה זו.

183. אבוג'דיד עצמו העיד במשטרה כי מסר ללוי מסמכי רכב, אשר הועברו לאחר מכן למשטרה, והוא אף ביקש להיבדק על כך בפוליגרף.

לאחר שהוחשד אבוג'דיד בעבירות של שיבוש הליכי משפט, הוא דרש לשוחח עם סנגורו, ולאחר שעשה כן הבהיר כי לא נתן דבר לאיש, בניגוד למה שהוטח בפניו, זולת המסמכים, כאמור לעיל, והוסיף, בהמשך, כי העביר את תיקו יקר הערך של קאהן ואת מעילו לברנש בשם "עמית", תוך שהוא מוסר את מספר הפלאפון שלו.

על מחדלה יוצא הדופן של המשטרה החוקרת מלנסות ולברר מי הוא ומה הוא עמית, ולו בחיוג אליו (!), עמדתו כבר לעיל. החוקרים, אשר נשאלו במהלך המשפט, הכיצד זה לא נחקר עניינו של "עמית", לא נתנו תשובה ממשית, והיפנו אצבע "למעלה", אל ראש צוות החקירה דאז, אחד, רפ"ק ערן מלכה, ואידך זיל גמור.

אולם, לא "עמית", שמספר הפלאפון שלו מונח עד עצם היום הזה, כאבן שאין לה הופכין, במשרדי החקירות, ולא קורבט, שהיא מכונית די בולטת בכבישי ארצנו הצנועה - לא נמצאו על ידי החוקרים, וכל זאת - במסגרת

תיק שהושקעו בו משאבים רבים, רבים מאד. מוזר, מוזר מאוד הדבר בעיניי.

184. הנה כי כן, אבוג'דיד לא נהג באלימות, לא פיזית ולא מילולית, כלפי מאן דהוא, אין בכלל טענה כזו בפני התביעה, ואדרבא - ההיפך הוא הנכון: הן המתלוננים עצמם, והן עדים במקום, העידו עליו, על אבוג'דיד, כי אם בכלל - הרי שהוא היה מי שביקש ופעל להרגיע את הרוחות.

עוד קבעתי, כאמור, כי לא הוכח, ורחוק מכך, כי אבוג'דיד מסר אקדח, או אפילו דמוי אקדח, ללוי או למישהו אחר, וחפצים שכן מסר, לא היה במסירתם לאחרים וב"העלמתם" מזירת התאונה - כל פגם.

אשר על כן, נוכח כל האמור לעיל, אני מורה על זיכוי המוחלט של אבוג'דיד מן העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

הנאשם 5 - אבי רחמים

185. סנגורו של רחמים, עו"ד סננס, טען בסיכומיו כי - **"זהו ללא כל ספק כתב האישום המופרך והמוגזם ביותר שראה הח"מ עד היום"**.

186. ההגנה הפנתה בסיכומיה לשני המעשים המיוחסים בכתב האישום, באופן ישיר, לרחמים.

המעשה הראשון מצוי בסעיף 12 לכתב האישום המתוקן, שם נרשמו הדברים הבאים:

"עוד במסגרת הקשר ולמען קידומו, ניגש נאשם 5, ביחד עם שניים אחרים, אשר זהותם אינה ידועה למאשימה, אל רכבה של המתלוננת, א.מ, ונשען עליו. המתלוננת המפוחדת שאלה את נאשם 5 לזהותו ולפשר מעשיו, וכן ביקשה ממנו כי יתרחק מרכבה. בתגובה אמר לה הנאשם 5 באופן מאיים: 'מי את?' (ההדגשה במקור) והמשיך להישען על רכבה, בעוד השניים האחרים דרשו ממנה כי תמסור לידיהם את מכשיר הסלולרי שברשותה וכי תמחק את התמונות שצילמה."

המעשה השני המיוחס לרחמים, מצוי בסעיף 13 א' לכתב האישום, כהאי לישנא:

"משהבחינה ע.א, מלצרית בבית הקפה "סגפרדו", הממוקם בסמוך למקום, במתרחש, ניגשה אל נאשם 1 וביקשה ממנו כי יניח למתלוננים לנפשם. בתגובה, ניגש נאשם 5, בצוואת חדא, עם נאשם 1 אל המלצרית ע.א, ואיים עליה באומרו: 'זה לא יפה שאת מתנהגת ככה, את יודעת מי אני?'"

187. הנה כי כן, על פי כתב האישום, הרי שבהזדמנות אחת אמר רחמים למתלוננת "מי את?" תוך שהוא נשען על רכבה, ובאחרת - אמר למלצרית: "זה לא יפה שאת מתנהגת ככה, את יודעת מי אני?".

188. גם אם נניח לרגע בצד את הגנת זוטי הדברים, הגנה עליה הצביע הסנגור המלומד כבר בעת מתן כפירתו, הרי שההגנה קבלה על כך שמתחילת הדרך בפרשה זו היא התריעה, כי המיוחס לרחמים בסעיף 13 לכתב האישום - לא היה ולא נברא, ומקורו בטעות, אולי טעות בזיהוי, מן הסתם.

ואכן, גם הראיות והעדויות, וגם עיון בסיכומי התביעה, בפרק המיוחד לנאשם 5, מלמד - בשתיקתו ובאי-איזכור האירוע המתואר בסעיף 13 לכתב האישום - כי אכן, לרחמים לא היתה יד ורגל באמירה למלצרית, זו או אחרת - "...את יודעת מי אני?". נראה, בכל הכבוד, שגם התביעה לא ידעה מי הוא מי, בכל הקשור לאירוע נקודתי זה, ככל שאירע, וצודקת ההגנה - שכן הראוי היה שלא לייחס איום מרומז זה לרחמים. לא מלכתחילה, וקל וחומר שלא בהמשך - נוכח הפניית תשומת לב הסנגור, לא אחת, כי מדובר בטעות.

189. נותר אפוא מעשה אחד ויחיד, המיוחס לרחמים, הנאשם 5, המתמצה באמירה "מי את?" למתלוננת מלמן, עת נשען על רכבה.

התביעה עצמה, בסיכומיה, מטעימה כי לא מילים אלה הן שמחייבות, לשיטתה, את הרשעתו של רחמים. התביעה אף אינה טוענת, ובדין, כי פניה מאוחרת מצידו למלמן, ("שתתן את הפרטים לשוטרים שהיו לידה") - אף היא עולה כדי איום.

ברם, עמדת התביעה היא, כי האמירה "מי את?", לצד ההגעה המאורגנת למקום, יחד עם חבריו האחרים, היא שיוצרת את העבירה של קשירת קשר כזה או אחר.

אין בידי לקבל גישת התביעה. אפילו אצמד - רק לרגע - כברת דרך ארוכה מאד לטובת התביעה, ואשקיף על פעולותיו של רחמים, כפעולה שנעשתה בצוותא חדא, מתוך מכלול של פעולות ושל אנשים אשר הוזעקו למקום במסגרת קשירת קשר, אזי בכל זאת - מן הראוי לזכותו, נוכח האמירה והמעשים השוליים, ולו מחמת זוטי דברים.

190. ברם, ניתנת האמת להיאמר, כי במקרה זה דומה כי זיכוי מחמת זוטי דברים עושה עוול לרחמים, מכיוון שמצב דברים זה מניח ביצוע עבירה, אלא שהיא זוטא, וכלל אינו בטוח שבוצעה כאן עבירה.

ודוק: המתלונן, כפיר, אשר אפילו לא נחקר בחקירה נגדית על ידי סנגורו של רחמים, מסר ביחס לאחרון, בחקירה ראשית, כי רחמים - "... פשוט היה שם, נשען על האוטו, אני ואנה המשכנו להיות שם, כולם רצו בבית הקפה".

ובהמשך, כאשר נשאל כפיר על האינטראקציה עם רחמים, השיב כי לו עצמו **לא היתה כזו**, אולם הוא, שהיה

עד לדברים בין רחמים לבין המתלוננת מלמן, בת זוג, העיד כך: "אנה אמרה לו מי אתה ומה אתה, תזוז לי בבקשה מן הרכב. הוא זז".

גם המתלוננת מלמן אישרה, בעדותה בבית המשפט, את שעלה מהודעותיה במשטרה, כי **רחמים לא איים עליה**, הגם שלא היה סימפטי או נחמד, וכי הוא השיב לה לשאלתה "מי אתה?", בטון תוקפני ומאיים.

191. הסנגור המלומד של רחמים, לא היה מוכן, במסגרת סיכומיו, לקבל אפילו אמירה זו ביחס למרשו, כמי שמצטייר כאדם לא סימפטי, והוא הפנה את תשומת הלב כי אמירתו של רחמים למתלוננת ("מי את?"), שעל פני הדברים אינה מן הנחמדות או מהמנומסות, נאמרה רק לאחר שמלמן בעצמה שאלה אותו, **קודם לכן** - "מי אתה ומה אתה, תזוז לי בבקשה מן הרכב", כפי עדותו של בן הזוג, כפיר.

רוצה לומר, כך הסנגור, כי אמירתו הבלתי נימוסית של רחמים, היתה רק תגובה לפנייה די אסרטיבית מצד המתלוננת עצמה.

בין כך ובין כך, לא לי להכריע בענייני נימוסים, אולם בכל הקשור למשפט הפלילי, אני מורה על זיכוי המוחלט של רחמים, מביצוע כל עבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

192. שתי הערות נוספות ביחס לרחמים.

ראשית, התביעה לא נהגה כשורה כאשר לא חזרה בה, בשלב מוקדם יותר, ואפילו לא בשלב הסיכומים (בוודאי שלא באופן מפורש, אלא רק בשתיקה, תוך העמדת תשומת ליבו של בית המשפט במבחן מיותר) - מן האירוע הנטען של האיום על המלצרית, שיוחס בטעות, בכתב האישום, לרחמים.

ושנית: אין בכל האמור לעיל, או בזיכוי של רחמים כדי לשבחו, או לקשור כתרים לראשו. ברי לי, כך עולה מן הראיות, בין היתר מן הקשרים החברתיים, כי רחמים הגיע למקום כחלק או בקשר עם חבורת אנשים שהוזעקה שמה על ידי קאהן, בצר לו, ובמצור עליו. יש בהחלט קשר בין רחמים לאחרים. ברם - כלל לא ברור, ובטח שלא הוכח - מה טעם היתה בנוכחותו של רחמים, ולא פחות חשוב - "באיזו מידה וכיצד סייע, אם בכלל, לקידום מעשה העבירה". [5] במילים אחרות, פשוטות: אין די בהגעה למקום, גרידא, ובהישענות על רכב, כדי להרשיע אדם באיום על אחר.

ידענו, כי לעתים יכולה גם הימצאותו השקטה, הדוממת, של אדם, להטיל מורא ולהוות איום על הזולת; אולם, כך נכון ביחס לעבריינים ידועים, מוכרים, בפניהם ו/או בשמם, לפחות לקורבנם; לענין זה - אלמוניותו המוחלטת של רחמים - שומטת כל בסיס להרשעתו.

הקצב[6] הרמת גני שנשען על מכונית בדיזינגוף - אין לו היכולת או ה"מוניטין" המתאימים כדי להטיל מורא על

הזולת, מעצם ההישענות על המכונת. העובדה שמלמן הקדימה ופנתה אל רחמים, ובאורח אסרטיבי למדי, בשאלה "מי אתה?", מלמדת כי כלל לא חששה ממנו. אדם החושש מחברו לא פונה אליו בשאלה ובטון כגון דא.

אני מזכה איפוא, גם את רחמים, מן העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

הנאשם 3: גיא שחר

193. שחר היה אחד מחברי ה"תגבורת" או "כוח החילוץ" שהוזעקו על ידי קאהן.

אומר כבר עתה, כי על פני הדברים, לאחר עיון בהודעותיו של שחר במשטרה, קריאת עדותו בבית המשפט, ועיון בהתייחסויותיהם של עדים אחרים למעשיו, ובמיוחד נוכח סרט הצילום מבית הקפה - ראיה אובייקטיבית המדברת בעדה - מצאתי כי אין לתת כל משקל או אמון בדבריו.

אסביר: התביעה עמדה בסיכומיה על כך ששחר עצמו, הודה, במפורש, כי שיקר למשטרה, ולא פעם אחת. כך היה ביחס לאופן הגעתו למקום האירוע, כאשר פעמיים מסר שבא לשם לבד, במונית (ת/44 ו-ת/32) ואילו בחקירתו הראשית סיפר כי הגיע למקום יחד עם נאשם 5, רחמים, בפורד מונדאו בצבע בורדו.

כאשר עומת שחר עם הסתירה דלעיל, בתחילה טען כי אינו זוכר, ואז הפטיר כי שיקר לשוטר, וזאת - לפחות לדבריו - ללא כל סיבה.

שחר אף לא אמר אמת ביחס לשאלת הבעלות או החזקה ברכב הפורד מונדאו, והסתבך בעניין זה, עד שהוא עצמו השיב לתובע שדחקו לפינה בעניין זה, כי הוא שיקר (גם) בנדון.

194. עוד אציין, כי לא מצאתי לתת כל משקל גם לטענתו הכבושה של שחר, אשר למיטב ההבנה הופיעה רק בסיכומי ההגנה, לפיה שיקר בענייני רכב המונדאו, מחמת חשש שיישלל רישיונו, ועוד כהנה וכהנה. מדובר בהסבר כבוש, שאינו מניח את הדעת, בוודאי לא ביחס למי שמנסה להציג עצמו, במסגרת הסיכומים, כאדם נורמטיבי מן היישוב. לא נראה לי כי אדם נורמטיבי ישקר במשטרה, ואחר כך גם בבית המשפט, קרי - בשתי הזדמנויות שונות, ואזי ינסה להסביר ולמרק התנהלותו זו אגב מתן הסבר דחוק ומאוחר בסיכומיו.

195. התביעה מצידה, בסיכומיה, עמדה על כך ששחר לא אמר אמת לא רק בענייני תחבורה (הגעה ובעלות), אלא גם בענין התנהלותו מול בני הזוג לאופר, החרדים. אמנם בענין זה לא הודה שחר כי שיקר, אולם התביעה הפנתה, ובדין, לסרט הצילום מתוך בית הקפה, שבו נצפה ה"דיאלוג" בין שחר לבין הלאופרים.

בעוד שבמשטרה סיפר שחר כי הוא זה שהכניס את החרדים אל תוך בית הקפה מחמת התנהלותו המתלהמת של לאופר, החרדי, תוך שהוא מוביל אותו לשם על מנת שלא "יחמם את האווירה", הרי שהסרט מצייר תמונה שונה לגמרי, מאיימת הרבה יותר, מה עוד שגרסה זו של שחר, כשלעצמה, היא מופרכת מיסודה: כך למשל, ניתן לשאול ולתהות - מי שמו לפנות "מתלהמים" מן הזירה?

הנה כי כן, אין בדעתי להסתמך על מילה ממילותיו של שחר, בבואי לקבוע מסמרות לגביו.

196. ברם, הגם שכך, והגם שאני מניח, כהנחת יסוד, כי שחר לא דבר אמת במהלך עדויותיו, הרי שפשיטא שאין בכך בלבד כדי להביא להרשעתו בשלל העבירות שיוחסו לו. גם אם אלך על פי עדויות התביעה, ואתן את מלוא המשקל לעדיה המהימנים, וכך אעשה, לא אוכל להגיע למחוז חפצה המרוחק של המאשימה.

אלך אפוא, כפי שעשה בא כוחו המלומד של שחר, במסגרת סיכומיו, סעיף אחר סעיף מכתב האישום, ואבדוק אלו עבירות עבר שחר, ואלו לאו.

197. אין חולק כי שחר אינו קשור לאותו חלק א' של הפרשה, דהיינו - לתאונת הדרכים הקלה שהתרחשה נוכח פנית הפרסה האסורה שביצע הפרארי באמצע רחוב דיזינגוף. על כן, מקובלת עלי טענת ההגנה, המסתמכת גם על דבריו של התובע, ולפיה כל המיוחס לשחר מופיע רק מסעיף 9 לכתב האישום, וצפונה.

198. סעיף 9 לכתב האישום מספר על קשירת הקשר לביצועם של פשעים ועוונות, אותם קשרו הנאשמים אבוג'דיד וקאהן, עם יתר הנאשמים, ביניהם שחר. ענין זה יידון בהמשך, ועתה נתרכז באותן פעילויות אקטיביות לכאורה, המיוחסות לשחר.

199. **סעיף 10 לכתב האישום:** סעיף קטן (א) מספר על הגעתם של שחר, לוי ורחמים (הנאשמים 3-5) למקום האירוע, ועל פני הדברים אין בסעיף תיאור עבירה אלא בסיס להוכחת קיומו וקידומו של הקשר הנ"ל.

זה המקום לציין כי ההגנה יוצאת חוצץ נגד התיאור בסעיף זה, לפיו הגיעו השלושה למקום "בלווית אחרים בעלי חזות מאיימת", ועל פני הדברים אני נכון לקבל את טרונית ההגנה בנושא זה, שכן לא ברור די הצורך מה היא "חזות מאיימת"; אולם, מכיוון שכתב האישום מייחס, לפחות על פי הכתב והכתיב (ופרשנות מקלה), את החזות המאיימת לאחרים, ולא לנאשמים 3-5, אניח ענין זה בצד.

200. **סעיף 10 (ב) לכתב האישום** אינו מתייחס, כלל וכלל, לנאשם שחר, והוא נוגע בהעברת החפץ

הנחזה כאקדח וחפצים נוספים, מידי אבוג'דיד לידיו של הנאשם 4, לוי. מכיוון שכבר קבעתי שלא היה אקדח בזירה, אף לא חפץ דמוי אקדח, ואף קבעתי שביחס לחפצים האחרים - לא הוכחה "פלילותם", אזי צודקת ההגנה, ואכן - לא ניתן להרהר בהרשעתו של שחר בשיבוש הליכי משפט.

201. **סעיף 11 לכתב האישום** הוא הראשון המצביע באופן ספציפי על שחר, ואף הוא נחלק לשלושה סעיפים קטנים.

סעיף קטן (א) מספר כיצד שחר ולוי ניגשו אל אנה מלמן, המתלוננת, ודרשו ממנה באגרסיביות למחוק את התמונות ממכשיר הטלפון הנייד שהיה ברשותה.

ההגנה מפנה לכך שמי שאמר למלמן למחוק את התמונות שצילמה היה לוי, ולא שחר; הצדק עם ההגנה, אולם זאת, רק משום ששחר היה עסוק באותה עת בלחישת לחישות - לאו דווקא רומנטיות - באוזנו של אלון כפיר, בן זוגה של מלמן (כך לדבריה של מלמן עצמה; ראו עמוד 187 לפרוטוקול).

מלמן אמרה, במפורש, כי חשה מאוימת בסיטואציה המתוארת לעיל, אולם כאמור, את האיום חשה מכיוונו של לוי, ולא של שחר. הנה כי כן, האמור בסעיף 11 (א) לכתב האישום, לכל הפחות בעניינו של שחר - לא הוכח, למעשה הופרך בעדותה של המתלוננת עצמה.

202. **סעיף 11 (ב) לכתב האישום** מספר כיצד שחר ניגש אל המתלונן אלון כפיר ותקף אותו בכך שחיפש על גופו בכוח את מכשיר הסלולרי השייך לו, ואף התקרב אליו ולחש על אוזנו: "**אני אפוצץ לך את הפנים גם ליד השוטרים, תביא לי את הטלפון, נמחק את התמונות**".

סעיף 11 (ב) מדבר אפוא - לשיטת התביעה - בלא פחות מארבע עבירות שונות (!): תקיפה, איומים, סחיטה בכוח ובאיומים.

ההגנה מפנה לעדותו הראשית של המתלונן כפיר, ולשיטתה, הגם שהמתלונן חזר על האיום שאיים עליו שחר, אין בדברים זכר לנגיעות בגוף המתלונן מצידו של שחר, או להפעלת כוח כלפיו מצד שחר.

ההגנה מפנה עוד לכך, שלדברי המתלונן בבית המשפט, עולה כי שחר כלל לא נגע בכפיר, לא חיפש על גופו בכוח את מכשיר הטלפון שלו ועל כן - לא ניתן לייחס לו עבירה של תקיפה או סחיטה בכוח.

מלמן, בעדותה בבית המשפט, אמרה כי ראתה את שחר נוגע בכיסיו של חברה, כפיר, ואז לחש דבר מה באוזנו.

שחר עצמו אמנם הודה, בחקירתו הראשית, כי הניח יד על כפיר, אולם טען כי עשה זאת במובן ידידותי, בדרך

שבה פלוני משיא עצה לחברו.

203. ניתנת האמת להיאמר, כי ברור לי שכפיר, וכל אדם אחר, היו מוותרים, בשמחה, על עצותיו של שחר, ולא פחות מכך - על הנחת היד ה"ידידותית" שהניח משיא-עצות זה למתלונן. אולם, סבורני כי לא נכון, ולא ראוי, אף מלאכותי הוא, "לפרק" את האיום שאיים שחר, ללא ספק, על כפיר, ולחלק את האירוע לכמה וכמה עבירות, כדרכו של כתב האישום. רוצה לומר, שמכיוון שמצאתי לתת אמון מלא בדבריו של כפיר, ולא מצאתי כל טעם לנהוג אחרת (דומני שאפילו אף לא אחד מהסנגורים לא טען שכפיר או מלמן אינם דוברי אמת, הגם שכפיר הגזים ביותר בתיאור האירוע הראשוני בשיחתו עם מוקד המשטרה), הרי שאין ספק שבדברים שאמר, או לחש שחר באוזנו של כפיר ("**תביא את הפלאפון, אם לא - אפוצץ אותך ליד השוטרים**") - יש משום איום מפורש, וליתר דיוק, **סחיטה באיומים**, שכן שחר ביקש באמצעות איומו להניח יד הטלפון של כפיר, ומן הסתם - למחוק תמונות הימנו. ברם, הנחת היד על כתפו של כפיר אינה אלא חלק בלתי נפרד מאותו איום אגב סחיטה, ומלאכותי ומרחיק לכת יהא לקבוע שהדברים שנאמרו - לחוד, והם מהווים סחיטה באיומים, ואילו הנחת היד - מהווה תקיפה, לחוד. לא ניתן ולא ראוי להשקיף על פעולתו של אדם, כאילו - ב slow motion, וכך להפריד כל תנועה, אינפוף ונגיעה, ולתרגם כל אחת מהן, בנפרד, לשלל עבירות שונות, מקבילות וחופפות, עד כדי יצירת "סדרה הנדסית" של עבירות.

יובהר: לו היה מדובר באגרופ או בסטירה - ניחא, מסקנתי היתה שונה, שכן אז ניתן היה לקבוע שמדובר גם באיום וגם בתקיפה (או לחלופין, בהתאם לגישה העניינית דלעיל: עבירה אחת, של סחיטה בכוח); אולם כאמור, כאשר פלוני מניח ידו על כתפו של אלמוני ובעת ובעונה אחת הוא לוחש איום על אוזניו, הרי ברי לי שאותה הנחת יד אינה אלא חלק אינטגרלי מהאיום (חלק מהסחיטה באיומים), ולא תקיפה כשלעצמה, בנפרד, במקביל ובחופף.

204. חיזוק לכך שאין לראות בהנחת היד של שחר על כפיר כתקיפה, מצאתי בעדותו של כפיר בבית המשפט - שם לא נזכרה כלל עובדה זו, ללמדך שפעולה זו, אגבית וזניחה, כשלעצמה, לא הותירה רישום מיוחד על כפיר, ואין זאת אלא שבוצעה, כפי מסקנתי, אגב אורחא לאותו האיום הממשי והחד-משמעי שהשמיע שחר באוזנו של כפיר.

205. ההגנה ייחסה חשיבות לשאלה אם אמר שחר לכפיר שהוא דורש את הטלפון על מנת למחוק את התמונות, או "רק" דרש את הטלפון. ההגנה היפנתה לכך, שבניגוד לאמור בסעיף 11 (ב) סיפא לכתב האישום, האמירה "נמחק את התמונות" לא נאמרה בבית המשפט, לא על ידי המתלונן כפיר ולא על ידי בת זוגו, ששמעה מכפיר מיד לאחר מכן את הדברים שנאמרו לו על ידי שחר.

אני דוחה טענה זו של ההגנה; לשם מה ביקש שחר את הטלפון? הביקש לצלם "סלפי" עם כפיר ומלמן? הרצה להתקשר הביתה להודיע כי הוא מאחר, שכן הוא עסוק בסחיטה ובאיומים? אין להניח, או לקבל שכן. למותר לציין, כי אני מגיע למסקנה זו, גם נוכח העובדה שההגנה לא הציעה כל חלופה סבירה, על מה ולמה ביקש

שחר את הטלפון מעם כפיר.

אין כל נפקות לשאלה אם שחר אמר או לא אמר "נמחק את התמונות", שכן ברי שאת הטלפון דרש לא בשביל לגונבו, אלא שכפיר הסביר בעדותו, כי שחר רצה את הטלפון על מנת למחוק ממנו תמונות של קאהן, אם וככל שצולמו.

גם לא מצאתי ממש בטענת ההגנה לפיה שחר לא היה במקום בעת צילום התמונות, ומכאן שלא צולם, ועל כן לא היה לו חפץ במחיקת התמונות. מדובר בטענה חלשה, שהרי הוכח כי שחר ביקש, או יותר נכון - דרש, שלא כדן, ובאופן פלילי ומאיים, את הטלפון מכפיר. **למה** רצה שחר את הטלפון - לא ממש משנה; העובדה שאיים **בכוונה לקבלו**, ולא ניפק איום "סתם" - היא שקובעת, והיא שמכתיבה הרשעה בסחיטה באיומים.

206. עוד אציין, כי ההגנה הצביעה על כך שקיים ערפל סביב השאלה אם שחר **לחש** באוזנו של כפיר את הדברים או שמא רק **אמר** לו אותם. מדובר בענין שולי, שאין לו כל משמעות בעיני, ואחת היא לי - די שנמסרו על ידי שחר לכפיר, ולא משנה הדבר אם באמצעות "אמירה" או "לחישה" (הגם שאני נכון לקבל שלחישה יש לה גוון מאיים ומפחיד עוד יותר).

207. ההגנה ניסתה לקעקע את דבריו של כפיר, לפיהם לא אמר לו שחר - "אני אפוצץ לך את הפנים גם ליד השוטרים, תביא לי את הטלפון", בכך שתמהה, באמצעות עדותו של שחר עצמו, לאמור: מה פתאום ששחר יאמר דברים כאלה אם השוטרים טרם הגיעו? הרי, כך ההגנה, כלל לא היו שוטרים עוד באזור, אשר לידם יכול היה שחר לאיים את איומו. בקיצור, טוענת ההגנה, כי אם אין שוטרים - איך אפשר לפוצץ את פניו של פלוני **לידם**?

מדובר בפילפול שיכול היה להיות משעשע, לולא עסקנו באיום מפחיד ממש. ההגנה מתעלמת בטיעונה הנ"ל מהמילה "גם", שהרי שחר אמר, איים, כי - "אני אפוצץ לך את הפנים גם ליד השוטרים...".

במילים אחרות, ניתוח של המשפט, של האיום שיצא מפיו של שחר כלפי כפיר, מספר סיפור פשוט וברור, ולפיו שחר "הסביר" לכפיר, ש"גם", במובן של "אפילו" ליד השוטרים, שאמורים היו להגיע בכל רגע - שחר גמר אומר בדעתו לפוצץ לכפיר את פניו. מדובר באיום פשוט וברור, אף מפחיד, כאשר הכוונה וההתייחסות אל פיצוץ הפנים אפילו אל מול השוטרים - אך נועדה להעצים את האיום. שחר פשוט הבהיר לכפיר, במילים אחרות, שאין הוא מתרשם כלל ועיקר מבואם הקרוב של השוטרים, וגם לידם של כחולי המדים, אחת היא לו: דין פרצופו של כפיר לפיצוץ.

טענתו של שחר כאילו היו במקום לא מעט אנשים, והמולה רבה, ואולי לא שמע כפיר את הדברים כהווייתם - דינה להידחות גם כן. לא זו בלבד שכפיר מסר את הדברים ללא כחל ושרק (דווקא תוך שאין הוא מעצים או "מנפח" את האירוע, כפי שהצביעה ההגנה בעצמה על דבריו), אלא שעל דברים אלו חזרה המתלוננת מלמן, אשר שמעה את האיום מפיו של כפיר זמן קצר לאחר שהושמע באוזנו; כל אלה מאיינים את האפשרות שכפיר

"פשוט לא שמע במדויק את מה ששחר אמר לו", כמוצע בסיכומי ההגנה.

208. הנה כי כן, שחר אמנם לא תקף את כפיר ולא ביצע חיפוש על גופו בכוח, ואף לא הוכח כי אמר למתלון למחוק התמונות מהטלפון שלו, ואף לא דרש מהמתלוננת מלמן לעשות כן, אולם בהחלט כן סחט באיומים את כפיר.

209. **סעיף 11 (ג) לכתב האישום** מתאר כיצד "בהמשך", הקיפו הנאשמים והאחרים (עוד כעשרה אנשים שלכאורה פרקו מרכבים נוספים שהגיעו למקום) את המתלוננים בחצי מעגל באופן מאיים, כדי לקדם באיומים את דרישתם למחוק את התמונות ממכשירי הטלפון של המתלוננים, ולהעביר אותם לרשותם.

העדה מלמן, שכאמור לא מצאתי פגם או רבב בעדותה (הגם שקיימות בה מספר סתירות, אפילו ביחס לעדותו של כפיר, בן זוגה; אלה סתירות סבירות), שהיתה מאוזנת באופן שגם היטיבה עם חלק מהנאשמים (ראו קביעותי ביחס לנאשמים אבוג'יד ורחמים), אכן מסרה בעדותה הראשית כי כחמישה עשר אנשים בערך פרקו מרכבים ויצרו לחץ ואיום, בעצם נוכחותם, תוך שהם יוצרים עיגול מסביבה ומסביב כפיר, בן זוגה, כאשר ביניהם היא מזהה את הנאשמים שחר ולוי.

210. ההגנה משליכה יהבה על כך שסדר השתלשלות העניינים אשר הוכח אינו משקף במדויק את הנטען בכתב האישום, שכן כתב האישום מתאר כיצד **קודם** איים שחר על כפיר ורק **לאחר מכן** נוצר חצי מעגל סביב המתלוננים, בעוד שלפי עדות המתלוננים סדר הדברים היה הפוך.

טענתה של ההגנה, גם אם היא נכונה, על פי העולה, אכן, מעדותם של כפיר ומלמן - אינה ברורה לי, ואין היא פועלת לטובתה.

אדרבא, דווקא סדר הדברים כפי **שהוכח** (להבדיל מכפי **שנטען** בטעות בכתב האישום, כרונולוגית, בסעיפים קטנים (ב) ואחר כך (ג) לסעיף 11 דשם) - הוא לא רק שמסתבר יותר, ובכך צודקת ההגנה, אלא שהוא דווקא גם מאיים ומפחיד יותר. ודוק: האיום וההתנהגות הפלילית של שחר וגם לוי כלפי כפיר ומלמן, מתעצמים הרבה יותר, נוכח סדר ההתרחשות כפי שהוכח: **קודם** יצירת מעגל או חצי מעגל מסביב המתלוננים, **ורק אז** פנייה ישירה של שחר ולוי, אל המתלוננים, ולא ההיפך.

אכן, סדר הדברים הוא בהחלט הפוך, כפי טענת ההגנה בסיכומיה (סעיף 77), אלא שדווקא כרונולוגיה זו מעצימה וצובעת בצבעים קודרים יותר את האיום ואת הסיטואציה בה היו נתונים כפיר ומלמן.

ברור שהרבה יותר מאיים ומפחיד מצב דברים בו שחר ניגש אל כפיר, ובמקביל לוי אל מלמן, כאשר מאחוריהם חצי מעגל של טיפוסים נוספים שהגיעו למקום (אך לא לכתב האישום), מאשר מצב בו קודם ניגשים לוי ושחר לכפיר ומלמן, ורק לאחר מכן, בפאזה נפרדת, נוצר אותו חצי מעגל מדובר.

בין כך ובין כך, על בסיס דבריה של מלמן, אני קובע כי שחר יצא מתוך אותו חצי מעגל, והוא בא מתוך אותה קבוצת אנשים, והטענה של ההגנה, לפיה מדברי כפיר "ישנה אפשרות ששחר לא היה חלק מאותה קבוצת אנשים" - אינה מבוססת, אינה מקובלת עליי.

211. שחר טען עוד בסיכומיו, כי לא הוכח שהנאשמים שחר ולוי הקיפו את המתלוננים בחצי מעגל "באופן מאיים"; איני מקבל, אף אינני מבין, למען האמת, טענה זו, שכן כפיר אמר במפורש שחש בלחץ ובאיום נוכח העובדה ש - "לא כל יום מקיפים אותי 10 אנשים ומאיימים עלי". מדובר בהיתממות גרידא, שהרי מדובר במבוגרים שמקיפים בחצי מעגל שני צעירים, ובהנחה שלא ביקשו לשחק "גולם במעגל (או במחציתו)" - מדובר בסיטואציה לא נעימה, מאיימת ממש.

נוכח כל האמור לעיל - אני מרשיע את שחר בעבירה של סחיטה באיומים, נגד כפיר.

212. סעיף 14 לכתב האישום מחולק לשמונה סעיפים קטנים, ובו נזכרת פרשיית רדיפת הלאופרים בתוך בית הקפה סגהפרדו. אם לתמצת את האמור בסעיף 14, על כל צאצאיו הקטנים, הרי שעולה ממנו, ביחס לשחר, כי הוא איים על מלצרית, ומיד לאחר מכן איים גם על החרדי לאופר למסור לו את מכשיר הטלפון הנייד שלו.

סעיף 14 (א) לכתב האישום מספר כיצד הבחינו הנאשמים קאהן ושחר בלאופר מצלם במכשירו את ההתרחשות האלימה, ואזי ניגש אליו קאהן, ודרש ממנו שיפסיק לצלם, ונוכח סירובו של לאופר - תקף אותו קאהן באופן שדחפו בכוח.

ראשית יאמר, כי הטענה ששחר הבחין בלאופר מצלם - אין בה כמובן עבירה פלילית. אולם, ההגנה מטילה ספק אם בכלל כך היה, ובצדק, שכן לאופר כלל לא מסר, בשום מקום, שצילם התרחשות אלימה (הוא כן צילם את פרק א' של הפרשה, או ליתר דיוק - חלק ממנה). יתרה מזאת, אם אכן התרחש המתואר בסעיף 14 (א) בעת שלאופר צילם, כלומר - באותו פרק זמן שבו התרחשה מהומה סביב אי החלפת הפרטים בין הפרארי ליונדאי, הרי שגם כאן צודקת ההגנה - שחר בכלל לא היה שם באותה עת.

סנגורו של שחר הפנה בסיכומיו לראיות מהן עולה כי לאופר הושפע מחזותם של הנאשמים ("מאפיונרים", לתפיסתו, או עבריינים שמנסים לברוח מהמקום), ואני מסכים לגישת ההגנה, לפיה לאופר הלך שבי, במידה רבה, אחר דברים ששמע מאנשים במקום (אחרים, שכן הכירו את פרשת לי זיתוני, ו"נתנו דעתם" על הצפרוקאים שפושעים שוב ברחובות תל אביב); אולם, אני דוחה מכל וכל, באותה הנשימה, את טענתו של שחר, כאילו לאופר "הלהיט את הרוחות במקום" (!).

213. נו, באמת. ענין אחד הוא לטעון כי לאופר נבהל, ונכנס לחרדה, לא פרופורציונאלית (לפחות בכל הקשור לפרק א' של הפרשה), אולם ענין אחר לחלוטין הוא - מופרך ובלתי מתקבל על הדעת - לטעון

כי הלה "להיט את הרוחות". התרשמתי שלאופר אך רצה לנהוג כשומרוני טוב, לצלם ולתעד את אי-החלפת הפרטים בין הנהגים, אך בשום פנים ואופן אין לומר כי מדובר בפרובוקטור, כפי טענתו מרחיקת הלכת, לשון המעטה, של שחר. אדרבא, שחר טובל ושרץ בידו: הרי זה עתה ראינו, לעיל, כיצד ניסה "להרגיע" את כפיר, המתלונן, באמירה או לחישה באוזנו, בדבר פיצוץ פניו, אם אל מול פני השוטרים ואם טרם בואם. נראה לי אפוא, כי לא לשחר לחלק ציונים בדבר "להטת הרוחות".

לאופר אכן מסר כי איבד עשתונותיו ונכנס ללחץ, אפילו להיסטריה, לאחר שהגיע רכב לבן מתוכו יצאו גברתנים (נזכיר, כי המתלוננים דיברו על הרבה יותר משני אנשים, ודובר על רכב נוסף, כך שאין לומר שמתוך רכב קורבט יכולים לצאת רק שניים).

ברם, אפילו אניח, תוך הישענות על דברי לאופר עצמו, כי נכנס להיסטריה, לנוכח התפתחות פרק ב' בפרשה, אזי עדיין נותרת על כנה השאלה כיצד נהג שחר כלפיו, בלי קשר לשאלה אם היה לאופר היסטרי, אם לאו. גם אדם היסטרי ניתן לתקוף, וגם על אדם היסטרי - ניתן בהחלט לאיים, או לסחוט.

214. נכון הדבר, כי כלל לא בטוח ששחר רדף אחרי לאופר אל בית הקפה, בניגוד לנטען בסעיף 14 (ג) לכתב האישום, וכפי טענת שחר בסיכומיו. בזירת האירוע נשמעו צעקות שקראו לציבור "לברוח", וכך נהגו לאופר ואשת חיקו, בהימלטם אל בית הקפה. אף נכונה טענת ההגנה כי לאופר ברח אל בית הקפה, הגם ש - "לא עשו לי שום דבר, אבל ידעתי שיש לי תמונות בפלאפון", כפי שמסר בהודעתו/ת/2.

אבל, דווקא העובדה שצודקת ההגנה בכך שלאופר ברח לבית הקפה בגלל שהגיעו רכבים נוספים, ולא דווקא בגלל שמאן דהוא הזיק לו, או איים עליו, או רדף אחריו, היא שמחמירה דווקא, לגבי ידי, את מצבו של שחר: האחרון לא רדף אחר לאופר בעידנא דריתחא, אלא שהוכח כי הגיע "במיוחד" אל בית הקפה, בחיפוש אחר לאופר (!). רוצה לומר, ששחר יצא מגדרו ועשה מאמץ מיוחד, לאחר גמר טיפול (בלתי מוצלח) באלון כפיר, על מנת למצוא ולהגיע אל אותו לאופר, ולכך יכולה להיות רק סיבה אחת בלבד - והיא העובדה שלאופר צילם את קאהן, בתחילת האירוע, עוד היה בחיתוליו המינוריים, וענין זה היה לצנינים בעינו של קאהן, אשר שלח לכאורה את שחר אל לאופר. קאהן אמנם לא העיד, לא נשפט, אולם מסקנה זו מתחייבת: הרי שחר לא היה במקום בעת שלאופר צילם את קאהן, ועל כן - אין דרך אחרת שידע לחפש ולהגיע אל לאופר, זולת שליחתו למשימה זו על ידי קאהן, אולי עוד לפני הגעתו לזירה (כגישת התביעה), ואולי לאחר הגעתו שמה.

215. חלקו השני של סעיף 14 לכתב האישום מדבר בהתרחשות בבית הקפה.

סעיף 14 (ה) מספר כיצד נכנס שחר אל תוך בית הקפה, תוך שהוא מנסה להניע את לאופר למסור לידיו את המכשיר הסלולרי שלו, כאשר רעייתו של לאופר חוצצת בינו לבין שחר, עוד היא מתחננת לבל יפגע שחר בבעלה.

ההגנה יוצאת חוצץ נגד המתואר לעיל, תוך שהיא מפנה לעדויותיהם המפורשות במשטרה, של בני הזוג לאופר, אשר כלל לא זכרו את האירוע. לענין זה אין לי אלא לקבוע, בצער, כי בני הזוג לאופר לא דייקו בעדותם במשטרה, כאשר הפחד בו היו שרויים, גרם להם "לשכוח" את האינטראקציה עם שחר, בבית הקפה. איני אומר זאת אך ורק על סמך ההתרשמות מהעדים הללו, אלא שהדברים עולים במפורש גם מדברי עדים אחרים שהיו בבית הקפה ומחוצה לו, וגם מעיון בסרט שצילמה מצלמת האבטחה בבית הקפה, מצלמה שאינה יודעת פחד או חשש, ועל כן אין היא נוטה "לשכוח" מקרה כזה או אחר.

המצלמה מראה, במפורש, כיצד שחר פונה, מאיים ממש, באגרסיביות, אל לאופר, כאשר בת זוגו של האחרון מנסה לגונן עליו.

לא סביר בעיני, כי גם לאופר וגם אשתו, שניהם גם יחד, פשוט שכחו מן האירוע. אין זאת אלא, שהפחד מפני שחר וחבריו, בין אם מוצדק ובין אם לאו (והדברים אמורים בעיקר לרמת הפחד, לא לעצם קיומו המובן, נוכח הצילומים) - הוא ש"השכיח" מהם את שנעשה בבית הקפה.

סיוע להשקפה זו מצאתי, על נקלה, בעובדה שהלאופרים עזבו את המקום כל עוד נפשם בם, וכאשר נשאלו על ידי המשטרה אם הם מבקשים להגיש תלונה - השיבו בשלילה, מה שפשוט אינו עולה בקנה אחד עם התמונות מסרט האבטחה.

216. טענת ההגנה כאילו הדעת נותנת כי אם היה שחר מאיים על בני הזוג הם היו זוכרים זאת - לא יכולה לעמוד; הדעת נותנת, הרבה יותר נותנת, שנוכח הצילומים הברורים, הרי שהפחד הוא שמדבר, או יותר נכון - שותק, מגרונם של הלאופרים.

אדרבא, דווקא טענתו של שחר כאילו ביקש לשכנע את לאופר להתנהג כ"המבוגר האחראי" - היא המופרכת. אפילו אניח לרגע, בתמימות, כי שחר תפס את לאופר כמי שהלהיט את האווירה, הרי שמהרגע שלאופר ואשתו נכנסו לבית הקפה, על מנת להסתתר שם - לא היה עוד כל טעם ב"הרגעתו" של לאופר. הרי את ה"הלהטה" של האירוע ביצע לאופר, לטענתו של שחר, בחוץ, ברחוב, ליד המכונית, ליד ה"צרפתים" והעוברים והשבים, ואם הוא נס לבית הקפה - לא היה עוד טעם מלפני שחר, להרגיע את לאופר הפרובוקטור; את מי בדיוק יכול היה להמשיך ולהלהיט לאופר **בתוך** בית הקפה: את ספלי האספרסו חמומי המוח? את הרקיקים הנוחים להתרגז?

217. ובהמשך לכך: גם טענת ההגנה כאילו לא הוכח ששחר ביקש ודרש את הפלאפון מלאופר - אינה מקובלת עלי. **ראשית**, כאמור, שחר לא נתן כל טעם הגיוני, חלופי, מדוע חיפש את לאופר, ועל מה ולמה היה לו שיג ושיח מאיים עמו וכלפיו; **שנית**, המתלונן אלון כפיר סיפר שראה את לאופר רץ לבית הקפה - "מכיוון שניסו לחטוף לו את הפלאפון", והמתלוננת מלמן אמרה דברים דומים, או למצער - הזכירה כי קאהן ניסה לקחת את הפלאפון מלאופר, ומכאן שאך מתבקש - ואין סברה אחרת - כי שחר

ניסה למלא את משאלתו של קאהן, בעל הרארי, ומי שעל פני הדברים הזעיק את שחר וחבריו לעזרתו. כך גם העדה דגן מסרה כי קאהן רגז על לאופר מחמת שהאחרון צילמו; **ושלישית**, על דרך של פלגין דיבורא, אני מוכן - באורח יוצא דופן - לקבל זאת הפעם את דבריו של העד מ"ש, אשר אמר ששחר ניגש אליו ואמר לו שהוא רוצה את הפלאפון של לאופר. אני נכון לעשות כן, ודווקא כן לקבל (מעט) מדבריו של מ"ש, ולו מן הטעם הפשוט כי המצלמה בבית הקפה קלטה דו-שיח בין מ"ש לשחר, וגם מפאת שלהבדיל מהעדות המופרכת והמוקצנת בדבר האקדח, יש עוד עדים רבים התומכים בטענה לפיה גם קאהן וגם שחר - רצו להניח ידיהם על הטלפון הנייד של לאופר.

218. טענת ההגנה בדבר "בחור נוסף" שחיפש את לאופר בבית הקפה - נדחית. יכול, שלולא סרט האבטחה, היה בטענה זו, הנשענת על דבריה של עדת התביעה רגינה קן דרור, מלצרית בבית הקפה, כדי לשכנע או לפחות להטיל ספק בדבר זהותו של מי שאיים על לאופר. אולם, הסרט מספר סיפור ברור, ולא יכולה להיות מחלוקת שבסרט נראה שחר - הוא, ולא אחר - פונה באופן מאיים אל לאופר.

אני מרשיע איפוא, את שחר, גם בסחיטה באיומים כלפי לאופר, לאחר שנצפה - תרתי משמע - בבית קפה תל אביבי, מאיים על החרדי, כאשר הסיבה היחידה שיש עימו לעשות כן - היא כדי למחוק תמונותיו של קאהן.

219. למותר לציין, כי גם העובדה ששחר עשה כן, רק לפני רגע קט, גם ביחס לכפיר, מחזקת ותומכת בהרשעת שחר באותה עבירה ממש, שביצע כלפי לאופר.

220. אם נחזור לרגע אחורה, הן בזמן והן בסעיפי כתב האישום, הרי ששחר הואשם גם באיום על המלצרית אריאלי, באומרו למ"ש כי "כדאי שתזיז אותה, היא חצופה, ואם היא תשאר פה אני אהרוג אותה" (סעיף 14 ד' לכתב האישום).

החלטתי **לזכות** את שחר מביצוע האיום דלעיל, מכוחם המצטבר של אלה:

א. ראשית, עיון בסיכומי התביעה מלמד כי היא זנחה, הלכה למעשה, את שאיפתה להרשיע את שחר בגין איום נטען זה. תחת הכותרת "הנאשם 3" נזכרים רק מעשיו כלפי כפיר ולאופר, כפי שהובאו לעיל.

ב. ברם, לא אסתפק בכך, ואבהיר: הגם שבעדותה הראשונה במשטרה המלצרית אריאלי אכן מסרה כי שחר אמר לאזרח (מן הסתם - מ"ש) כי - "כדאי שתזיז אותה היא חצופה ואם היא תישאר פה אני לא יודע מה אני אעשה לך", הרי שלמחרת היום, בשוך האירוע, מסרה גרסא מרוככת הרבה יותר: "הבחור עם החולצה השחורה אמר לבחור שעמד איתי בכניסה שאני חוצפנית ושיזיז אותי מהכניסה" (ת/8 לעומת ת/9).

התביעה לא ביקשה להבהיר נקודה זו, לא טענה חלילה כי אריאלי חזרה מחמת פחד או השפעה רעה, ועל כן - נוכח ריכוך הגרסא, באופן שנוטל את עוקץ הפלילות מן הדברים - אין לי אלא לזכות את שחר מביצוע עבירה זו, של איום על אריאלי.

221. **סעיפים 14 (ו) - (ח)** הם סעיפי אווירה, כטענת ההגנה, ואין בהם כל ייחוס עבירה למי מהנאשמים, זולת השאיפה לתאר אווירת טרור ששררה במקום.

222. **אשר על כן, אני מרשיע את שחר בביצוע שתי עבירות של סחיטה באיומים, ומזכה אותו מיתר העבירות המיוחסות בכתב האישום.**

הנאשם 4 - אייל לוי

223. הנאשם 4, לוי, הגיע אל זירת האירוע ברחוב דיזנגוף בפרק ב' של הפרשה, דהיינו, יחד עם אותו "חיל פרשים", או תגבורת, שהוזעקה למקום על ידי קאהן.

224. על פי כתב האישום, הרי שמעבר להשתתפותו של לוי בקשירת הקשר, או הקשרים, המתוארים בכתב האישום, הרי שחלקו המעשי, הקונקרטי, בפרק ב' של אותה פרשה נחלק לשניים:

א. קבלת חפץ הנחזה כאקדח, לצד "חפצים נוספים" מאת אבוג'דיד, והשלכתם במהירות לתוך רכב קורבט (כך במקור), אשר נמלט מן המקום.

ב. לוי ניגש יחד עם חברו שחר, הנאשם 3, אל עבר המתלוננת ודרשו ממנה באגרסיביות למחוק את התמונות ממכשיר הטלפון הנייד שהיה ברשותה, ובהמשך, היה לוי חלק מקבוצה שהקיפה את המתלוננים בחצי מעגל באופן מאיים, והכל כדי לקדם באיומים את דרישתם למחוק את התמונות ממכשירי הטלפון הניידים של המתלוננים.

225. כאמור, משקבעתי כי לא הוכח כי היה בפרארי או בכלל בזירה, אקדח, או אפילו חפץ הנחזה להיות אקדח, הרי שעניין העלמת האקדח מן הזירה על ידי לוי מתפוגג ונופל - מני וביה.

אשר להעלמתם לכאורה של חפצים נוספים, הרי שאין בהאשמה זו ולא כלום, עם כל הכבוד.

על פני הדברים, אפילו תאמר שהוכח כי הועלמו "חפצים אחרים" על ידי אבוג'דיד ו/או לוי, הרי שאין איסור בדין להעלים "חפצים אחרים", ממקום כזה או אחר, בין אם אמורים להגיע אליו שוטרים ובין אם לאו. לא אכחד, כי מצב דברים בו ממחר מאן דהוא לפעול להעברת חפצים כאלה או אחרים ממקום אחד למקום אחר, אל נוכח

בואה הקרב של המשטרה - אינו "מריח" ריח כשר.

ברם, ענייני כשרות לחוד, ועניינים פלייט לחוד. על מנת להרשיע אדם בשיבוש ראיות או בשיבוש מהליכי משפט - שומה על התביעה להוכיח לבית המשפט כי אותם חפצים שסולקו הינם חפצים אסורים, או למצער - "מסבכים", ועניין זה לא הוכח, ולו במעט, על ידי התביעה.

226. הנה כי כן, לא ניתן לקבוע, ועל כן לא ניתן להרשיע, את לוי בקשירת קשר לשיבוש מהלכי משפט, או בשיבוש מהלכי משפט, ואפילו לא בניסיון לשבש מהלכי משפט, בין אם בצוותא חדא, ובין אם בדד.

227. המדינה האשימה את לוי גם בעבירה של איומים, כאמור, בכך שאיים (עם שחר) על אנה מלמן, המתלוננת, למחוק את התמונות ממכשיר הטלפון הנייד שברשותה.

ההגנה טענה כי יש לזכות את לוי גם מעבירה זו שיוחסה לו, בין היתר משום שלוי כלל לא זוהה, קל וחומר שלא בוודאות הנדרשת, על ידי מלמן או אלון כפיר, כמי שאיים על הראשונה.

228. החלטתי להרשיע את לוי בביצוע עבירה של סחיטה באיומים.

הטעם לכך נשען על עדות המתלוננים, אשר מסרו כי מבין חצי המעגל יצאו אליהם - התפצלו מתוכו - שחר אל כפיר, ולוי אל מלמן. לא יכולה להיות מחלוקת בעניין זה, מה עוד שעדים נוספים סיפרו על אותו חצי מעגל ממנו יצאו שחר ולוי למשימתם.

מלמן מסרה, כמצוטט בפרק הדן בעדותה, כי היא ואלון כפיר "היינו על הרכב שלי, נשענו עליו, וסביר להניח שיצאו מהרכבים, הרבה אנשים, היו איזה 15 איש שהגיעו והקיפו אותנו בעיגול אותי ואת אלון, ביניהם היו שני אלו (מצביעה על נאשמים 3,4 ומציינת שמות אייל וגיא)", וכי לוי אמר לה - "תעזבי, את מגזימה, אפשר לסגור את זה בלי משטרה, תביאי את הטלפון שלך ותמחקי את התמונות שצלמת".

מלמן סיפרה (אמנם לאחר שאלה מדריכה של התובע) - כי חשה מאויימת. לענין זה, של האיום, אני מצרף דעתי לשאלתו הרטורית של המתלון כפיר, אשר תמה כיצד יחוש אדם אל מול קבוצה המקיפה אותו, כאשר ברקע "בקשה" למחיקת תמונות? - ברור שהסיטואציה מאיימת, כך סבור היה כפיר, וכך ברי גם לבית המשפט. אין צורך, לשם כך, בשאלה מדריכה, ועל כן, לדעתי, מדובר בתקלה מינורית בדרך למציאת האמת, שממילא היתה חשופה כבר מלפני בית המשפט.

229. למותר לציין, כי לו היה לוי רק **אומר** את הדברים ("תעזבי, את מגזימה, אפשר לסגור את זה בלי

משטרה, תביאי את הטלפון שלך ותמחקי את התמונות שצלמת" - אזי הייתי בהחלט מהרהר בזיכוי, אולם שעה שדברים אלה נאמרים אגב יצירת מעגל של 10-15 גברים, ותוך ש"מבקשי" מחיקת התמונות יוצאים מתוך אותו מעגל - הרי שהדברים הופכים, נצבעים באחת, בצבעים פליליים, שאין לטעות בהם.

230. על אלה יש להוסיף את התרשמות העדים דלטורה וחברתו (כתוארה אז) הלני דגן, אשר מסרו בעדותם בבית המשפט כי לוי הוא שדיבר עם מלמן, ולא סתם "דיבר" - אלא בתקיפות; השניים אמנם לא שמעו את תוכן הדברים, אולם דגן מסרה כי מלמן היתה בדמעות לאחר הדברים שאמר לה לוי.

231. פשיטא, ששתיקתו של לוי במשטרה אינה תורמת מבחינתו, אדרבא - ההפך הוא הנכון, והיעדר הסברו, סמוך לאירוע, מה ומי רצה ממלמן - משחק לרעתו, מעבה ומחזקת את הרשעתו.

232. יצוין, כי נוכח הראיות הברורות שהובאו בענין התנהלותו של לוי, הרי שאני דוחה את טרוניית ההגנה בנושא בעיית הזיהוי; אני מסכים, כי מן הראוי היה לערוך עבור מלמן מסדר זיהוי, כדת וכדין, ולא להציג לפני מספר תמונות של ארבעת הנאשמים דכאן (מה שבהחלט "מקל" ביותר את תהליך הזיהוי), אולם בכל זאת - בנסיבות הענין - איני סבור כי פגם זה יורד לשורש הענין, ואין בו כדי לפגוע בראיות או בזיהוי של לוי, כמי שסחט את מלמן באיומים.

233. עוד יצוין, כי החלטתי להרשיע את לוי חרף העובדה שכתב האישום לא ייחס אמירה מאיימת קונקרטית או מפורשת או ספציפית ללוי כלפי מלמן, כפי הראוי בעבירה של איום מילולי, והדבר אינו צריך הסבר. מצאתי, שבנסיבות אלה, כפי שהוכחו הדברים, הרי שאי נקיבת המשפט המאיים ברחל בתך הקטנה, בכתב האישום, אינו שולל את ההרשעה. חלק נכבד מגישה זו - נגזר מעצם העובדה כי רוב משקלו של האיום שמסר לוי למלמן היה בחצי המעגל ובהתנהגות, ופחות במלל. למותר לציין, כי בנסיבות הענין, אין ספק כי לנאשם ניתנה הזדמנות להתגונן מפני שיוחס לו, ולו לאחר עדותה של מלמן (הגם שהדברים עולים כבר מהדעותיה במשטרה), וממילא - לא נטענה טענה כאמור מפי ההגנה.

234. **אשר על כן, נוכח כל האמור לעיל, אני מרשיע את לוי בביצוע עבירה של סחיטה באיומים, ובד בבד מזכהו מכל העבירות האחרות שיוחסו לו בכתב האישום.**

לא הוכחה שותפות קשירת קשר לביצוע פשעים או עוונות, ומילה על שותפות בצוותא

235. ראשית יובהר, כי נוכח הקביעה כי לא היה אקדח או דמוי לו בזירה, ולא הוכח כי סולקו ממנה חפצים "פליליים", האסורים בהחזקה, הרי שמני וביה נשמת הבסיס להרשעת מי מהנאשמים בעבירה של שיבוש הליכי משפט, או לעניינו בפרק זה - קשירת הקשר לעשות כן.

236. הוא הדין, לדעתי, אך מטעמים שונים, ביחס לקשירת הקשר לבצע עבירות של איומים, תקיפה, סחיטה באיומים ובכוח, ועוד כהנה וכהנה; לענין זה מקובל עלי, ככלל, הניתוח הקצר והממצה שערך בא כוחו המלומד של הנאשם 5, כמפורט להלן.

237. התביעה סברה, כך בסיכומיה, כי - "פעולתם של נאשמים 2 עד 5 נעשתה לאור הזעקתם למקום ע"י נאשמים 1-2 ובמטרה לפעול כגוף אחד להשגת מטרה משותפת".

לשיטת המאשימה, אפוא, קאהן ואבוג'דיד התקשרו לשחר, לוי ורחמים, ותכננו עמם את הפעולות המשותפות שנזכרות בסיפא לכתב האישום, הלא הם - האיומים, התקיפה, הסחיטה באיומים ובכוח, והשיבוש.

238. הראיות שהציגה המאשימה על מנת להוכיח את עבירת קשירת הקשר בנוגע לעבירות דלעיל הן שיחותיו של הנאשם 4 עם קאהן לאחר התאונה, הגעתם של הנאשם 4 וכן נאשמים 3 ו 5 בצוותא אל מקום הזירה מיד לאחר שקאהן שוחח עם הנאשם 4, עדויות עדי התביעה המעידים על כך כי מיד לאחר הגעתם של הנאשמים לזירה הם ניגשו אל קאהן וכן אל המתלוננים וללאופר ומיד החלו בדרישות כלפיהם שימסרו את הטלפונים הניידים שלהם.

דא עקא, שמדובר בראיות נסיבתיות - שהגם שהן בהחלט יוצרות חשד בלב המתבונן מן הצד (ולא דווקא **תובע** המתבונן משם) - הרי שאין מובילות למסקנה אחת ויחידה, לפיה נוצר קשר פלילי בין המעורבים, וכי העבירות המיוחסות נעברו בצוותא במסגרת קשר. אכן, יש מקרים שניתן יהיה ללמוד בהם על היווצרותו של קשר פלילי מתוך ראיות נסיבתיות בלבד נוכח טיבה של עבירת הקשר, אולם זה איננו אחד מהם.

239. אין לי ספק, כך על פי הגיון הדברים ו"צרוף המקרים", בדבר ההיכריות הקודמות, כמו גם פרטי שיחות הטלפון, לפחות בין קאהן ולוי, כי לא סתם הפציעו השלושה בזירת האירוע; הילכו שניים-שלושה יחדיו, בלתי אם נועדו?

אולם, בהחלט יתכן, ומדובר בהנחה לא פחות מסתברת מזו שהניחה התביעה בסיכומיה, ועוד קודם לכן - בכתב האישום שיצא תחת ידה - כי קאהן אכן התקשר לעזרה. אולם, זאת - נוכח הקהל שהתגודד סביבו, וסביב חברו, כאשר הכל סוברים, בטעות ומתוך דעה קדומה, כי ה"צרפוקאי" הדורסני מסרב לתת פרטים לשני הצעירים שבמכוניתם פגע, והקהל (הלא-מופנם בעליל) הגיב באנטגוניזם כלפיו.

ודוק: איש לא אוהב שמתגודד סביבו קהל, שגישתו עוינת, כאשר לנגד עיניו מקרה טראגי קודם, שבמהלכו דרסו "צרפתים" אחרים את לי זיתוני ז"ל, כאשר הפעם מסרבים ה"צרפתים" הנוכחיים,

העשירים הנוהגים בפרארי, למסור פרטי ביטוח לשני צעירים מקומיים, כאשר על פני הדברים התאונה שקרתה היא באשמת אותם "צרפתים" פורעי חוק.

בהחלט יתכן, אפוא, וכך גם נראה על פני הדברים וגם לפי פלטי השיחות, כי קאהן אכן קרא לעזרת חבריו. ומה בכך?

לא זו בלבד שקאהן לא נשפט כאן, ולא ניתן היה ללמוד ממנו מה אמר ללוי בשיחת הטלפון שלו, אלא שבנסיבות הענין לא ניתן להסיק, ממילא, **כאפשרות מסתברת יחידה**, כי הלה לא רק שהזעיק עזרה אלא שגם הכתיב "פקודות" עוד בטלפון, לכוח התגבורת, לפיהן הורה לסחוט, לאיים, לפגוע ולשבש הליכי משפט. העובדה שהגיעו למקום מספר אנשים, מן הסתם - נוכח קריאתו של קאהן לעזרה, מוכיחה אמנם שיש לו השפעה וכוח שאין לרבים אחרים (וזאת - לכאורה, שכן כאמור קאהן לא נשפט כאן בסופו של יום), אולם מכאן ועד קביעה לפיה **האפשרות העובדתית היחידה** היא כי כוח התגבורת גם קיבל פקודות פליליות כאמור לעיל, הדרך היא ארוכה מאד.

240. לא זו אף זאת: אפילו הנחתי כי כל הנאשמים היו מודעים לעצם "הזעקתם" לזירת האירוע, וכך אכן אני מניח (בין היתר - גם נוכח אי הדיוקים, לשון המעטה, אשר נפלו בתיאורי הגעתם של הנאשמים 3 עד 5 למקום), הרי שכאמור - לא ניתן מכאן לדלג למסקנה נוספת, כאילו מדובר, בנסיבות הענין, בהכרח - אך ורק בהזעקה פלילית.

עניין אחד הוא לבוא ולסייע לחבר (גם אם בעל השפעה) בצרה, ולנסות לחלצו ו/או לגרום לכך שיפסיקו לצלמו, כאילו הוא ומכונתו הוא מעין "מיצג", שעה שאין חולק כי אין בעצם עמידתו עם מכונת פרארי - על כורחו - ברח' דיזנגוף משום עבירה; ברם, עניין אחר לחלוטין הוא, להגיע למקום על פי פקודת-קרב הכוללת איומים ואלימות כלפי כל צלם כאמור. האפשרות הראשונה סבירה לא פחות מן השנייה.

מטיעוני המאשימה עולה כי קשירת הקשר המיוחסת לנאשמים נעשתה במהלך שיחת הטלפון בין קאהן לנאשם 4, לוי, אולם בהעדר אינדיקציה לתוכן השיחה, יש לפחות ספק, אם לא למעלה מכך, גם על פי הממצאים בשטח, כי זו אכן הכילה בכלל תוכן פלילי.

גם בהינתן התנהגותם של הנאשמים המורשעים, שחר ולוי, לאחר הגעתם למקום, לא מן הנמנע כי פעלו על דעת עצמם כאשר הבינו את הסיטואציה שנוצרה, ואין המדובר בפעולות שהן תוצר של קשירת קשר, בוודאי שלא כאפשרות יחידה. יכול, לדוגמא, ושמעו מקאהן על הצילומים, ראוהו ושמעוהו כועס על סדרת הצילומים שעבר, והחליטו לעשות מעשה, ביוזמתם, אם ביחד ואם לחוד.

241. הספק לטובת הנאשמים אך גובר, משעה שקבעתי שבמקום לא היה אקדח, גם לא דמוי אקדח, ואף לא הוכח כי היו שמה חפצים אסורים, אשר סולקו; הרי בהינתן כך, חייבת להישאל השאלה - על מה ולמה היה דחוף לקאהן לרצות, ואולי גם לבקש את לוי ושחר בהגיעם למקום, למחוק את תמונותיו?

לעניין זה, אין לי אלא להפנות לסיכומי התביעה, שנראה כאילו גם היא עומדת, לעיתים, ללא תשובה, לפחות ביחס לחלק מהמניעים של מי מהנאשמים בפרשה, ולא לחינם היא כותבת כבר ב"פתח דבר" סיכומיה, כי - "המניעים של הנאשמים לביצוע העבירות אינם רלוונטיים לצורך הוכחתן וגם בסוף שמיעת הראיות בתיק זה, נשארו נסתרים ותמוהים".

אכן, לא ברור מה היה דחוף ללוי ולשחר "לבקש" מכפיר, מלמן ולאופר - למחוק תמונותיו של קאהן. שוב: הייתכן, רק למשל, כי האחרון פשוט לא ראה בעין יפה את העובדה שהוא מצולם על ידי זרים? איננו יודעים, ובהעדרו של קאהן - גם לא נדע, לפחות לא בקרוב, על מה ולמה המהומה בהיבט זה. אבל, כאמור, אפילו נכונה היא הנחתה של התביעה שאין צורך בהוכחת מניע בכדי להרשיע פלוני בעבירה אלמונית, הרי שכאשר מבוקשת "הרשעה נסיבתית", דומני כי המניע והבנתו - בהחלט משחקים תפקיד מלפני בית המשפט.

וגם זאת: העובדה שלמקום הגיעו בין עשרה לחמישה עשר "חברים של אלכס (קאהן)", ובכל זאת - אף פלאפון לא נלקח מידי בעליו, אף תמונה אחת לא נמחקה בהוראה של מי מכוח החילוץ [7], ואף לא אחד מהקהל המפוחד (על כך אין מחלוקת) במקום לא הוכה מכות נמרצות לשם קבלת פלאפון או מחיקת תמונות מתוכו, מחלישות ומכרסמות עוד יותר ב"תזה" של התביעה, תזה שאמורה להיות היחידה האפשרית בנסיבות העניין - לפיה הוזעק הכוח לטובת שיבוש הליכי משפט, אגב הפעלת אלימות ואיומים, ויהי מה.

אשר על כן, בהעדר תוכן השיחה המדובר ובהיעדרו של קאהן (אבי קשירת הקשר, כנטען), ונוכח העובדה כי הראיות הנסיבתיות שהוכחו אינן מובילות למסקנה אחת ויחידה, רחוק מכך, החלטתי לזכות את הנאשמים מעבירות קשירת הקשר המיוחסות להם בכתב האישום.

242. בשולי פרק זה, אוסיף כי זיכויים של הנאשמים מעבירות קשירת הקשר, ובהיעדר ראיות לתכנון מוקדם לביצוע העבירות, יש בו כדי להחליש את טענת התביעה לפיה נעברו העבירות במסגרת דיני השותפות, קל וחומר באופן של ביצוע בצוותא.

אכן, בנסיבות מסוימות, נוכחותו של אדם במקום העבירה תשמש ראיה לכאורה לקביעת אחריות לביצוע העבירה, באופן של החלת דיני השותפות. כך, למשל נקבע במסגרת ע"פ 3006/96 **מטיאס נ' מדינת ישראל** (פורסם ביום 8.9.1990), כדלקמן:

"...ברם, גם אמנסיון החיים מלמד, כי מבצעי עבירה - ובמיוחד עבירה חמורה - אינם מזמינים

"משקיפים" לארוח להם לחברה בעת ביצועה של עבירה; וכל עוד לא מוכח אחרת - רשאי בית המשפט לראות ב"נוכחות" כאמור, בסיס לקביעת אחריות לביצוע העבירה (עיין: ע"פ 319/88, פד"י מג(1) 698, אלמליח).".

243. ואולם, אין בידי לקבל עתירתה של התביעה בענין זה, בנסיבות הענין, כאשר לא נעלמו מעיניי המבחנים השונים שקבעה הפסיקה, כגון מבחן השליטה, המבחן המשולב, מבחן הקרבה והפונקציונאלי.

הטעם לכך פשוט: הן לוי והן שחר ביצעו, כל אחד מהם, בנפרד, עבירה שלימה של סחיטה באיומים, כלפי קורבנם הספציפי.

לו היו לוי ושחר סוחטים באיומים **ביחד** את כפיר או את מלמן, או את שניהם **יחדיו**, הייתי מרשיעם בסחיטה באיומים **בצוותא חדא**; הוא הדין, אפילו אם היה מוכח כי השניים תכננו, מבעוד מועד, לאיים ולסחוט את המתלוננים, במקביל. אולם, משפנה לוי אל מלמן, ואילו שחר אל כפיר (מלמן אפילו לא שמעה מה אמר שחר לכפיר), הרי שהסחיטה באיומים היא "נקודתית", איש-איש וקורבנו שלו, איש-איש וסחיטתו ה"אינדיבידואלית" שלו.

The Elephant in the Room

244. יכולתי לחתום את הכרעת הדין כאן. ברם, לא אעשה מלאכתי שלמה מבלי להוסיף הערה.

245. מהלך כל המשפט היה "פיל בחדר"[8], כמאמר האמריקאים. אותו פיל קשור ל"יחוס" הלכאורי של הנאשמים.

לאורך ניהול התיק ליוו מספר כלי תקשורת, בכתב ובמרשתת, את מה שכונה "תיק הפרארי", כאשר הובלט - שוב ושוב, לא פעם ולא פעמיים - כי יש הסוברים שהנאשמים אינם אלא חלק מכנופיית פשע, "חיילים", בשפה הפלילית, הקשורה בביצוע מעשים קשים לכאורה, בין היתר גם נגד נציגי החוק.

פיל זה שהה לאורך כל המשפט, כל הישיבות, באולם בית המשפט, ישב על הספסל, בין הסנגורים לבין התובעים, ממש נדחק ביניהם (לא פעם אף נאלץ "להפריד" ביניהם), ורק סומא לא יכול היה להבחין בו.

אין צורך להכביר מילים על חומרת המעשים שהוזכרו בתקשורת, ולא יכולה להיות מחלוקת כי אותם **נבלים עלומים**[9] אשר פעלו לפגוע בפרקליט מפרקליטי המדינה - מקומם מאחורי סורג וברית, וחי נפשי - שאת המפתח לתאם בעצמי הייתי זורק עמוק, למצולות-ים.

246. ברם, פשיטא שעל בית המשפט לפסוק בפלוגתא הבאה בפניו לגופו של ענין, ואך ורק על פי הדין והראיות שהונחו לפניו. רמיזות, "ייחוסים" והקשרים שנקשרים על ידי מאן דהוא, או דהם, בתקשורת, בתזמון מדויק לפני דיונים משפטיים - אין להם מקום בהכרעת הדין, גם אם יש בהם כדי "להסביר", ולו בעקיפין, מכוניות פרארי וקורבט, או התגייסות מיידית, מרשימה בהיקפה (לאו דווקא באיכותה) - לעזרת חבר במצוקה.

ואולם, כאמור: "הסברים" פריפריאליים לחוד, וראיות קבילות שרק עליהם משתית בית המשפט את דברו - לחוד. על כס השיפוט חייב השופט לשפוט אך ורק על פי הדין והראיות, ואחתום איפוא הרהור עגום זה, בדבריו הידועים של אריסטו, ולפיהם **amicus Plato, amior veritas**, לאמור - "אהוב עלי אפלטון, אך אהובה יותר האמת".

סוף דבר, כי הנאשמים 2 ו - 5 מזוכים מכל עבירה, ואילו הנאשמים 3 ו - 4 מורשעים בביצוע עבירה של סחיטה באיומים.

ניתנה והודעה היום י"ב כסלו תשע"ז, 13/12/2016 במעמד הנוכחים.

שמאי בקר, שופט

[1] כל הדגשה, במסגרת כל ציטוט, מכאן ולהבא - היא שלי, זולת אם נאמר אחרת; ש.ב.

[2] נוכח העובדה שהכרעת הדין עלולה לפגוע, בלית ברירה, בשמו הטוב של מ"ש, ובפרטיותו, החלטתי - גם נוכח בקשה דומה שהגיש בעצמו במהלך הדיון (בקשה שהצדדים לא התנגדו לה) - לחסות את שמו, על מנת להשתדל שלא לפגוע בעד, שהובא לעדות על כורחו, ובהתאם - הממצאים לגבי מהימנותו והתנהלותו - עגומים. על כן, אני מחליט, בהתאם להוראת סעיף 70 (ד) לחוק בתי המשפט, תשנ"ד - 1984 [נוסח משולב], כי לא יפורסם שמו של מ"ש, או כל פרט מזהה, ישיר או עקיף, זולת מה שמופיע בהכרעת דין זו. שמו ויתר הפרטים אודותיו, בתיק זה, בפרוטוקולים, ובכל מסמך או ראייה - חסויים.

[3] מבלי לפגוע או להקל ראש חלילה; אדרבא - רוב רובם של תיקי האלימות שמנהלת התביעה המשטרית חמורים לא פחות מתיק זה.

[4] מקובל בהחלט, כך עולה מסריקת הפסיקה, להאשים פלוני בשימוש בחפץ "הנחזה להיות אקדח", אולם זאת, בעבירות כגון שוד, וכו', שם הקורבן, למשל, מעיד על שימוש בכלי נשק שהונף כלפיו, ואין יודעים - בהיעלם הנשק - אם אכן מדובר באקדח או באקדח פלסטיק, למשל. במקרים אלו, השאלה אם מדובר באקדח או ב"דמוי" - היא שולית, שכן העבירה הושלמה, שהרי פשיטא שניתן לבצע שוד גם עם אקדח פלסטיק. ראו למשל: ע"פ 5561/14 **אלדד גפן נ' מ"י** (פורסם ביום 7.11.16); להבדיל, לא ניתן להעלים חפץ אסור בהחזקה, ולשבש הליכי משפט, אלא אם החפץ הוא אכן אקדח אמיתי.

[5] ע"פ 319/88 **אלמליח נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג 1, 693, 698, פסקה 8.

[6] למען הסר ספק: "הקצב" אינו כינויו ה"מבצעי" של הנאשם 3, כמקובל במשפחות או בארגונים מסוימים; הוא באמת קצב. כך נטען, ולא נסתר.

[7] לאופר מחק תמונות מהטלפון הנייד שלו **בביתו**, לאחר מעשה; הוא עשה כן אמנם מפאת חששו, אולם בלי קשר ישיר לאיום או להוראה שקיבל; נזכיר, כי לאופר הוא גם מי שהתחבא במטבח, קרא תהילים ואחז בסכין. מלמן, למשל, לא מחקה תמונותיה - ולא אונה לה כל רע.

[8] על פי וויקיפדיה: An obvious truth that is going unaddressed, ובתרגום חופשי - אמת ברורה וגלויה לעין שאין מתייחסים אליה.

[9] ולמען הסר ספק: אין בדבריי כדי לקשור, ולו ברמז, בין מי מהנאשמים ולבין המעשים או לקבוע שהם "חיילים", בצבא כזה או אחר.